ateitis

Lapkritis 1978 · 9

ateitis

1978 LAPKRITIS/NOV. Vol. LXVIII No. 9

Ateitininkų Federacijos leidžiamas katalikiškos-lietuviškos orientacijos mėnesinis žurnalas

ANTAI ... — K. Trimakas 294
Kūrybinę ugnį perduoti ateinančiai kartai 296
„Ateities" žurnalo premijos 1978 m. 299
Apie rašymą ir save — J. Jankus 302
Gimė saulė (eil.) — M. Saulaitytė-Stankuvienė 306
KNYGOS: Raidė užmuša, bet dvasia gaivina — O. Mikailaitė 307
ATVIRAI: Rytų pakraščio ateitininkai 310
LAIŠKAI 311
ATŽALOS 313
Brazilijos ateitininkų stovykla 316
Moksleivių stovykla Neringoj — D. Norvilaitė 321
Neringos stovyklos įvertinimai 324
Moksleivių studijų dienos Wasagoje — R. Girdauskaitė 328
Californijos moksleivių stovykla 328
Jaunučių stovykla Dainavoj 329
VEIKLA 332

Šį numerį redagavo A. Zailskaitė.

Psl. 293: Sibiro kryžius, pastatytas ateitininkų stovykloje Brazilijoje (žiūr. psl. 316); nuotrauka L. Kojelio. Kitos nuotraukos: J. Kuprys (296-299, 313), K. Trimakas (302, 305), A. Grigaitis (306), A. Rubšys (308-309), L. Kojelis (316-319, 329-333), D. Norvilaitė (321-327). Iliustracijos: G. Šimaitis (314).

Vyriausias redaktorius: kun. dr. Kęstutis Trimakas, 850 DesPlaines Ave., Apt. 409, Forest Park, IL. 60130, USA. Telef.: 312 366-2446.

Redaktoriai: Saulius Kuprys, dr. Arūnas Liulevičius, dr. Linas Sidrys ir Aldona Zailskaitė.

Redakcijos nariai: Daina Kojelytė, Jonas Kuprys (fotografija), Roma Olšauskaitė ir Rima Sidrienė.

Administratorius: Juozas Polikaitis, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL. 60629, USA. Telef.: 312 434-2243.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 9.00 dol.; garbės prenumerata — 15.00 dol., susipažinimui — 7.00 dol.; kituose kraštuose — 7.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (5.00 dol.).

ATEITIS — a magazine published monthly, except July and August, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 South Sacramento Ave., Chicago, Il. 60629, USA. Yearly subscription in the US and Canada $9.00. Single $1.00. Second Class postage paid at Chicago, Illinois.

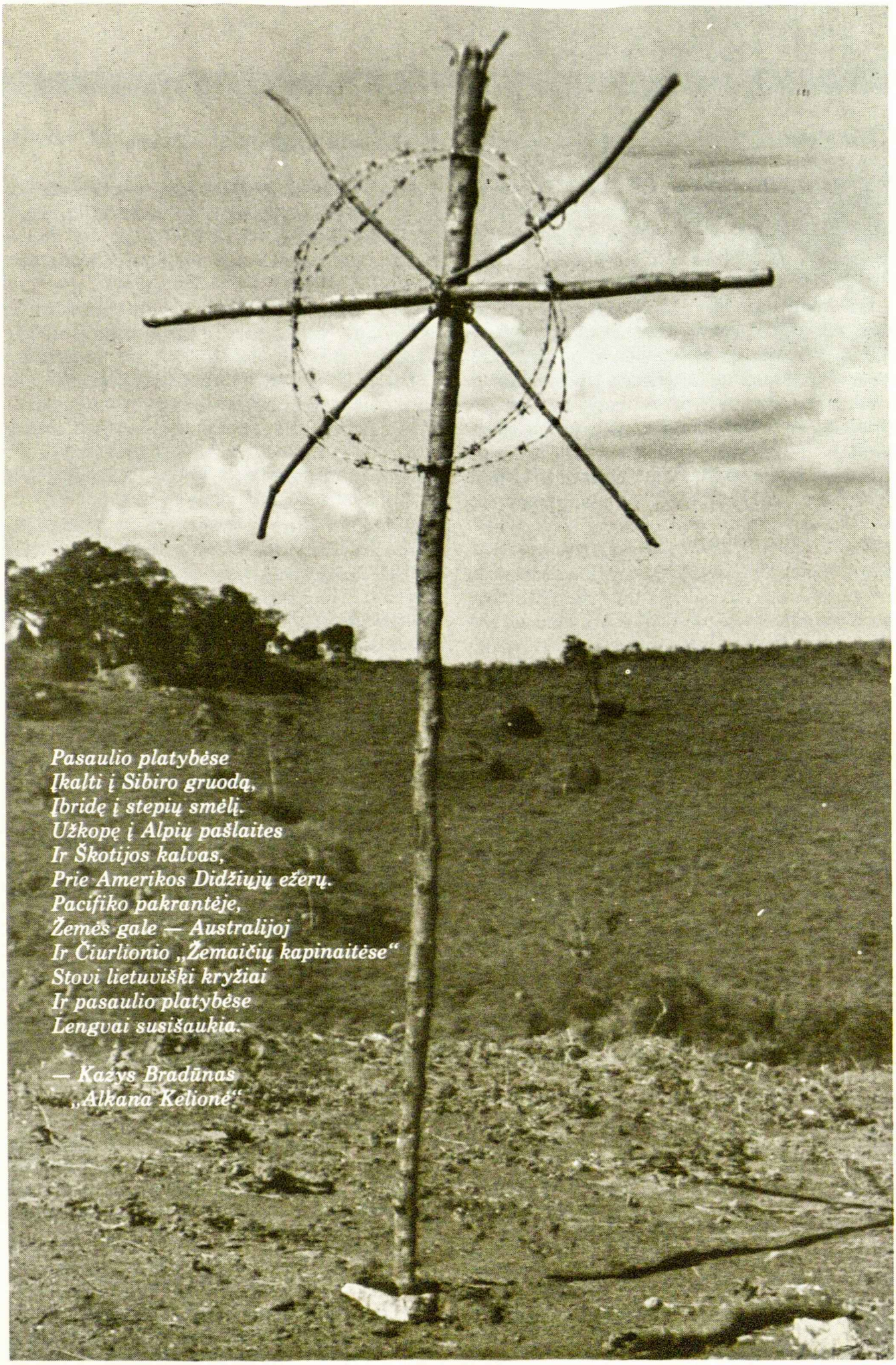

Pasaulio platybėse
Įkalti į Sibiro gruodą,
Įbridę į stepių smėlį.
Užkopę į Alpių pašlaites
Ir Škotijos kalvas,
Prie Amerikos Didžiųjų ežerų.
Pacifiko pakrantėje,
Žemės gale — Australijoj
Ir Čiurlionio „Žemaičių kapinaitėse“
Stovi lietuviški kryžiai
Ir pasaulio platybėse
Lengvai susišaukia.

— Kazys Bradūnas
„Alkana Kelionė“

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

antai...

JONAS PAULIUS I: Nuskintas pažadas

Rugsėjo 28 rytui aušt ant per 34 savo trumpo popiežiavimo laikotarpį žmonių širdis nuoširdžiu žmoniškumu užkariavęs, besišypsantis Jonas Paulius I buvo rastas negyvas... Širdies smūgis greičiausia nuo įtempto darbo.

Šia asmenybe buvo padvelkę kažkas šviežaus, žmoniško, atviro, autentiško pačioj Bažnyčios viršūnėj. Ir tai lyg žadėjo prasiskleisti ateity dar daugiau. Daugelis — pradedant jį išrinkusiais kardinolais ir baigiant ties jo karstu susispietusiu jaunimu — jautėsi tiesiog apvilti.

Sunku buvo susitaikinti su mintim, kad Jono Pauliaus I, kaip jis pats save pavadino, „paukščiuko" daina Dievui taip greit buvo sudainuota. Dievui gal taip, bet ne žmonėms. Bet, matyt, toks buvo Aukščiausios Išminties planas — leisti jam tik trumpai žybtelti savo besišypsančiu dvasingumu tam, kad mumyse pačiuose iššauktų ilgesį, norą ir siekį kažko panašaus mūsų gyvenime. Gal ir mūsų jaunimo tarpe beprigijąs „su šypsena Kristuje" posakis, radęs gyvą pavyzdį, pilniau subręs elgesy.

JONAS PAULIUS II: Tvirta linkme

Naujas popiežius — Krokuvos kardinolas Wojtyla, lenkas iš už Geležinės uždangos, jaunystėj dirbęs fabrike, patyręs jaunimo pastoracijoj, teologas, slidinėtojas ir alpinistas, dar nepradedąs žengti senatvės link — *tik* 58 metų. Išrinktas dėl asmeninio tinkamumo, nežiūrint tautybės (pirmas neitalas popiežius po 450 metų), atrodo, paliks savitus pėdsakus šių laikų Bažnyčios ir pasaulio kritiškam laikotarpy, kai pasaulis skilęs į „laisvąjį" ir komunistų valdomą pusę, o katalikų Bažnyčia, pradėjusi Vatikano II reformas, išgyvena įtampą. Jis patvirtino, kad gins katalikiškąjį mokslą, tęs Vatikano II pradėtas reformas, sieks krikščionių vienybės, nesikiš į Italijos politiką, pabrėš Bažnyčios universalumą, dalinsis autoritetu su vyskupais ir kreips daug dėmesio į žmogiškųjų teisių įgyvendinimą. Jo žodžiais, „mes norėtume ištiesti savo rankas ir atverti savo širdis šiuo momentu visiems žmonėms ir prispaustiems neteisingumu ar diskriminacija — ar tai ekonominiam, ar visuomeniniam, ar politiniam gyvenime, sąžinės bei teisėtos religinės laisvės atžvilgiu".

MOKSLAS: Ir gyvybės eleksyras

Visais laikais žmonės ieškojo gyvybės eleksyro, kuris gyvenimą padarytų amžinai nesibaigiančiu. Šiuo metu labiau negu bet kada žmogus tikisi greitai atverti gamtos paslaptis, kurios jį nuves prie gyvenimo neriboto prailginimo. Pasenusius organus pakeičiant dirbtiniais, sumažinant kūno metabolizmą temperatūros sumažinimu (pvz. periodiniu „žiemavojimu" vietoj miego), kūno celių atjauninimu ar kūno senėjimo „mechanizmo" išjungimu, tikimasi žmogaus gyvenimą prailginti — teoretiškai neribotam laikui (žr. J. Kurtzman ir Ph. Gordon, „No more dying", 1976).

„Žmonės, kurie dabar yra savo viduramžy", teigia Kurtzman, „2000-tais metais sulauks progą prailginti gyvenimą 20-30 metų... 2025-tais metais mes turėsim pakankamai žinių būti biologiškai nemirtingais. Bet mes nebūsim iš tikro nemirtingi, nes anksčiau ar vėliau katastrofa užsibaigtų mirtimi... Mes galim tikėtis 800 m. gyvenimo vidurkio".

MOKSLAS: Pažanga ir problemos

Ar šių ir panašių optimistiškų žvilgsnių į žmonijos ateitį nereikia laikyti atgimimu to nepažaboto optimizmo, kuris, XIX-ajam amžiuj skelbęs neribotą mokslo ir žmonijos pažangą, netrukus pergyveno krizę?

Dalinai taip. Žmogus lengvai gali apsvaigti mokslo pažanga ir jo vardan pranašauti didelius dalykus. Dažnai matomos galimybės, bet nepastebimos kliūtys. Čia pat nesusitvarkoma su vėžiu nei su širdies smūgiu, o po 20-50 metų jau žadamas neribotas gyvenimas.

Dalinai ne. Mokslas per keletą dešimtmečių yra padaręs didelę pažangą taip, kad mokslininkas dabar turi didesnį pagrindą numatyti, kas galima atsiekti. Vis dėlto mokslo pažanga, o ypač jos praktiškas pritaikymas priklauso nuo daugelio sąlygų. Taip, pavyzdžiui, kai numatoma, kad 34 metų laikotarpyje žmonių skaičius žemėje padvigubės nuo 4 iki 8 bilijonų žmonių, tai pirma reikia išspręsti didėjančias maisto ir energijos stokos problemas, prieš prailginant žmonių gyvenimą. Mokslininkai negali to ignoruoti ir neignoruoja.

PAAUGLIAI: Kodėl bėga iš namų?

„Mums tai neatsitiks“, sako visi tėvai. O vis dėlto bent pusė milijono — o gal net dvigubai daugiau — paauglių JAV-ėse kasmet pabėga iš namų. Kodėl?

Šiais laikais namai nustojo būti namais, neretai likdami tik apsistojimo ar pernakvojimo vieta. Filmai ir ypač televizijos programos sukuria netikslų vaizdą, ko tikėtis už namų ribų. Iškilę su tėvais ir dėl susikalbėjimo stokos paaštrėję konfliktai galutinai pastumia paauglius padaryti drastišką sprendimą — pabėgti. Tie konfliktai — dažniausia dėl jų elgesio, draugų, vėlyvo grįžimo namo.

42 proc. pabėgusiųjų sugrįžta namo vienos dienos bėgyje; dar pusė tiek — laike trijų dienų. Kuo ilgiau, tuo mažiau vilties, kad greit — ar iš viso — grįš, nebent dėl skaudžių išgyvenimų, kurie dažnai pasitaiko.

Į griežtą ginčą su tėvais įkliuvusių paauglių stipriai pablogėjusi nuotaika ar elgesys gali būti ženklu, lemiančiu kai ką dar blogiau. Tai pastebėjus, tėvams patiems ar per kitus yra būtina atrasti kelią į atviresnę komunikaciją su jais. Kitaip vienas iš paauglių neapgalvotų sprendimų gali būti — pabėgti iš namų.

Dažniausia vaikai sugrįš. Tačiau ir tada — vis vien reiks stengtis susikalbėti.

ATEITININKAI: JAV rytiniam pakrašty

JAV rytų pakraščio ateitininkų veikimas rusena. Ypač menkėja ateitininkiško jaunimo auklėjimas. To negalima ignoruoti, ypač, kai į tai atkreipia dėmesį pats jaunimas. Negausingų moksleivių ateitininkų stovyklos dalyvių tarpe kilo susirūpinimas, kurio negalima neišgirsti (žr. šio nr. „Laiškų“ ir „Atvirai“ skyrius). „Veiklos“ ir „Atžalų“ skyriuose spausdiname jų pastangų aprašymą bei kūrybinius bandumus. Jų stovyklinis laikraštėlis *Neringos Derlius* vaizdžiai liudija, kad tą derlių nešti bei jo semtis galėtų ir turėtų žymiai gausingesnis jaunuolių skaičius.

O padėtis tokia. Jau jubiliejinėj *Ateities* anketoj pastebėta, kad žymiai mažiau moksleivių skaito *Ateitį* ir ja naudojasi kuopų susirinkimuose JAV rytiniam pakrašty, negu kitose JAV vietovėse *(Ateitis,* 1976, 2 nr., 51-53). „Esu vienas...“ — pasisakė D. Ivaška apie moksleivių ateitininkų padėtį Bostone (ir pridėjo: „Palaikysiu ryšį su studentais ateitininkais“, *Ateitis,* 1977, 1 nr., 21; bet kur jie?). New Yorke kuopos valdyba yra, tačiau apie kuopos veiklą beveik nieko nesigirdi. Rochestery, nors tik 5 moksleiviai, mėginama reikštis ir ideologinėj, ir kultūrinėj srity. Philadelphijoj veikla gan judri.

Pas studentus: Bostono draugovė „labai susilpnėjo“, „suorganizuoti... sunku“ (*Ateitis,* 1977, 5 nr., 174 ir 1978, 2 nr., 72). New Yorke „po ilgos pertraukos... susirinkimas“ (*Ateitis,* 1977, 7 nr. 243). Gi Rochesterio studentai „šiais metais tepajėgė vieną kartą susirinkti.... Gi Philadelphijoj, Baltimorėj ir Washingtone..., kaip draugovės, jos neveikia“ (*Ateitis,* 1978, 2 nr., 73).

Sendraugių pranešimuose bent 1973-1976 m. (*Ateitis,* 1976, 9 nr., 338-340) tarp JAV rytinio pakraščio ir kitų JAV vietovių ryškaus skirtumo nesimatė. Tik 1977 m. vasaros stovyklos Kennebunkporte programa simptomiškai lyg buvo sušlubavusi, bet šįmet jau pasitaisė.

Tačiau JAV rytinio pakraščio ateitininkai kadaise juk visai organizacijai vadovavo. Ten buvo ir Ateitininkų Federacijos valdyba, ir *Ateities* redakcija bei administracija. Ten buvo ir visų sąjungų centro valdybų virtinė, o ne taip seniai sendraugių (Washingtone-Baltimorėj) ir studentų (Rochestery) centro valdybos. Ir dabar atskirose vietovėse žybteli pragiedruliai, kaip studentų ateitininkų sąskrydis 1977 m. New Yorke, penkianarės Rochesterio moksleivių kuopos globojamas dramos sambūris ir kt. O potencialiai veiklių, vadovauti galinčių, jaunimą globoti sugebančių ateitininkų ten tikrai yra. Į juos šis jų kaimynystėj esančių jaunuolių rūpestis labiausiai nukreiptas.

GAUDEAMUS: Gyvybės ženklas

Jau kuris laikas kaip studentų ateitininkų leidinys *Gaudeamus* buvo tapęs smulkiu 2-3 kartus metuose pasirodančiu biuleteniu, nors praeity buvo spausdinamas kaip žurnalas. Savo 25 metų sukakties proga *Gaudeamus* vėl išėjo geriau atspausdintas, su pačių studentų rašiniais, piešiniais bei nuotraukom.

Ateitis sveikina šį broliškai-seserišką studentų žurnalą 25 metų sukakty. Pati *Ateitis,* Ateitininkų Federacijos Valdybos pavedimu,

Kūrybinę ugnį

„Ateities" vyr. redaktoriaus Kęstučio Trimako žodis jaunimo konkurso premijų įteikimo iškilmėse spalio 14 d. Jaunimo centre, Chicagoje.

„Ateities" žurnalas, gyvuodamas jau 67 metus, visad skatino, puoselėjo, skelbė ir įvertino jaunimo kūrybą. „Ateityje" pirmuosius savo eilėraščius spausdino poetas Aistis. Jos puslapiuose reiškėsi Aloyzas Baronas, Kazys Bradūnas, Bernardas Brazdžionis, Kotryna Grigaitytė, Vytautas Mačernis, Mykolaitis-Putinas, Julija Švabaitė, Antanas Vaičiulaitis ir visa eilė kitų poetų, beletristų. Joje savo idėjas skelbė mąstytojai Antanas Maceina, Stasys Šalkauskis. Ją redagavo, jauni būdami, Jonas Grinius, Antanas Maceina, Kazys Bradūnas. Jos paskelbtą literatūrinio rašinio konkursą laimėjo Henrikas Nagys.

Ir šiandieninė „Ateitis" žengia tuo pačiu keliu: ne tik kas mėnesį pasirodo moksleivių kūrybinių bandymų „Atžalų" skyrius, ne tik kiekvienam numery savo idėjas reiškia ir piešiniais bei fotografijom iliustruoja studentai, bet taipogi „Ateitis", atgaivinusi seniau įsigalėjusią tradiciją, kasmet skelbia jaunimo konkursus. Šie atgaivinti konkursai skiriasi nuo ankstyvesniųjų tuo, kad 1. konkurse svarstomi visi „Ateičiai" įteikti, ne vien specialiai konkursui skirti darbai ir 2. konkursas kasmet apima ne vieną kitą sritį, bet visą eilę sričių: straipsnius, poeziją, beletristiką, iliustracijas, fotografijas ir kita.

Per pastaruosius metus augo tiek konkurso premijų laimėtojų skaičius, tiek išdalinamų pinigų suma, tiek jaunimo susidomėjimas konkursu. 1975-1976 metais buvo 24 premijų laimėtojai; 1976-1977 metais — 22, o 1977-1978 — 30. 1975-1976 metais išdalinta 650 dolerių, 1977 — 700, o šįmet — 750. 1975-1976 metais specialiai konkursui atsiųstų darbų beveik nebuvo; 1976-1977 — jau buvo kiek daugiau; šįmet gi jų dar gausiau, ypač moksleivių.

* * *

Tauta neišsilaiko, išsenka, merdi ir miršta, jei joj nėra kūrybingų žmonių. Gi išeiviams gresia pavojus išsekti ir išnykti ne vien nutaus-

---

ANTAI... (tęsinys iš 295 psl.)

turi uždavinį ypatingą „dėmesį skirti studentams", tačiau nėra ko bijotis paralelizmo. Mums reikia gyvos studentijos. Kur tik ji — ar *Ateity* ar *Gaudeamus,* ar veikloj — rodė ir rodys tokių gyvybės ženklų, *Ateitis* stengėsi ir stengsis pastebėti, įvertinti ir paremti. Laukiam pagerintų *Gaudeamus* numerių ir ateity.

ATEITIS: Perduodant kūrybinę ugnį

Šiame *Ateities* numeryje, kuriam idėjinį foną duoda 1977-1978 m. konkurso premijų įteikimo iškilmėse *Ateities* vyr. redaktoriaus pasakyta kalba „Perduoti kūrybinę ugnį ateinančiai kartai", kartos susitinka ir viena kitą paveikia...

Žodžio kūrybos veteranas Jurgis Jankus skaitytojus, ypač jaunuosius, supažindina su savo pirmaisiais kūrybiniais žingsniais..., kaip jis pasakodavo dar nė rašyt nemokėdamas, kaip prirašė ir iliustravo ateitininkų kuopos laikraštėlį, kaip vienas žurnalas nespausdino jo rašinio... O į jo pėdas savo pirmus žingsnius statantieji jauni autoriai, iliustratoriai ir fotografai iš JAV, Punsko, okupuotos Lietuvos, Izraelio ir Kanados konkurso premijomis įvertinami už savo kūrybines pastangas.

Kęstutis Trimakas

perduoti ateinančiai kartai

tant, pamirštant ir nebevartojant savos kalbos, bet ir kūrybines pajėgas nukreipiant nuo savo tautos į gyvenamą kraštą, iš kur duona ir pragyvenimas.

Kol mūsų išeivijoj, mūsų tarpe, jaunimo kūrybiniai darbai bus tikrai vertinami — nebūtinai skiriant už juos stambias pinigines sumas, bet iškeliant jų pastangas bei atkreipiant į juos dėmesį — tol galime tikėtis, kad jie savo kūryba reikšis mūsų tarpe.

Jaunimas pats pasisako, kad viešas dėmesys skatina juos. Štai 10-12 m. jaunių grafikos bandymams pasirodžius „Ateityje", jų globėjas Balys Lukošiūnas parašė redaktoriui: „Padrąsinai. Kai pasakiau, kad bus atspausdinta „Ateityje", tai berniukai pasidarė darbštesni ir kūrybingesni" („Ateitis", 1977, 6 nr., 205 psl.). Gi jauna iliustratorė Rima Valiulytė, laimėjusi premiją, pasisakė: „Šis įvertinimas man yra paskata ir toliau piešti" („Ateitis", 1978, 1 nr., 40 psl.).

Kūrybinių pastangų prasmę aiškiausiai apibrėžė Jolanta Malerytė. Jos motina — lietuvių kalbos mokytoja. Jos tėvas — žydas. Su tėvais prieš keturius metus iš okupuotos Lietuvos atvyko į Izraelį. Laimėjusi pirmąją poezijos premiją 1976 metais, ji rašė: „Nors užaugau mišrioje šeimoje, pasirinkau sau lietuvės tautybę. Manau, kad mano poezija bus kaip tiltas, jungiąs mane su lietuviška išeivija. Dabar aš jaučiuosi jos maža dalele" („Ateitis", 1976, 9 nr., 317 psl.). Už jos žodžių pasiryžimas: jau trečius metus iš eilės ji laimi pirmąją poezijos premiją vyresnio amžiaus jaunimo tarpe.

Ne tik apsisprendimas lietuviškai rašyti, bet ir tematika dažnai rodo kurti mėginančio jaunimo ryšį su tauta, jos rūpesčiais bei reikalais.

Jaunų laimėtojų tarpe šįmet randame Algį iš Punsko, sklandžiu stiliumi liaupsinantį savo gimtinę — lietuvišką..., įsidėmėkime, *lietuvišką* Punską. Gi vaizduotės sparnais nešamas Vitas Laniauskas Amerikos žemėj sapne Dainavos stovyklavietėj susitinka su velniu, kuris ragina kalbėti lietuviškai.

Arčiau kietos tikrovės, Linas Kojelis gyvam reportaže atvaizduoja savo ir savo draugų nuotaikas žygiuojant prie Sovietų ambasados Washingtone. Dėka jo ir Lino Mikulionio bei Rimanto Žemaitaičio, kurie pavojingose sąlygose foto aparatais užfiksavo savo draugų susidūrimus su amerikiečių policija, saugojančia kelius į Sovietų ambasadą. Washingtono demonstracijoms skirtas „Ateities" 1978 m. sausio numeris tapo „bene aplamai mūsų spaudoje geriausiai paruošti šio įvykio aprašymai ir jų vizualiniai įforminimai puslapiuose" („Draugo" kultūr. priedas, 1978 m. vasario 11).

* * *

Kokie kūrėjai, tokia ir tauta. Kokie ateities kūrėjai, tokia ir tautos ateitis.

Rašyt. Jurgis Gliauda, atsiliepdamas į „Antai" komentarą „Kur kartos susitinka" („Ateitis", 1976, 8 nr., 269 psl.), vyresniosios-jaunesniosios kartos ryšių esmę ir tikslą apibūdino kaip reikalą „išeivijoj kūrybinę ugnį išlaikyti kitoj kartoj" („Ateitis", 1977, 1 nr., 24 psl.).

Tiek „Ateities" žurnale, tiek jos skelbiamuose konkursuose susitinka vyresnioji ir jaunesnioji karta. Čia stengiamės tą kūrybinę ugnį perduoti, įvertindami ateinančių dienų kūrėjus — net ir jų pirmus, jaunus — tiek drąsius, tiek nedrąsius žingsnius.

Susitinkame.

Jaunieji autoriai, sveikiname jus, bandančius įžiebti kūrybinę ugnį savo darbais.

O jums, mieli mecenatai ir jaunų autorių bičiuliai, dėkojame, kad jųjų kūrybinius bandymus taip įvertinate.

„Ateitininkų Federacijos vado dr. Petro Kisieliaus žodis „Ateities“ konkurso iškilmėse.

„Ir buvo linksma naują darbą bedirbant, todėl dirbom ir dainavom“... — rašė K. Bizauskas, eidamas administratoriaus pareigas, „Ateičiai“ pradėjus eiti 1911 metais. (Citata iš J. Girniaus „Pranas Dovydaitis“).

Žodis — Ateitis — tai tolimų horizontų šviesa, pasakų aidas, jaunystės vizija.

„Ateitis“ tai katalikiškojo lietuvių jaunimo žurnalas, pirmą kartą pasirodęs prieš 68-neris metus, brandintas ir įkurtas to meto lietuvių studentų su misija — kovoti už Kristų lietuvių tautoje, su laisvos Lietuvos vizija.

Mokslus einančiam Lietuvos jaunimui „Ateities“ žurnalo pagrindinio kūrėjo Prano Dovydaičio, ano meto Maskvos universiteto studento, paskelbtas šūkis „Visa atnaujinti Kristuje“ pasirodė kaip labai patrauklus, atskleidžiąs plačią darbo dirvą savoje tautoje, įpareigojąs rimtam užsiangažavimui. „Ateitis“ išaugo į patrauklų jaunimo žurnalą su stipria ir gausia ateitininkų organizacija, kuri savo 68-nerių metų amžiaus permainingame laikotarpyje stengėsi liudyti Kristų ir savąją tautą. Per 68-neris metus „Ateitis“ brandino redaktorius, rašytojus, žurnalistus, poetus. Neįsivaizduojame lietuviškos kūrybos be jų.

Grįžkime į mūsojo žurnalo dabartį. Jis stipraus, rimto turinio, jaunimui auklėjamosios reikšmės, atspindįs visą ateitininkų organizaciją ir jos veiklą, atspindįs ir svarbiuosius visos lietuvių išeivijos bei krašto įvykius bei problemas.

Turiu malonią progą padėkoti „Ateities“ vyriausiam Redaktoriui kun. dr. Kęstučiui Trimakui už šitą milžinišką darbą, redaguojant „Ateitį“, už sutikimą šias pareigas dėti ant savo pečių nuo pat pradžios šios Federacijos Valdybos kadencijos ir jas taip sąžiningai tęsėti; dėkoju už šio žurnalo labai aukštą lygį, už sugebėjimus padaryti jį labai įdomiu ir patraukliu, dėkoju už Jūsų sugebėjimus įtraukti visą eilę jaunų spaudos darbininkų, Jūsų pagalbininkų, redaktorių, už kadrą jaunų bendradarbių, kurie šiandien apdovanojami premijomis. Tai labai dideliai vertingas spaudos darbuotojų auklėjimo darbas.

Taip pat esame nuoširdžiai dėkingi visiems „Ateities“ redaktoriams ir Redakcijos nariams, ištvermingajam Administratoriui Juozui Polikaičiui, ir visiems bendradarbiams. Ypatingai sveikinu jaunuosius konkurso laimėtojus: iš jų laukiame ateitininkiško ir bendrai lietuviško spaudos darbo tęsėjų.

Lino Kojelio žodis premijų laimėtojų vardu

Praėjusią vasarą Ateitininkų Federacijos ir Federacijos vado dr. Petro Kisieliaus asmeniškomis pastangomis buvau atsidūręs Brazilijoje, Sao Paulo mieste, kur teko padirbėti su tenykščiu lietuvių jaunimu, praktiškai su Brazilijos ateitininkais. Per vieną mėnesį ten buvo nemaža nuveikta: naujai perorganizuota studentų ateitininkų draugovė ir moksleivių kuopa, surengta visa eilė susirinkimų, suorganizuota ir pravesta gerai pavykusi ateitininkų stovykla. Be to, buvo progų ir paslinksminti bei pakeliauti po pietinę Braziliją.

Jei paklaustumėte, kuriuo atsiekimu, dirbant Brazilijos ateitininkų tarpe, labiausiai didžiuojuosi, atsakyčiau, kad stovyklos laikraštėlio išleidimu, kuris buvo pavadintas „Dar tiktai dar“.

Amerikoje ir Kanadoje tokių stovyklinių laikraštėlių išleidžiama daug. Mano kartos ateitininkai, o taip pat ir vyresni ir jaunesni, tuose laikraštėliuose esame paskelbę rašinėlių, pasakėlių bei eilėraštukų. Vasaros pabaigoje, manau, „Ateities“ redaktorius kun. dr. Kęstutis Trimakas gauna laikraštėlių pluoštus. Tačiau Brazilijoje reikalai vystėsi kitaip. Ten, kiek žinau, jaunimas niekad nebuvo susėjęs diskutuoti tokių klausimų: „Ar leisime laikraštėlį? Kaip spausdinsime? Kas parašys? Kas iliustruos“. Šį kartą tas jaunimas tokius klausimus diskutavo. „Dar tiktai dar“ yra pirmasis dabartinės kartos jaunimo lietuviškas laik-

Ateities žurnalo premijos 1978 m.

Jaunimui 19-30 metų amžiaus

Už reportažą

Speciali premija — *Linui Kojeliui* iš Los Angeles už reportažą, „Jaunimo protesto žygis Washingtone“ *(Ateitis,* 1978, 1 nr., 14 psl.) 50 dol. mecenatas — inž. Pranas Baltakis.

Už knygos recenziją

Speciali premija — *Marijai Eivaitei* iš Chicagos už Jurgio Gliaudos romano *Narsa gyventi* knygos recenziją (*Ateitis,* 1978, 6 nr., 206 psl.) 50 dol. mecenatai — dr. Juozas ir Agnė Kižiai.

Prie moksleivių premijų laimėtojų stalo.

Ateitininkų Federacijos vadas dr. P. Kisielius ir Sendraugių sąjungos pirmininkas V. Šoliūnas sveikina Dalią Musonytę.

raštėlis, kurį prirašė, iliustravo, spaudai paruošė ir į pasaulį paleido pats Brazilijos jaunimas. Tas laikraštėlis, nors ir netobulas, tačiau buvo didysis Brazilijos ateitininkiško jaunimo pasididžiavimas.

„Tai braziliečių pasididžiavimas. O prie ko tu?“, — gal būt ne vienas čia dalyvaujančių paklaustų. Taip, jie rašė, jie iliustravo ir išspausdino, jau man iš Brazilijos išvykus. Tačiau ir aš ten savo pirštą pridėjau. Bet pagrindinis mano pasididžiavimas tas, kad ateitininkų spaudos tradicijas, kurias su „Ateities“ pirmuoju numeriu pradėjo Pranas Dovydaitis 1911 Kaune ir kurias šiuo metu Chicagoje tęsia kun. dr. Trimakas, aš, kad ir mažyčiu savo įnašu, pratęsiau į Brazilijos lietuvių teritoriją. Dar galiu pridėti, kad Sao Paulo mieste turėjau laimę ir garbę sutikti ir pakalbėti su dr. Elizie-jum Draugeliu, kuris 1915 metais redagavo „Ateitį“ kartu su Pranu Dovydaičiu. Tai gan seni laikai, kada dar daugelio mūsų gal ir tėvai nebuvo gimę.

Visi mes premijų laimėtojai šį vakarą jaučiamės pagerbti. Vargu ar tokio dėmesio esame užsitarnavę. Mes, jaunieji, savosios spaudos darbui tikrai esame nerangūs, ir tai geriausiai žino mielasis „Ateities“ redaktorius. Tačiau už dėmesį esame dėkingi. Mūsų šypsnį iššaukia ne pinigai, kuriuos čia gavome, bet faktas, kad tampame aktyviais talkininkais tų, kurie sunkiausiose sąlygose krikščioniškos kultūros idėjas nešė į lietuvišką gyvenimą ir jas ten įtvirtino. Lietuvos okupantas net per tris dešimtmečius, naudodamas brutaliausias priemones, neįstengia tų idealų iš Lietuvos žmonių širdžių išrauti. O laisvajame pasaulyje, aš neįsivaizduoju, kaip nuskurstų lietuviškas gyvenimas, jei užsidarytų spauda, prie kurios vairo stovi ateitininkiškos dvasios žmonės.

Vyresnieji, kurie į mus, jaunesniuosius, deda daug vilčių (kartais gal ir perdaug), ne retai nusivilia. Dažnai ir teisėtai nusivilia. Tačiau aš linkęs tikėti, kad iš išeivijoje išaugusių kartų tolimesnėse distancijose lietuvių tauta susilauks pajėgių krikščioniškos kultūros darbininkų. Ačiū visiems.

Linas Kojelis Marija Eivaitė Daiva Markelytė Jolanta Malerytė Linas Rimkus

Už prozą

Pirmoji premija — *Daivai Markelytei* iš Cicero, Ill., už apysaką „Kartus alus" (*Ateitis,* 1978, 8 nr.). 50 dol. mecenatas — inž. Pranas Baltakis.

Už poeziją

Pirmoji premija — *Jolantai Malerytei* iš Haifos, Izraelio. *(Ateitis,* 1978, 5 nr., 162 ir 168 psl.). Mecenatas — inž. Pranas Baltakis.

Antroji premija — *Linui Rimkui* iš Chicagos *(Ateitis,* 1978, 8 nr.).

Už veiklos aprašymus

Pirmoji premija buvo padalinta *Ramunei Kubiliūtei,* už studentų ateitininkų suvažiavimo aprašymą (*Ateitis,* 1978, 2 nr., 70 psl.) ir *Danutei Saliklytei* už Studentų Ateitininkų Sąjungos užsienio skyriaus apžvalgą, 1976-1977 (*Ateitis,* 1978, 2 nr., 71 psl.). Abi yra iš Chicagos. 50 dol. mecenatė — Ateitininkų Sendraugių Sąjungos centro valdyba.

Už veiklos fotografijas:

Pirmoji premija *Jonui Kupriui* iš Cicero, Ill., už veiklos fotografijas per ištisus metus o ypač už IX Ateitininkų Kongreso vaizdus (*Ateitis,* 1977, 9-10 nr.). 50 dol. mecenatė — Ateitininkų Sendraugių Sąjungos centro valdyba.

Dvi specialios premijos — po 25 dol. — už įspūdingas jaunimo žygio Washingtone nuotraukas (*Ateitis,* 1978, 1 nr.) — *Rimantui Žemaitaičiui* iš Chicagos ir *Linui Mikulioniui* iš Sterling Heights, Mi. Mecenatai — dr. Antanas ir Elena Razmai.

Už meno fotografijas:

Pirmoji premija *Jonui Kupriui* iš Cicero, Ill., už „Šventojo narvo" dramos vaizdus (*Ateitis,* 1977, 9-10 nr.). 50 dol. mecenatai — dr. Antanas ir Elena Razmai.

Antroji premija — *Algiui Norvilai* iš Brooklyno, N.Y. (nuotraukos dar nespausdintos).

Ramunė Kubiliūtė Danutė Saliklytė Jonas Kuprys Taura Zarankaitė R. Žymantaitis

Linas Mikulionis Ž. Sandanavičius Daiva Grigaitytė Lina Grigaitytė Rūta Končiūtė

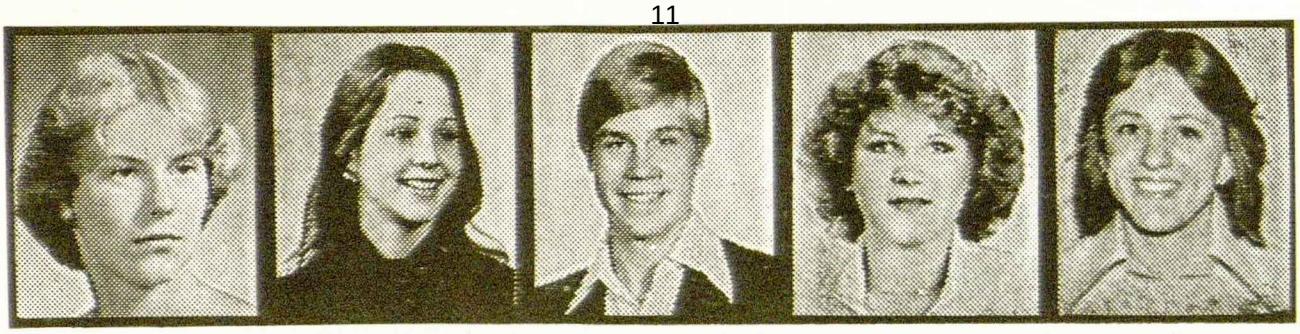

Vilija Dėdinaitė Dalia Musonytė V. Laniauskas Rima Valiulytė Giedrė Čepaitytė

Loreta V. Radvila G. Vaišnys

Už iliustracijas:

Pirmoji premija — *Taurai Zarankaitei* iš Redford, Mi. (*Ateitis,* 1978, 4 nr., 127-128). 50 dol. mecenatas — inž. Pranas Baltakis.

Antroji premija — *Petrui Sandanavičiui* iš Los Angeles, Ca. (*Ateitis,* 1978, 4 nr.; ir kitos dar nespausdintos).

Moksleiviams

Už aprašymą

Pirmoji premija — *Algiui* iš Punsko už vaizdžiu stiliumi parašytą apybraižą „Punskas — mano brangi gimtinė" (*Ateitis,* 1978, 8 nr.). 50 dol. mecenatė — Gajos korporacija.

Už apysaką

Pirmoji premija — *Vitui Laniauskui* iš Cicero, Ill., už apysaką, „Svečias iš Anapus" (dar neatspausdinta). 50 dol. mecenatė — Chicagos studentų ateitininkų draugovė.

Antroji premija — *Rūtai Končiūtei* iš Cicero už apysaką „Omega" (*Ateitis,* 1978, 8 nr.).

Už rašinį

Pirmoji premija — *Vilijai Dėdinaitei* iš Rochesterio, N.Y. už rašinį apie JAV rytinio pakraščio ateitininkų padėtį (*Ateitis,* 1978, 9 nr.). 50 dol. mecenatė — Ateitininkų Sendraugių Sąjungos centro valdyba.

Antroji premija — *Vitui Laniauskui* už Aloyzo Barono „Abraomo sūnus" recenziją (dar neatspausdinta).

Už poeziją

Pirmoji premija — *Loretai* iš okupuotos Lietuvos (*Ateitis,* 1978, 4 nr., 137-138 psl.). 50 dol. mecenatė — Ateitininkų Sendraugių Sąjungos centro valdyba.

Antroji premija — *Gintarui Vaišniui (Ateitis,* 1978, 9 nr.).

Už veiklos aprašymus:

Pirmoji premija — *Daliai Musonytei* už 1977-1978 m. moksleivių žiemos kursų aprašymą (*Ateitis,* 1978, 6 nr., 213 psl.). 50 dol. mecenatas — kun. Stasys Yla.

Dvi antrosios premijos: *Giedrei Čepaitytei* iš Toronto (*Ateitis,* 1978, 5 nr., 176 psl. ir neatspausdinta) ir *Viktutei Venclovaitei* iš Deerfield, Ill., (*Ateitis,* 1978, 8 nr.).

Už meno fotografijas:

Pirmoji premija — *Daivai Grigaitytei* iš Northbrook, Ill. (nuotraukos dar neatspausdintos). 50 dol. mecenatas — Vytautas Šoliūnas.

Antroji premija — *Linai Grigaitytei* iš Northbrook, Ill. (nuotraukos dar neatspausdintos).

Už veiklos fotografijas:

Pirmoji premija — *Daliai Musonytei* iš Oak Lawn, Ill. (*Ateitis,* 1978, 7 nr.). 50 dol. mecenatai — dr. Petras ir Stefa Kisieliai.

Antroji premija — *Viktorui Radvilai* iš Cicero, Ill. (*Ateitis,* 1978, 4 nr.).

Už iliustracijas:

Pirmoji premija — *Rimai Valiulytei* iš Chicagos, (*Ateitis,* 1978, 4 nr., 137 psl.). 50 dol. mecenatai — dr. Petras ir Stefa Kisieliai.

Antroji premija — *Gyčiui Šimaičiui* (gauta iš Neringos stovyklos) (*Ateitis,* 1978, 9 nr.).

Apie rašymą ir save

Jurgis Jankus

Kodėl rašau? Man pačiam patiktų, kad kas pasakytų. Atrodo, lengva išaiškinti, kodėl rašo didelių kraštų rašytojai. Tokioje Amerikoje gerai pasisekusi knyga autoriui pažeria daug pinigo, bet ir tai vargu, ar pinigas buvo to rašytojo pats aukščiausias tikslas. Greičiausiai, kad ne. Jeigu taip būtų, kaip galima būtų pateisinti mažųjų tautų rašytojų buvimą? Jie rašo, bet iš savo rašymo net kukliausiai pragyventi negali. Pragyvena iš ko kito, o rašo tais laiko likučiais, kurie atlieka nuo duonos pelnymo. Aš pats iš savo raštų irgi nieko neuždirbau ir neuždirbu. Kai kas net pasijuokia, kam dirbu veltui. Sako, per tą laiką galėčiau kur nors gerą pinigą uždirbti.

Žinoma, yra ir tokių, kurie galvoja, kad išleista knyga yra mano, ir už ją surinktus pinigus gaunu aš, tik nenoriu prisipažinti ir meluoju į akis. Nepykstu, kad geri žmonės ir melagiu palaiko. Iš tikrųjų, aš juk ir esu melagis, tik ne dėl pinigų, o dėl to, ką į knygas surašau. Ne vienas, knygą ar kurį pasakojimą perskaitęs, yra klausęs, kur tas atsitiko, kas tikrai tie žmonės buvo, kurie tą darė. Jie kartais taip šventai tikį mano melu, kad nė pats nebegaliu įtikinti, kad tokio atsitikimo niekur nebuvo, kad nė vienas toks žmogus negyveno, kad jie visi tėra tik taip sau man į galvą atėję, tik į visiems pažįstamą aplinką perkelti. Bet ir tai neteisybė. Tos aplinkos tokios irgi nėra realybėje, nes aš nė vienam pasakojime nesu aprašęs tos vietos, kurią matau, bet tą, kuri man į galvą ateina. Man pačiam kartais keista, kodėl aprašinėju tą, kas į galvą ateina, o ne tą, ką matau, bet atsakymo ir pats nerandu. Toks, matyti, esu apsigimęs. Kad nors rašyti mėgčiau. Tada bent rasčiau gerą pasiteisinimą. Sakyčiau: rašymo procesas taip patinka, kad atsisėdęs prie stalo nebegaliu nuo jo pasitraukti, tai ir rašau, kas į galvą ateina. Bet taip nėra. Rašymas man sunkus, širdies netraukiąs darbas. Sėsti prie stalo turiu prisivertęs, o ir prisivertęs turiu budėti, kad impulso pagautas nepakilčiau ir nenueičiau ko kito dirbti. Kartais (ne kartais, bet dažnai) ir nueinu. Net nepasijutęs nueinu. Galvoje tebeina vyksmas, tebesipina dialogai, nors aš jau nuo stalo pabėgęs ir kuo kitu beužsiimąs. Tik susigriebęs, kad dirbu ne tą, ką ryžausi dirbti, vėl prisiverčiu grįžti prie stalo.

Bet kam prisivertinėti? Kam save kankinti nemaloniu darbu? Nežinau. Ir turbūt niekas nežino. Nebent tik todėl, kad galvoje pilna žmonių ir įvykių, kad joje verda gyvenimas, kuriuo reikia atsikratyti. O gal ir ne tas. Gal tokia tradicija, kad kas nors turi kurti savo tautos literatūrą. Kas žino. Bet ir vėl, kodėl ją pradėjo kurti kas nors pirmas, kai jokios tradicijos dar nebuvo?

Aš irgi pradėjau kurti dar nemokėdamas ne tik rašyti, bet ir skaityti. Net pats neatsimenu, kada toji pradžia buvo. Tą žinau tik iš tėvų ir kaimynų pasakojimų. Nežinau, kiek metų buvau, gal trejų ar ketverių, kai pradėjau sekti pasakas. Ne tas, kur buvau girdėjęs iš kitur, bet savas. Sako, kad ir girdėtas savaip iškraipydavau: padarydavau ilgesnes, pratęsdavau toliau. Kaimynystėje gyveno Mykolas. Pavardė buvo Tvaronas, bet kad mūsų kaime buvo daug Tvaronų, tai kiekvienam buvo prisegta pravardė (kaip kitaip vieną nuo kito atskirsi), o tą Mykolą tai tą tik krikšto vardu tevadindavom. Jis buvo kiek prasitrynęs, jaunystėj buvo išvažiavęs į Maskvą, savo vaikų neturėjo, tai, sako, buvo geriausias mano klausytojas. Vėliau, kai pramokau skaityti, o pramokau irgi labai anksti, gal kokių trejų ar ketverių metų, nes pats to mokymosi irgi neatsimenu, jau skaičiau visas knygas, kokias tik savo kaime net pas tolimesnius tėvų pažįstamus surasdavau, o pasakas sekdavau jau savo amžiaus vaikams, bet niekada nesekdavau, ką knygose buvau išskaitęs. Nesekiau nei iš Peklos garso, nei iš Šventųjų gyvenimų, nei iš Pono Jėzuso

gyvenimo, nors visus buvau perskaitęs. Žinau, kad vaikai stebėdavosi, iš kur aš jų tiek išmokau, kad seku vis naujas. Spėdavo, kad turiu kokią didelę pasakų knygą, tik nesakau ir niekam nerodau. Kai kurie net motinos prašė, kad parodytų, kokia ta mano pasakų knyga, bet ir ji negalėjo parodyti, nes toji pasakų knyga tebuvo mano galvoj. Vėliau nuo pasakų nuaugau. Kai pramokau rašyti, bandžiau rašinėti. Ne kitiem, bet sau. Ir šiandien stebiuosi, kodėl nepradėjau rašinėti tų pasakų ir šnekų vaikams, kurios anuo metu turėjo galvoje tebebūti gyvos ar bent apygyvės. Tada, pasiskaitęs tikrų rašytojų knygų, jau norėjau rašyti, kaip rašytojai rašo. Tik viena savybė iš vaikystės tebebuvo išlikusi: nė į galvą neateidavo rašyti, kaip rašo Žemaitė, Lazdynų Pelėda, Pietaris, Kudirka ar kas nors kitas. Kai mėgindavau ką rašyti, visada rašydavau nesidairydamas per petį į kitus. O pasidairyti, rodos, buvo nesunku, nes buvau perskaitęs viską, ką tuo laiku lietuviškai parašytą galima buvo kur gauti. Net ir Aušros, Varpo, Šaltinio, Draugijos žurnalų komplektus, kuriuos galėjau rasti Šeduvos vidurinės mokyklos knygyne ar Baisogalos klebono bibliotekoje buvau perskaitęs.

Rašyti ne sau pamėginau dar pradžios mokykloje. Kažin ką nusiunčiau tada Antano Giedraičio redaguojamam *Žiburėliui*. Nebeatsimenu, ką siunčiau ir pats išspausdinto nemačiau, tik vėliau kažin kuris draugų sakė, matęs *Žiburėlyje* tą kažin ką su mano pavarde. Tai dėl to ir spėju, kad buvau ką siuntęs. Pirmą didesnį darbą parašiau baigęs pradžios mokyklą. Tą vasarą daržinėje pasistačiau staliuką ir, kai visi suguldavo pokaičio, rašiau. Tai buvo darbas apie 200 prašyminio popieriaus puslapių. Tą pluoštą popieriaus gerai atsimenu. Atsimenu ir kad nebaigiau, nes pritrūkau popieriaus ir pinigo. Atėjo mokslo pradžia, su ja atėjo ir visi kiti reikalai ir kitokie rašymai. Net nežinau, ką ir apie ką aš anuose šimtuose puslapių rašiau. Turbūt nieko gudraus, bet vistiek šiandien ir man pačiam būtų įdomu paskaityti ir pažiūrėti, kokie buvo tie mano pirmieji žingsniai.

Šeduvoje kapeliono Petro Raudos, dabartinio komunistinio režimo kankinio, rūpesčiu buvo įsteigta ateitininkų moksleivių kuopa. Vienas iš pirmųjų jos užmanymų buvo savas laikraštėlis. Kadangi gana gerai piešiau ir aiškiai rašiau, tai mane pasišaukė tą laikraštėlį pripiešti, perrašyti, o perrašius ir šapirografu atspausdinti. Greitai pasirodė, kad perrašinėti nelabai yra kas, tai prireikė man pačiam ir prirašyti. Bet tas neužėmė viso mano laiko. Mokytis buvo nesunku, tai liko kada

„ ...pradėjau kurti dar nemokėdamas ne tik rašyti, bet ir skaityti... pradėjau sekti pasakas".

rašyti ir pačiam sau. Ir rašiau. Buvo tokie juodi stori sąsiuviniai, tai nežinau, kiek jų buvau prirašęs, ir nežinau, ko ten buvau prirašęs. Atsimenu vieną smulkmeną. Tą tikrai atsimenu. Užėjo noras rašyti dienoraštį. Nusipirkau storą sąsiuvinį ir pradėjau. Gal dieną, gal dvi rašiau, kas atsitiko, kaip atsitiko. Fotografavau aplinką ir įvykius, bet tuoj nusibodo. Viskas atrodė taip pilka, beprasmiška, ir aš ėmiau rašyti dienoraštin ne tą, kas aplinkui vyko, bet kas ėjo į galvą. Po kokio pusmečio ir po keletos tų storų sąsiuvinių, atsibodo ir tas. Aš vėl sugrįžau rašinėti vieną sau, o kitą laikraštėliui, mokytojams ir labai retai ką nors spaudai. Iš tokių kažin koks apsakymėlis buvo išspausdintas *Trimite,* gal koks eilėraštis ar kitas *Ateity* ir dar kai kur.

Ką pats rašinėjau, niekam nerodžiau, niekam neskaičiau. ir pats turbūt neskaičiau. Jeigu būčiau skaitęs, vis galėčiau šį tą prisiminti, kaip šį tą tebeprisimenu, ką tuo laiku knygose skaičiau. Kodėl taip dariau? Nežinau. Turbūt trūko vidinio variklio tapti žinomu rašytoju. Parašydavau, padėdavau į šalį ir užmiršdavau. Ir dabar tas pats. Nors šiaip gana daug skaitau, neturiu jokio noro skaityti, ką pats esu parašęs. Skaitau ir taisau tik tada, kai reikia duoti spausdinti. Ir išspausdintų savo knygų nebeskaitau. Ne tik neskaitau, bet ir nebeatsimenu, ką jose rašiau. Gal tas ir gera: neima pagunda rašyti kitos, panašios į jau parašytą, tik geresnės. Kai nežinai, ką parašei, negali kartoti pats savęs. Esu perskaitęs tik vieną savo knygą, pasaką „Po Raganos kirviu". Ir tai tik praeitais metais. Skaičiau kaip nebe savo, nes jokių detalių nebeatsiminiau ir visiškai nebežinojau „kas bus toliau". Ne vienoj vietoje stebėjaus pačiu savim, kad galėčiau būti toks išradingas. Atėjo net mintis, kad dabar taip nebeparašyčiau. Ir, žinoma, kad nebeparašyčiau. Parašyčiau kitaip. O būtų galėjusi ir ta knygutė užsigulėti rankraštyje, kaip guli visa eilė kitų pasakų, jeigu ne Gabijos leidyklos savininkas J. Sodaitis. Jis išleidęs „Paklydusius Paukščius", paklausė, ar neturiu dar ko. Buvau ką tik pabaigęs tą pasakėlę, nusiunčiau pažiūrėti, jis ir išspausdino. Ir gerai, kad išspausdino. Bent man taip atrodė dabar, kai perskaičiau, nors tada visiškai negalvojau jai leidėjo ieškoti.

Pirmos mano knygos buvo išleistos, kai jau

buvau trisdešimt dviejų metų. Net dvi iš karto. Iš tikrųjų tos knygos jau buvo parašytos kuris laikas, tik neturėjau ypatingo noro jas kam rodyti, nors jau ir nesijaučiau esąs visiškas analfabetas. Pedagoginiais klausimais ir reikalais rašinėjau į mokytojų žurnalus, kitokiais reikalais į laikraščius. Kažin kaip vieną tų knygų parodžiau jau pirmiau paminėtam Antanui Giedraičiui, tai jis ir paskatino parodyti kuriam leidėjui. Pasirinkau Sakalą, tuo metu Lietuvoj leidusį daugiausia gerų grožinės literatūros knygų. Nuvežiau Sakalo leidyklos direktoriui Kniukštai, ir jis knygą paėmė be jokių kalbų.

Kai dabar galvoju turbūt tik todėl iš karto ir paėmė, kad bent penkiolika metų rašiau ir rašiau tik sau. Rašiau visokiais stiliais, visokiais sakiniais. Ilgais periodais ir trumputėliais. Net vienažodžiais. Vis ieškojau ir ieškojau, kaip tiksliausiai galėčiau išsakyti tą, kas galvoje knibždėte knibžda. Per tą penkiolika metų esu periodiniuose leidiniuose išspausdinęs gal kokius tris trumpučius pasakojimus. Ką nusiųsdavau, įdėdavo, bet po to niekada nejaučiau noro įsibėgėti ir siuntinėti daugiau. Išspausdindavo, ir to padrąsinimo man pakakdavo vėl kelis metus rašinėti tik sau pačiam.

Su vienu tokiu rašinėliu atsitiko maža istorija. Baigdamas trečią Šiaulių mokytojų seminarijos kursą, gavau lietuvių kalbos pataisą. Mokytojas buvo becenzis, atspėjamu laiku bandė studijuoti filologiją, su ja nebesusidorojęs, rodos, nuėjo į agronomiją, bet mano ir kalba ir sakiniai ir žodynas jam visur kliuvo. Galėjau parašyti taip, kaip kiti rašė ir kaip jam būtų patikę: trijų keturių žodžių sakiniukais, visų nutrintais žodžiais, be jokios lakesnės minties, bet buvau užsispyręs, dariau savaip ir visus metus verčiausi beveik tik dvejetukais. Jutau, kad teisybė mano pusėje, bet mokytojas sakė, kad negerai, tai ir turėjo būti taip, kaip jis sakė.

Dabar visi tie jo braukti žodžiai ir pasakymai yra sudėti į lietuvių kalbos žodynus, bet tada tokio savo kalbos žodyno dar neturėjom. Buvo tik mokytojo žodis. Parvažiavau atostogų. Visą kalbos teoriją mokėjau gal neblogiau už patį mokytoją. Jis aiškindamas ir klausinėdamas visada žiūrėjo į vadovėlį, o man to nereikėjo. Manęs, kiek atsimenu, jis nė neklausinėjo. Užteko rašomųjų darbų. Kai, gavęs visą raudonai subraukytą rašomąjį darbą, dėl tų išbraukimų pasigincydavau, mėgindamas įrodyti, kad tiek jo išbraukti žodžiai ir pasakymai yra geri, parašydavo dar vieną dvejetą. Kiti mokytojai tuos, kuriems grėsė pataisos, šaukdavo pasitaisyti žodžiu, o lietuvių kalbos mokytojas davė klasės rašomąjį darbą. Tada man ir atėjo į galvą nors paskutinę dieną jį suvynioti į kamuoliuką.

Prieš metus buvau mokęsis Kėdainių mokytojų seminarijoj. Turbūt buvo sekmadienis, o gal šiaip kokia šventė, kad bendrabutis buvo tuščias. Atsimenu, sėdėjau balkone ir skambinau gitarą. Įbėgo biržietis Adomas Šernas. „Eik, pažiūrėk“, pasakė užduseęs. „Apačioj yra toks juokingas žmogus. Jis nori pasišnekėti su to krašto mokiniais“. Išėjau. Kieme stoviniavo žmogus, trumpom žalsvom kelnėm, tokiais pat atlapu kaklu marškiniais, ilgom kojinėm, sunkiais batais, su kuprine ant nugaros. Pats nestambus, gal kiek smulkokas. „Va, tas viską žino“, trumpai pasakė Adomas ir tekinas nubėgo. Prie vartų stovyniavo Palmyra su Elvyra, taip pat dvi biržietės mergaitės, su kuriomis Adomas laikėsi, lyg būtų buvę vienos šeimos. Jie jau buvo susitarę kur eiti, tai Adomas taip skubėjo. Žmogus pasisakė esąs profesorius Gerulis, einąs per Lietuvą rinkdamas mūsų kalbos pavyzdžius ir paklausė, ar turėčiau laiko su juo pasišnekėti. Savų profesorių jau buvau matęs, net girdėjęs skaitančius paskaitas ar sakančius kalbas, bet šnekėtis neteko nė su vienu, o tas, su trumpom kelnėm ir su kuprinėle, neatrodė net profesoriškai. Vistiek nuo vien profesoriaus vardo kiek sumišau ir nebežinojau, kaip tą kalbą pradėti. Jam mano žinojimo ir nereikėjo. Kai pasisakiau, kad laiko turiu, paklausė, kur mano tėviškė, paprašė, kad pamėginčiau šnekėti tik taip, kaip visi namie šneka ir pasiteiravo, ar negalėtumėm kur prisėsti. Kaip šiandien atsimenu, kad jis pasakė prisėsti, o ne atsisėsti, kaip primygtinai mokytojas taisė. Pasakiau, kad galim sueiti į vidų, arba parke ant suoliuko. Mokytojų seminarija buvo grafo Totlebeno rūmuose, o rūmai stovėjo parke. Gerulis pasirinko suolelį. Kol ligi jo nuėjom, paklausinėjo apie mano namus, apie Biliūnus (tai mano gimtasis sodžius. Kaimą išmokau tik mokykloj), apie artimiausią miestelį Baisogalą. Stengiausi šnekėti tik savo sodžiaus kalba, ir, matyti, profesorius buvo ja patenkintas, kad vos susėdus išsiėmė bloknotėlį ir paprašė keletą žodžių išlinksniuoti, keletą išasmenuoti. Ilgokai apsistojo prie dalyvių. Gal klystu, bet man tada pasirodė, kad jį kiek nustebino biliūniečių pastangos dalyvines formas pakeisti šalutiniais sakiniais. Gal tam patikrinti, paklausė, ar neatsimenu kokios pasakos. Tų tai man nereikėjo užantyje ieškoti. Keletą atsiminiau iš tėvo, iš motinos, bet daugiausia iš senosios Tvardauskienės. Nuo jos ir pradėjau.

„Iš tikrųjų, aš juk ir esu melagis, tik ne dėl pinigų, o dėl to, ką į knygas surašau. ... aš nė vienam pasakojime nesu aprašęs tos vietos, kurią matau, bet tą, kuri man į galvą ateina".

Sekiau ne tais žodžiais, kaip būčiau rašęs, bet tais, kaip girdėjau iš jos lūpų. Gerulis klausėsi ir žymėjosi bloknote. Tarpais sustabdydavo, prašydavo kokią frazę ar kokį žodį pakartoti, kartais net palinksniuoti ar paasmenuoti ir kai kuriems asmenims ar linksniams pasakyti tokių pavyzdžių, kaip šneka mūsų sodžiuje. Taip aš jam pasekiau dvi, o gal net ir tris pasakas. Jis padėkojo, paprašė parodyti, kaip geriau išeiti į geležinkelio stotį, užsidėjo kuprinę ir nuėjo. Mudviejų tos pažinties tiek ir tebuvo, bet aš nusprendžiau ja pasinaudoti pataisomajam rašto darbui. Dabar per penkiasdešimt su viršum metų pasikalbėjimo turinys ir žodžiai, prie kurių Gerulis buvo ilgiau sustojęs, visiškai nusitrynė, bet tada jie dar tebebuvo tik truputį daugiau negu metų senumo ir jaunoj atminty labai tebegyvi. Į rašto darbą sudėjau kiek begalėdamas daugiau tokių žodžių ir net pasakymų, kuriuos profesorius tada užsirašinėjo. Kitą dieną gavau darbą visiškai raudoną. Kai kurie žodžiai ir pasakymai buvo perbraukti net po kelis kartus, o darbas įvertintas vienetu. Pakilusį išeiti pasivijau tarpdury, ėmiau klausti, kodėl tie mano žodžiai ir sakiniai negeri. Nebesusilaikęs pridėjau, ką profesorius Gerulis apie juos sakė. Mokytojas tik pastūmė dienynu mane į šalį, šyptelėjo ir pasakė taip garsiai, kad visa klasė išgirstų: „Pasišaipysi, kai išlaikysi pataisą". Dar nusišypsojo ir išėjo.

Pataisa buvo pataisa, bet nežinojau, kaip reikėtų ją išlaikyti. Viena buvo viltis, kad pataisą laikysiu ne prie jo vieno, bet bus komisija, kuri gali turėti ir savo nuomonę. Į galvą atėjo pamėginti egzaminus laikyti iš kito galo.

Tuo metu rašytojas Kazys Binkis redagavo nedidelį žurnaliuką *Mūsų Dienos*. Jame be kitų straipsnių ir žinių, spausdindavo poezijos ir dailiosios prozos. Parinkau vieną iš savo rašinėjimų, peržiūrėjau, perrašiau ir išsiunčiau *Mūsų Dienų* redakcijai. Turėjau vilties, kad bus išspausdintas prieš pataisos egzaminus. Galvojau: jeigu kas, tai ir tą žurnalą komisijai parodysiu. Kaime to žurnaliuko niekas neturėjo, tai ir negalėjau sužinoti, kaip yra su mano rašiniu. Nuvažiavęs laikyti egzaminų, tuoj nubėgau į miesto skaityklą, pasiėmiau visus tos vasaros *Mūsų Dienų* numerius, bet mano rašto nebuvo nė ženklo. Tada nuėjau į egzaminus. Senojo mokytojo nebebuvo. Jį, pasirodo, Švietimo ministerija atleido, o jo vietoje buvo kitas, ir aš kaip niekur nieko egzaminus išlaikiau ketvertuku.

Išlaikiau, bet į *Mūsų Dienas* nenustojau dairęsis. Jokio ženklo, kad mano raštelis būtų jas pasiekęs. Tik jau, rodos, gerokai po viduržiemio gavau iš Kazio Binkio ranka rašytą (tada dar nebuvo mašinėlių mados) laiškutį. Jis rašė, kad mano pasakojimą į žurnalą dėsiąs, tik prašė atsiųsti savo fotografiją, šiek tiek žinių apie save, parašyti ką dar rašau, o jeigu turiu ką parašęs, tai atsiųsti ką nors daugiau. Seminarijos mokinukai gauti iš tada garsaus rašytojo Kazio Binkio tokį laišką, atrodė, reikėjo patekti į trečią dangų, bet aš perskaičiau, padėjau į šalį ir ne tik nieko nesiunčiau, bet net į laišką neatsakiau. Jeigu šiandien reikėtų paaiškinti kodėl taip padariau, nemokėčiau. Turbūt taip reikėjo. Turbūt dar nebuvo atėjęs laikas šokti į šviesą. Nebuvau nei arogantas, nei kokiais nors ožiais paspringęs ar kokia mada apakęs. Turėjau ir daugiau panašių rašinėlių. Galėjau nusiųsti bent keletą. Ar jie būtų Binkio skonį patenkinę, kas gali žinoti, bet jeigu būtų patenkinę ir jeigu jis, kaip laiške žadėjo, būtų įvesdinęs, jau kaip naują rašytoją, tai taip nuo to laiko ir būtų buvę. Ar būčiau nuo to rašyti geriau pradėjęs? Vargu. Netikiu, kad nuo paliaupsinimo galėtų padidėti talentas. Nebent tik kaip botagas gali padėti prisiversti labiau padirbėti. Bet ir tas kažin. Aš ir taip vienas pats sau dirbinėjau. Esu kaip mulas, botagu sunkiai pavaromas. Jeigu einu, tai pats einu.

Nuo mano nemandagaus nutylėjimo praėjo gal pora mėnesių ir Kazys Binkis, nebesulaukęs „autoriaus" atsakymo, įdėjo savo žurnalan mano daiktelį apie žydo ožką, pasirašytą Jurgio Mėrūno (rodos, kad taip) slapyvarde. Taip ir nuėjo vėjais pirmoji proga tapti „žinomu" rašytoju.

(Bus daugiau)

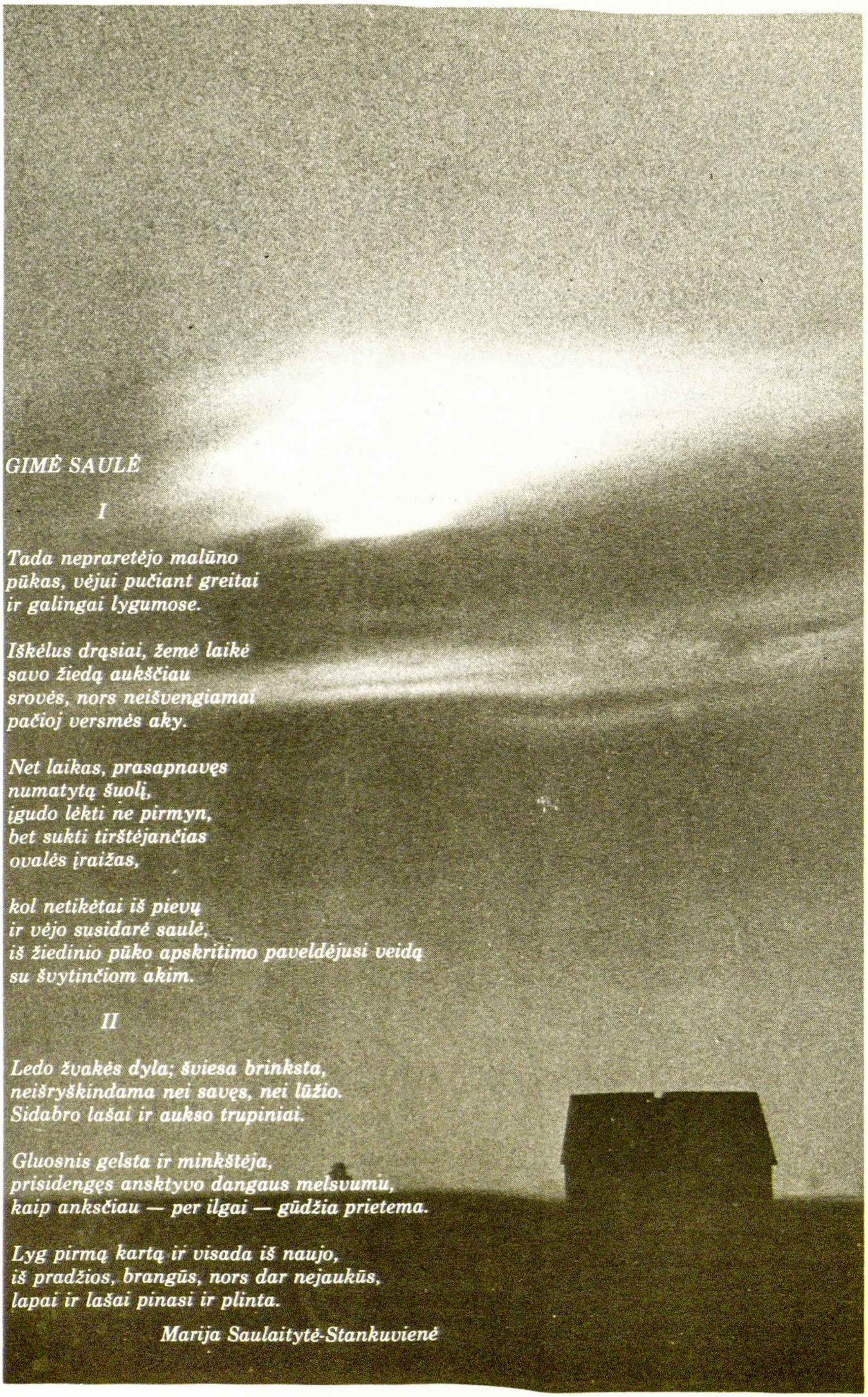

GIMĖ SAULĖ

I

Tada nepraretėjo malūno
pūkas, vėjui pučiant greitai
ir galingai lygumose.

Iškėlus drąsiai, žemė laikė
savo žiedą aukščiau
srovės, nors neišvengiamai
pačioj versmės aky.

Net laikas, prasapnavęs
numatytą šuolį,
įgudo lėkti ne pirmyn,
bet sukti tirštėjančias
ovalės įraižas,

kol netikėtai iš pievų
ir vėjo susidarė saulė,
iš žiedinio pūko apskritimo paveldėjusi veidą
su švytinčiom akim.

II

Ledo žvakės dyla; šviesa brinksta,
neišryškindama nei savęs, nei lūžio.
Sidabro lašai ir aukso trupiniai.

Gluosnis gelsta ir minkštėja,
prisidengęs ansktyvo dangaus melsvumu,
kaip anksčiau — per ilgai — gūdžia prietema.

Lyg pirmą kartą ir visada iš naujo,
iš pradžios, brangūs, nors dar nejaukūs,
lapai ir lašai pinasi ir plinta.

Marija Saulaitytė-Stankuvienė

Raidė užmuša, bet dvasia gaivina

Pokalbis su kun. Antanu Rubšiu
Paruošė sesuo Ona Mikailaitė

Šią vasarą išėjo pirmasis tomas dvitomio kun. Antano Rubsio veikalo „Raktas į Naująjį Testamentą". Tai *Krikščionis gyvenime* serijos leidinys Nr. 16, 394 psl., kaina 8 dol. Šis veikalas pralaužia ledus literatūroje apie Šv. Raštą lietuvių kalba. Nuo vyskupo Skvirecko vertimų su komentarais, nieko rimtesnio nebuvo išleista šioje srityje. O biblinėse studijose padaryta daug pažangos, su kuria mūsų lietuviškoji visuomenė nėra susipažinusi. Be to, Bažnyčia po VII Vatikano Susirinkimo ragina tikinčiuosius gilintis į Dievo žodį Šv. Rašte. O tam reikia šiokio tokio pasiruošimo bei žinių. Tokių žinių kun. Rubšys pateikia savo knygoje.

Autorius turi licenciato laipsnį iš Šv. Rašto, kurį įsigijo Pontifikaliniame Bibliniame Institute Romoje. Jis yra studijavęs įvairias senovines su Šv. Raštu surištas kalbas — hebrajų, aramajų, graikų. Jis taip pat yra apkeliavęs viduriniuosius ir tolimuosius rytus, aplankęs ir dirbęs prie biblinių vietų iškasinėjimų. Jau virš dvidešimt metų dėsto Šv. Raštą seminarijose ir aukštesniosiose mokyklose.

Kun. Rubšy, Jūs Šv. Raštą dėstot ir pats jį studijuojat jau kelis dešimtmečius. Ar dabar yra skirtingas priėjimas, negu anksčiau būdavo?

Kun. Rubšys: Pagrindinis skirtumas tas, kad kirtis dedamas kitur. Anksčiau mūsų pažinimas Dievo knygos gal per daug rėmėsi raidiškais vertimais įkvėptųjų autorių užrašytų žodžių. Būdavo labai pabrėžiama, kad Šv. Rašto autoriai rašė Šv. Dvasios įkvėpti, bet per mažai dėmesio kreipiama į žmogiškąsias Dievo žodžio užrašymo aplinkybes. Dievo žodis juk yra išreikštas žmogaus žodžiais! Pranašai, apaštalai ir kiti rašė apie konkrečius įvykius, per kuriuos Dievas veikė tam tikrame istoriniame laikotarpyje — Abraomo, Mozės, Kristaus — ir specifinėje vietoje — viduriniuose rytuose.

Vien raidiškai skaitydami ne mūsų amžiaus rašytojo žodžius, galime lengvai prasilenkti su tikrąja jų prasme.

Taigi, norint pilnai pasisavinti Dievo žodį, svarbu mums pažinti ir įsijausti į Dievo naudojamus žmogiškuosius įrankius. Turime suprasti šiuos rašytojus kaip savo laiko žmones su savita patirtimi bei dvasia. Turime stengtis juos matyti taip, kaip jų bendraamžiai juos matė, ir kaip jie patys save suprato ir įpynė šią savimonę į savo raštus.

Tiesa, kad didelė šv. Rašto dalis yra suprantama be jokių paaiškinimų. Kalbama apie tai, kas visiems žmonėms yra žinoma ir išgyvenama visur ir visais laikais. Kalbama apie žmogiškąją patirtį, į kurią įsipina Dievas. Tačiau yra ir neaiškumų, dėl kurių yra buvę daug ginčų. Juos dažnai galima išnarplioti, susipažinus su bibline aplinka, apie kurią nemaža žinių yra sutelkta per paskutinį šimtą metų kruopštaus tyrinėjimo.

Ar galite duoti pavyzdį, kaip Šv. Rašto tekstą galima geriau suprasti mokslinių tyrinėjimų dėka?

Kun. Rubšys: Šv. Paulius, pavyzdžiui, dažnai cituojamas tų, kurie bando parodyti, jog tarp žmogaus dvasios ir kūno yra neišvengiamas priešiškumas. Tačiau reikia suprasti Pauliaus galvoseną: jam „kūnas" (gr. *sarx)* nėra viena žmogaus dalis pagal dualistinę kūno-sielos sampratą. Žodžiu „kūnas" Paulius išreiškia semitų supratimą, kad žmogus yra silpnas, trapus ir atitolęs nuo Dievo. Šv. Paulius niekuomet nesako, kad žmogaus kūnas yra blogas. Tai svetima hebrajų galvosenai, nes visa, ką Dievas sutvėrė yra gera. Tačiau žmogus yra silpnas, linkęs nusidėti ir kurčias Dievo balsui — tik ta prasme „kūniškumas" nėra teigiamas dalykas.

Dvasia (gr. *pneuma),* pasak Pauliaus, nėra nei biologinė, nei psichologinė apraiška žmoguje, o kilusi iš antgamtės, tai paties Dievo gyvybė. Gyventi „kūniškai" reiškia gyventi vien žmogiškoje plotmėje, kur senasis Adomas

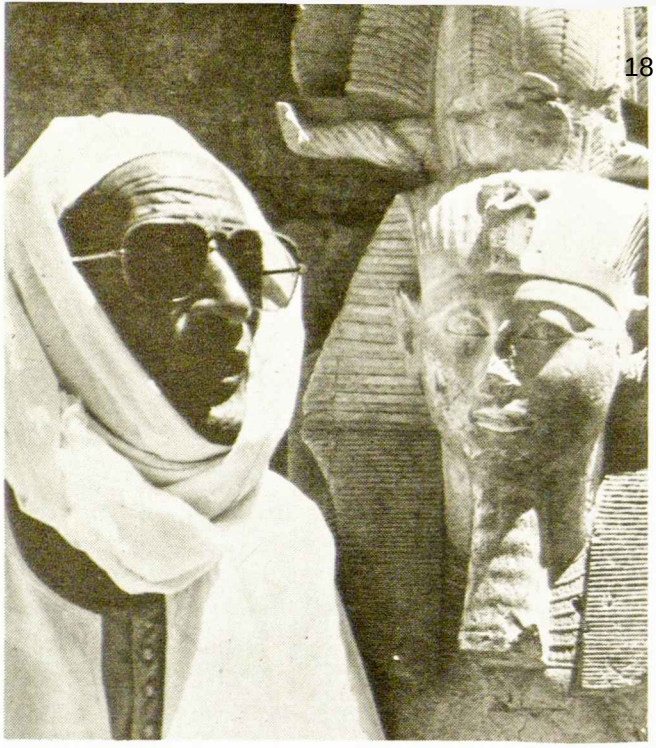

Arabas su faraono Rameses II statula Luksore, Egipte. Manoma, kad šis buvęs Egipto valdovas žydų egzodo metu.

dar neatnaujintas Dvasios teikiama gyvybe. Kai Kristaus Dvasia apsigyvena žmoguje ir jame vykdo sudievinimo veiklą, žmogaus „senasis aš" parodo ragus. Iš to kyla moralinis konfliktas: žmogus turi apsispręsti, ar gyvens pagal savo „senąjį aš", ar gyvens bei veiks Kristaus Dvasios vedinas tikroje Dievo vaikų laisvėje. Tik ta prasme šv. Paulius pripažįsta priešiškumą tarp „kūno" ir „dvasios".

Kas paskatino dabartinius biblinių studijų laimėjimus?

Kun. Rubšys: Labai didelę reikšmę turėjo antikinių viduriniųjų rytų archeologiniai atradimai. Dievo tautos — Izraelio — kasdienis gyvenimas, galvosena, aplinka išryškėjo ir nušvietė Senojo bei Naujojo Testamento istorinį foną. Pavyzdžiui egiptiečių hieroglifų įskaitymas ir Egipto kultūros atidengimas daug šviesos davė biblinių laikų bei įvykių supratimui. Senojo Testamento studijoms milžinišką šuolį davė išnarpliojimas asyriečių, babiloniečių, akkadų, sumerų raštų, kurie tapo raktai į šių tautų kultūras, supančias senovės izraelitus.

Tuo pačiu paspartinti archeologiniai tyrinėjimai Palestinoje ir aplinkiniuose kraštuose buvo nepaprastai našūs. Pats svarbiausias atradimas tai Negyvosios jūros ritinių.

Šie atradimai davė daug medžiagos entuziastingiems ir užsidegusiems tyrinėtojams ir aplamai buvo su dėmesiu sutinkami net eilinių krikščionių, kurie troško geriau pažinti aplinką, kurioje gimė Jėzaus sekėjų Bendrija.

Kuo svarbūs Negyvosios jūros ritiniai Naujojo Testamento studijoms?

Kun. Rubšys: Jie svarbūs biblinėms studijoms aplamai, nes nušviečia ankstyvąjį hebrajų Šventraščio tekstą. Ritinių pagalba buvo galima tiksliau nustatyti originalią formą kai kurių tekstų. Ritiniai taip pat atskleidė daugelį nežinomybių apie Naujojo Testamento laikų istorinį foną ir krikščionybės pradžią. Šiuo metu daugiau dėmesio kreipiama į nebiblinę literatūrą, į apokrifinius raštus ir to amžiaus žydų rašytojų kūrybą bendrai, nes šie yra pagrindiniai šaltiniai žinių apie tarptestamentinį laikotarpį — Senajam Testamentui pasibaigus ir Naujajam dar negimus.

Kumrano vienuoliai, kuriems ritiniai priklausė, mums taip pat yra labai įdomūs. Ši žydų bendrija, vadinama esenais, apie kurią ir „Rakte" aprašoma, uoliai ir vieningai laukė Mesijaninio amžiaus. Jie laikėsi savo „Tiesos Mokytojo" nurodymų ir save vadino „išrinktaisiais", „Vargšais", „pasirinkusiais tikrąjį kelią". Jie gyveno dvasingą, sakramentinį gyvenimą, primindami pirmuosius krikščionis savo krikšto bei Mesijaninės puotos apeigomis.

Kai kurie NT tyrinėtojai kelia klausimą, ar Jonas Krikštytojas nebus buvęs šių esenų bendrijos nariu. Kaip ten bebuvo, tikriausia Jėzus ir kai kurie NT knygų autoriai (*Evangelijos pagal Joną* ir šv. Paulius) buvo bent kiek susipažinę su Kumrano bendrija, Galimas dalykas, kad iš šių vienuolių tarpo buvo ir tokių, kurie įtikėjo Kristų ir priėmė krikščionybę.

Minėjote, kun. Rubšy, kad biblinės studijos gerokai pažengė per paskutinį šimtą metų. Ar protestantai nepralenkė katalikų šiuo atžvilgiu?

Kun. Rubšys: Maždaug 1870 m. Vokietijoje, paskui ir kituose kraštuose, kilo protestantų universitetinis šv. Rašto studijų sąjūdis. Mat, protestantams Šv. Raštas yra vienintelis šaltinis, kur Dievo žodis yra prieinamas. Tačiau 19-jo a. antroje pusėje šis protestantų biblinis sąjūdis buvo persunktas liberalistinėmis ir racionalistinėmis nuotaikomis. Daugiau dėmesio buvo kreipiama į istorinius davinius, negu į teologines tiesas. To meto šv. Rašto tyrinėtojams rūpėjo suprasti ne tiek tekstų religinę reikšmę, kiek istorines užrašymo aplinkybes. Ypač Vokietijoje vyravo filosofinis bei teologinis skepticizmas. Tačiau biblinių studijų metodikoje buvo daroma didelė techninė pažanga — pvz. filologijos, egzegezės, istorijos srityse.

Katalikai egzegetai ir teologai pirmąsyk susidūrė su protestantų biblistų įtaka Popiežiaus Leono XIII valdymo metu, ypač po 1893 m. Leonas XIII ragino katalikus šv. Rašto žinovus daryti pažangą intelektualiniame darbe ir uoliai tęsti tyrinėjimus, ypač egzegezės (kritiško tekstų aiškinimo) srityje.

Du katalikiškos egzegezės bruožai yra itin ryškūs. Iš vienos pusės, įdėta daug mokslinio tyrinėjimo pastangų, susidūrus su nūdieniais archeologiniais ir istoriniais atradimais, kuriais pasinaudojo ypač 19-jo a. liberalai protestantai egzegetai. Antrą vertus, savo pastangose katalikai tyrinėtojai kažkaip susiskaldė į tris viena kitai nepalankias grupes: konservatyviųjų, pažangiųjų ir kraštutinių. Šios trys grupės trarp savęs besiriedamos, vis dėlto įvedė naują priėjimą prie Šv. Rašto studijų. Apleistas raidiškas interpretavimas ir išsiirta į platesnius vandenis.

Vartai į šventojo kapo baziliką Jeruzalėje. Bazilika statyta IV a. po Kristaus.

Kaip Katalikų Bažnyčia dabar žiūri į Šv. Rašto studijas?

Kun. Rubšys: Popiežius Pijus XII, išleisdamas savo encikliką „Divino Afflante Spiritu" 1943 m., davė gaires katalikams biblistams, primindamas jiems, kad svarbu suprasti žmogiškąją įkvėptų rašytojų aplinką.

Pijus XII pabrėžė, kad šie mokslai naudingi šv. Rašto aiškinimui. 1964 m. Pontifikalinė biblinė komisija išleido kitą raštą — „Instrukcija apie Evangelijų istorinę tiesą". Čia parašyta: „Labai džiugu, kad šiandien Bažnyčia turi gausų skaičių ištikimų sūnų su šiuometinėms biblinėms studijoms reikalingu išsilavinimu" (CBQ 26) 1964/305)... „Katalikų egzegetai, laikydamiesi Bažnyčios nurodytų gairių, turi pasinaudoti visais šaltiniais, kurie padeda suprasti šventąjį tekstą..." (ten pat, 306).

Kodėl dabar esame raginami gilintis į Šv. Raštą, o anksčiau į tai nebuvo tiek dėmesio kreipiama?

Kun. Rubšys: Šiandien Bažnyčia skatina katalikus sekti jos pavyzdžiu ir pasisavinti Dievo žodį, įjungiant jį į savo kasdienį gyvenimą. Šv. Mišiose yra daugiau skaitymų iš šv. Rašto ir atnaujintose sakramentų apeigose Dievo žodžio skaitymas ir klausymas užima svarbią vietą. Šv. Raštas visada buvo reikšmingas Bažnyčios gyvenime, tik po protestantų reformacijos labai pabrėžiamas atsargumas su asmeniniu teksto aiškinimu atgrasė eilinį skaitytoją. Dabar Bažnyčia vėl ragina tikinčiuosius imti šv. Raštą į rankas. Jis nėra vien praeities paminklas, bet gyvasis Dievo žodis, apie kurį lyg vijoklis, klesti Bažnyčios mokymas, vis bręsdamas ir gilėdamas.

Anksčiau Šv. Raštas eiliniam skaitytojui būdavo mažiau patrauklus, nes vertimai buvo sunkiai įkandami. Dabar taip nėra. Turime patrauklų NT ir psalmių vertimą į lietuvių kalbą. Yra ir įvairių pagelbinių priemonių tekstą geriau suprasti — tikiuos, kad „Raktas į Naująjį Testamentą" lietuviams tą uždavinį atliks. Jame gausu žemėlapių, brėžinių, nuotraukų, kuriais stengiamasi skaitytojui padėti. Kai kur steigiami Šv. Rašto studijų būreliai. Tai labai naudingas dalykas, tačiau viskas pareina nuo asmeninės iniciatyvos ir užsidegimo pažinti Dievo žodį. Ir Šv. Rašto tyrinėtojų, ir kiekvieno krikščionio motyvacija ta pati: „kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasiruošęs kiekvienam geram darbui" (2 Tim 3, 17).

Krikščioniškų vertybių negalima „įlieti" į žmogaus širdį. Jos turi gimti dinamiškame išgyvenime. Krikščionybė, pagaliau, yra susitikimas su Asmeniu — Kristumi. Tikėjimo objektas nėra koks tiesų sąrašas, bet gyvas Asmuo, kuris tiesoms duoda prasmę ir vertę. Naujojo Testamento puslapiuose susitinkame su Jėzumi Kristumi, kurį liudija tie, kurių širdys buvo pakeistos jo artumu:

„Kas buvo nuo pradžios,
ką girdėjome ir savo akimis regėjome,
ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, —
tai rašome apie gyvenimo Žodį" (1 Jn 1, 1).

LIETUVOS NACIONALINĖ MARIJONŲ BIBLIOTEKA

Rytų pakraščio ateitininkai

Neringos stovyklautojų pasisakymai apie Rytų pakraščio moksleivių organizacines problemas bei ateitį.

Ar reikia gelbėti rytų pakraštį?

Mano nuomone, apsimoka „gelbėti" rytinio pakraščio ateitininkų kuopas, nes jos gali dar daug padaryti. Šitos kuopos yra labai mažos todėl, kad trūksta jaunimo. Man rodos, kad daugiau jaunimo priklauso prie skautų organizacijos todėl, kad jie labiau patrauklūs jaunimui negu ateitininkai.

Mums reikia bandyti pritraukti jaunimą į ateitininkus. Jie gali priklausyti ne tik skautams, bet ir ateitininkams.

Rasa Krokytė

Narių gauti per Neringos stovyklą

Rytuose yra rimtas trūkumas ateitininkų. Aš esu iš New Yorko apylinkės, tai mėginsiu paaiškinti, kodėl nėra stiprios ateitininkų veiklos rytuose. Vaikai nori priklausyti organizacijom, kurioms jų draugai priklauso. New Yorke skautai yra labai stiprūs. Būtų labai sunku raginti vaikus prisirašyti prie ateitininkų, jeigu jų draugai yra skautai. Taip pat dauguma tėvų yra skautai, tai jie nori, kad jų vaikai priklausytų skautams. Visi mano, kad ateitininkai tik klausosi paskaitų ir eina į Mišias. Aš manau, kad geriausias būdas gauti naujų narių iš rytų būtų gerai paskelbti Neringos stovyklą. Ta stovykla turėtų būti atskiru laiku nuo skautų. Tada vaikai atvažiuos ir pamatys, kad ateitininkų stovykla labai smagi. Jie savo draugams pasakytų, ir veikla galėtų atsigauti. Dėl to yra labai svarbu, kad Neringos ateitininkų stovykla pasiliktų. Aš tikrai manau, kad interesas ateitininkuose gali atgyti, nes daug vaikų nori išmėginti ateitininkų stovyklą, bet negali, nes tuo pačiu metu vyksta skautų stovykla.

Paulius Gudelis

Nesidomėjimas lietuvišku gyvenimu

Yra verta gelbėti ateitininkų kuopas rytuose, nes jų gelbėjimas prisideda prie lietuvių kultūros ir bendruomenės išlaikymo. Yra labai liūdna pastebėti, kaip silpnai lietuviai tebegyvuoja rytuose. Suprantu, kad lietuvių skaičius mažėja po kiekvienos generacijos, nes gyvenimo standartai yra aukštesni ir daug yra mišrių vedybų. Bet kodėl tai atsitinka ir kodėl lietuvių tauta turi nukentėti taip, kad net organizacijos kaip skautai ir ateitininkai vos gali išsilaikyti? Nelieka nei ūpo nei vilties tai mažai grupei lietuvių, kurie nori perduoti šiai kartai tą, ką jie jaučia širdyse apie tautą, nes yra didesnioji grupė, kuri nenori nei bendrauti nei kalbėti su lietuviais.

Aš norėčiau pažiūrėti arčiau į šią problemą, paimdama Toronto ateitininkų kuopą kaip pavyzdį. Yra sunku pritraukti daugiau narių į mūsų kuopą dėlto, kad tie, kurie dalyvauja organizacijų veikloj, dalyvauja ištisai ir visa širdimi, bet yra ir tų asmenų, kurie nejaučia reikalo įsijungti į savo kultūros išlaikymą. Šie asmenys iš mažens nebuvo stumiami tėvų prisijungti prie tautinės veiklos, arba kiti jaučia, kad jiems užteks tik vadintis lietuviais. Tuoj jie tuo nebegalės vadintis.

Ateitininkų organizacija, kaip ir visa lietuvių tauta, tebegyvuoja per metų metus, nes nei karai, nei lietuvių išsibarstymas po pasaulį neužgesina ir neužgesins tautinės liepsnos.

Danutė Skukauskaitė

Kodėl taip atsitiko? Ko reikia?

1978 m. Ateities premiją laimėjęs rašinys.

Kad rytuose ateitininkų veikla mažėja ir silpnėja, tai niekam nėra naujiena. Tik prieš keletą metų rytuose veikė stiprios ir didelės moksleivių kuopos New Yorke, Bostone, Brocktone, Baltimorėje, Philadelphijoj,

Dėmesys rytiniams JAV ateitininkams

Kiekvienais metais Neringos moksleivių stovyklautojų skaičius labai mažėja. Šiais metais buvo 26 moksleiviai ir mes net nesitikėjom, kad tiek bus. Du trečdaliai iš jų buvo iš vidurio Amerikos. Ši stovykla Moksleivių Ateitininkų Sąjungos centro valdybai visada daro nuostolį. Pereitais metais stovykla buvo sutrumpinta iki vienos savaitės, nes buvo per didelis nuostolis. Šiais metais stovyklos organizatorei Danutei Norvilaitei buvo labai daug kliūčių.

Kiekvienasi metais Moksleivių Ateitininkų Sąjungos centro valdybai yra problema apsispręsti, ar verta ruošti čia stovyklą. Atsakymas yra: Taip! Stovykla vis labai gerai pasiseka ir ją labai verta išlaikyti.

Mes manom: jeigu spaudoj būtų daugiau aprašymų apie Neringą ir daugiau dėmesio, tai gal ir stovyklautojų skaičius padidėtų. Siunčiu Jums kopiją Neringos moksleivių stovyklos laikraštėlio *Neringos Derlius*. Mes jaučiam, kad šiais metais laikraštėlis labai gerai pasisekė. Laisva kūryba ir pasisakymai apie Rytų apygardos ateitininkus, nors spausdinami šiame laikraštėlyje, originaliai buvo rašyti *Ateičiai*.

Neringoj mes visi sutinkame, kad yra tam tikra problema JAV rytuose. Todėl yra tokia prasta stovyklos bei kuopų padėtis. Ši prob-

---

Hamiltone, Montrealyje ir Rochesteryje. MAS stovykla Neringoj visad pritraukdavo daug moksleivių iš rytų. Į stovyklą atvažiuodavo 70-80 vaikų, o dabar, tik po penkerių metų, vos surinkom 26, ir tik dešimt iš mūsų, net nė pusė, iš rytų. Kuopų veikla yra žymiai sumažėjus. Tik New Yorke, Rochesteryje, Philadelphijoj, Hamiltone ir Montrealyje tegyvuoja paskutinės veiklos pabiros; kuopos stengiasi išsilaikyti tik su penkiais ar šešiais nariais, dažnai be globėjų ir dvasios vadų. Klausimas kyla: Kodėl taip atsitiko?

Pirmiausia, nėra tuose miestuose jaunučių. Moksleivių kuopos tik tol gali ilgai išsilaikyti kol bus naujų narių įtakos perimti vietas tų, kurie išeina į studentus. Jauni vaikai prisirašo prie skautų, kurie kartais sudaro įspūdį, kad susirinkimuose tik klausomės nuobodžių paskaitų ir nėra nieko smagaus ar įdomaus. Tai ir sudaro didžiausią ir svarbiausią uždavinį naujai susikūrusiai jaunučių ateitininkų sąjungai.

Antra problema yra tai, kad sendraugiai ateitininkai nepastebi, nesidomi, nemato ar nenori matyti desperatiškos ateitininkų padėties rytuose. Sendraugių, sugebančių dirbti su jaunimu, turime daug gerų, bet kažkodėl jie neranda pakankamai laiko ar nejaučia jokios pareigos ar pašaukimo pasiaukoti. Studentai taip pat nelabai susiorganizavę. Išėję į mokslus, jie išsiskirsto į kitus miestus ar į amerikiečių visuomenę ir neberanda reikalo ar progos daugiau susitikti, o turėtų būti atvirkščiai.

Gal svarbiausia problema yra ta, kad rytuose nebevyksta kursų, suvažiavimų ar studijų dienų. Moksleiviai nieko nežino apie ateitininkų istoriją ar ideologiją, o yra neįmanoma veikti, jeigu nežinai, kodėl veiki. Gal tai sutapimas, bet vistiek yra įdomu pastebėti, kad, kol vyko Padėkos savaitgalį moksleivių kursai Putname, rytų kuopos važiuodavo į juos, stipriai veikė, ir Neringos stovykla visada buvo didelė. Kai tie kursai buvo pakeisti į Dainavos „Kalakursus", sekančiais metais Neringos skaičius sumažėjo, ir kuopų veikla pradėjo silpnėti, o kitose vietovėse — mirė.

Siūlyčiau, kad rytų ateitininkai imtųsi stiprios, ideologiniai pagrįstos veiklos. Bet ji tik pavyks jei ji bus sendraugių ir studentų remiama — darbu ir pinigais.

Rytų pakraščio problema yra visos ateitininkijos problema. Žmogus nebus pilnas, jei nupiausi jam koją ar ranką.Taip pat ir ateitininkų šeima nebus pilna, jei mes savuosius brolius ir seseris apleisime ir jais nesirūpinsime. Ateitininkai iš lėto pradeda mirti; tai aišku vien pažiūrėjus aplink save. Ar mes galime tik stovėti ir stebėti, kai tai vyksta mums prieš akis?

Kreipiuosi į naują MAS-CV ir rytų pakraščio sendraugius ir studentus, prašydama pagalbos.

Vilija Dėdinaitė

lema yra didelio masto ir labai svarbi, nes ji labai stipriai ir staigiai pradeda reikštis Rytų ateitininkų veikloje. Tikimės, kad Jūs tam reikalui skirsite atitinkamą dėmesį.

Vilija Dėdinaitė

Jau praeity pastebėję šlubavimus rytinių JAV ateitininkų veikloj ir matydami Tavo, Vilija, ir Tavo draugų bei draugių rūpestį, o taip pat žinodami apie Ateitininkų Federacijos valdybos susirūpinimą bei kai kurias pastangas, mielai spausdiname atsiųstą medžiagą šio žurnalo numerio „Veikloj", „Aitvarai" skyriuose (žr. taip pat komentarus „Antai...").

Red.

Dar - tiktai - dar... iš Brazilijos

Sveikinu jus su mūsų „Dar Tiktai Dar" laikraštėliu. Tikimės, kad jums mūsų ateitininkų stovyklos laikraštėlis patiks. Jis mums buvo labai svarbus!

Tas laikraštėlis, manome, buvo pirmas žingsnis; po to, žengsim dar daug tų žingsnių, kol pradėsim gerai vaikščioti.

Gal ateityje galėsime išleisti laikraštėlį, nors ne tokį puikų, kaip yra jūsų redaguojama „Ateitis".

Linkiu jums sėkmės visame ateitininkiškame darbe. Ačiū jums už jūsų visados mums suteiktą pagalbą. Garbė Kristui!

Sandra Saldytė
Sao Paulo, Brazilija

Jūsų laikraštėliu gėrimės (žr. „Veiklos" skyrių). O Linas Kojelis dar dabar mums vis apie jus šneka (žr. jo kalbą „Ateities" konkurso premijų įteikimo iškilmėse). — Red.

Ar bloga būti drabužnešiu?

Gavus *Ateitį* (1978, 5 nr., 166 psl.) pradėjau skaityti „Drabužnešį". Maniau, kad su tokiu pavadinimu išgausiu kažkokias naujas, dvasią pakeliančias mintis, bet perskaičius straipsnį, labai nusivyliau. Mano sieloje pradėjo kilti neramumas. Straipsny nebuvo jokios ateitininkiškos dvasią keliančios minties. Nesuprantu, kodėl buvo reikalinga įdėti šitokį straipsnį į *Ateitį*. Pajutau paniekinimo dvasią ne tik ateitininkams, bet ir kiekvienam lietuviui, kuris savo laiką praleidžia tautos reikalams vienu ar kitu būdu. Straipsnyje jaučiau juoda spalva nudažytą pažeminmą kitų.

Pasakyti ar parašyti yra du skirtingi dalykai. Ar nebūtų geriau, jei autorius būtų susitikęs su tais žmonėmis, kuriuos jis turėjo savo mintyse ir būtų su jais pasikalbėjęs?

O parašyti šitokį straipsnį tai yra visai kitoks dalykas. Straipsnis lieka ateičiai, ir gali net būti neteisingai primestas kitiem...

Rasa Narutytė
Chicago, Ill., JAV

Rasa,

Apgailestaujam, kad šis feljetonas „Drabužnešys" Tave taip neigiamai nuteikė. Gaila, kad Tu jį kitaip supratai.

Šis feljetonas iškelia paviršutinišką, betikslę, savanaudišką, materialistinę, į religiškai bei tautiškai prispaustų tautiečių sunkią dalią neatsižvelgiančią nuotaiką, kurią kartais gali turėti į okupuotą Lietuvą važiuojantieji, kurie neturi nei noro, nei nesiima priemonių tokioj sunkioj padėty esančių tautiečių pastiprinti, dvasiškai paremti ar jiems padėti (pvz., kaip feljetone pavaizduota, vietoj krikščioniškos pasaulėžiūros knygų, nuveždami „Playboj", pornografinį „vyrų žurnalą"; arba vietoj sustiprinę tautiečius prasmingu pokalbiu — žinoma, pagal galimybes, imdami „bėdoti apie Amerikos juodžius ir savo finansines problemas").

Šiuo humoristiniu (ne pajuokos) būdų iškeliama ši neigiama savybė ir tuo pačiu netiesioginiai nurodomas tinkamas kelias, apie kurį kiti yra kalbėję tiesiogiai. Ši feljetono mintis derinasi su dr. Ant. Maceinos nurodytomis gairėmis ateitininkams okupuotoj Lietuvoj atsilankant su tautiečiais prasmingai bendrauti (žr. „Ateitis", 1975, 1975, 2 nr., 36-37 psl.) ir dar ryškiau su pačių ateitininkų prašymu iš okupuotos Lietuvos: „Tėvynė nebereikalinga Jūsų materialinės pagalbos (tai prašome gerai įsidėmėti)... Šiandien mums reikalingas Jūsų su mumis dvasinis bendravimas. Atėjo vieni kitų dvasinio praturtinimo metas" („Ateitis", 1975, 8 nr., 225 psl.).

Tuo tikslu mes šį feljetoną ir spausdinome (tik autorius galėjo išvengti kai kurio charakterizavimo, pagal kurį skaitytojai imtųsi priskirti tas neigiamas nuotaikas vienam ar kitam asmeniui).

— Red.

Šie rašinėliai buvo atspausdinti Jaunučių Stovyklos Dainavoj laikraštėly, „Didvyrių Pėdomis". — Red.

PRIEŠ ŠIMTĄ METŲ DAINAVOJ

Prieš šimtą metų Dainavos stovykloj buvo jauna, gan graži mergaitė, vardu Kristina. Per šokius ji įsimylėjo į Arūną, kuris buvo stovyklos vadovas. Kristina mylėjo jo žibančias žalias-mėlynas akis.

Po šokių Arūnas išėjo į tamsią naktį. Staiga pakilo didelis vėjas ir kažkur Arūną nunešė. Niekas jo daugiau nematė.

Kai Kristina tai sužinojo, ji verkė visą naktį. Oi, kaip jinai buvo nuliūdusi. Ji buvo tokia nelaiminga, kad išbėgo iš barako ir pradėjo šaukti: „Arūnai, Arūnai! Kur tu esi?!"

Ryte ji buvo baisiai pavargus ir atsisėdo po ąžuolu. Tada mažas varliukas atšoko prie jos. Kristina pamatė varliuko žalias-mėlynas akis ir pagalvojo, kad tai turi būti Arūnas. Kristina tą varlę pabučiavo ir pati pavirto į varlę, kuri buvo tik pusiau graži. Tada jie abu nušokavo prie Spyglio ežero ir ten labai laimingai gyveno.

Lora Vasiliauskaitė

MILŽINAI DAINAVOJ

Pernai metais į Dainavą atėjo milžinai. Jie ateidavo tik naktį. Vaikai, kurie miegojo palapinėse, nežinojo, kad milžinai taip pat ten miegojo.

Pirmadienį vaikai užkūrė laužą prie palapinių. Viena mergaitė pamatė milžiną ir sušuko — Ten milžinai! Žiūrėkite! Aš bijau, Tomai!

Tomas sušuko: — Tikrai! Rimutė nemelavo. Bėkime visi!! Vienas milžinas pradėjo verkti — „Bū-hų! Niekas mūsų nemyli. Visi mūsų bijo!

Rimutės vadovė jam atsakė: — Nesakyk taip. Pirma, mes bijojom, nes buvo pirmas kartas, kai matėm milžinus. Ateikite prie ugnies... Pasišildykite!

Visi nusišypsojo. Milžinai atsakė: — Mes būsime jūsų draugai. Čia stovykloje labai gražu ir šilta. Mes jums padėsime dirbti darbelius ir visi gyvensime laimingai drauge.

— Gerai! — visi stovyklautojai tuoj atsakė.

Jūra Liutkutė

DAINAVOS ĮKŪRIMAS

Aš paseksiu jums pasaką seną, seną, kuri yra buvusi paslaptis per amžius. Ji yra net senesnė negu žvaigždės. Štai ta pasaka: Seniai, seniai gyveno Lietuvoj karalaitis Stragmindas. Jo valdžioj buvo graži žemė. Jis turėjo vienturtį sūnų Mintarą, kuriam dažnai būdavo nuobodu vasaros dienomis. Stragmindas nuėjo pas Krivių Krivaitį ir paklausė, ką daryti, kad jo sūnus nenuobodžiautų. Krivis davė Stragmindui atsakymą. Karalius iškeliavo per didelį lietų. Jis nukeliavo į svetimą kraštą, kurį jis pavadino Amerika. Tada jis pastatė stovyklą ir pavadino ją Dainava. Kai jo sūnus atkeliavo į Dainavą, jam visai nebuvo nuobodu.

Vėjas Liulevičius

GYVENIMAS

Sėkla maža —
lengva pamesti ją žemėje.
Pamestai sėklai
sunku išdygti;
užaugus daigeliui,
lengva nulaužti;
nulaužtą daigelį
sunku pagydyti;
pagydytą daigelį
lengva pamatyti;
pamatytas daigelis
sunkiai medeliu tampa;
užaugęs medelis
lengvai liga užsikrečia;
užkrėstam medeliui
sunku nenudžiūti;
nudžiūvusį medelį
lengva užmiršti;
užmirštam medeliui
sunku medžiu išaugti;
užaugusį medį
lengva nukirsti;
nukirstam medžiui
sunku žemėje supūti;
supuvusiam medžiui
lengvą paslėpti sėklą...

Gintaras Vaišnys,
iš „Neringos Derliaus“

Šie du piešiniai yra Gyčio Šimaičio, piešti Neringos stovykloje. Už juos jis laimėjo 1978 m. „Ateities“ premiją.

DIEVAS ČIA!

Stoviu parimęs ant eglės rąsto. Kvepia, kaip sakai nuo amžių amžių gintaro senumu. Aplink seni spygliai dengia miško grindis, kaip kokio didžiojo karakiaus pilies kilimus. Pušų kamienai auga į dangų, kaip senosios katedros kolonos, išpiaustytos iš marmuro. O, pušų viršūnės padaro stogą kaip cirko palapinę. Vėjo nėra, miškas toks tylus, net galima girdėti, kaip širdis plaka. Prieinu prie krioklių, vanduo šaltas, ir kvepia samanomis apaugę akmenys. Kriokliai atrodo, kaip didžiausias fontanas turtingo pono sode. Pats sau aš sakau... Dievas čia!

Andrius Padleckas
iš „Neringos Derliaus“

KODĖL TAIP SKUBI?

Ir štai —
Gimė kūdikėlis.
Nekaltas,
Nežinąs,
Kaip pumpūrėlis.

Pražydo spalvotas —
Raudonas, geltonas,
Praplito pro visus laukus.
Tiek daug to nematyto gamtinio grožio.

O kūdikėlių irgi daug.
Visur, kaip ir gėlės,
Jis ir pražysta.
Tik visvien,
Nebe tie.

Saulėtekis
Už kalnelio dengto medžiais,
Spraudžiasi saulės spinduliai
Apšviesti gyvenimą.

Bet ne tą saulę mes sekam.
Miestai apšviesti elektra,
Laikrodžiai tiksi drąsiai,
Nesibaigia anksti dieną.

Ir ne paukščių čiulbėjimą,
Ne vėjo šlamėjimą girdime,
O mašinų ūžesį,
Traukinių švilpesį.

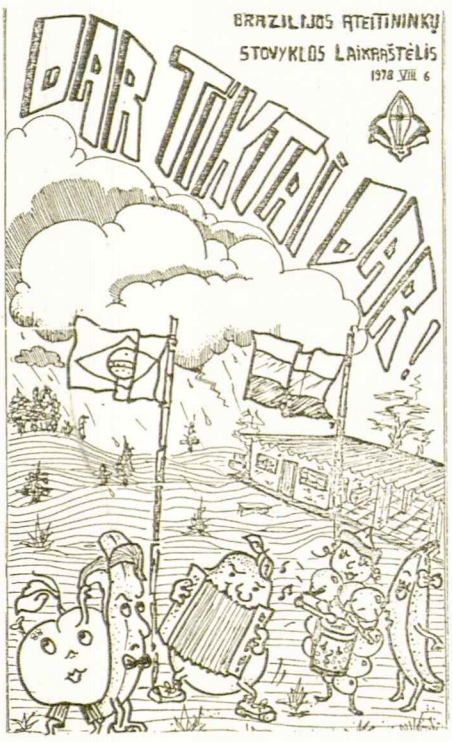

O mūsų kalnai nebe tie.
Kam kopti į viršūnę, kai yra keltuvai?
Dangoraižius statom,
Tai mūsų kalnai!

Ir lengvas lietus laša.
Ne.
Gal ašarėlė rieda... viena...
Bet skubu.

Jau nuvyto gėlytės,
Lapai krenta.
Rudenį sekdama,
Žiema apklostė viską savo patalu.

Bet ir vėl bus pavasaris,
Ir vėl iš pradžių!
Ne amžiais gyvensi,
Kodėl taip skubi?

Saulė teka visur pasaulyj:
Mieste, gamtoje,
Net kalėjimų languose.
Bet laimingas tik tas,
Kuris tuo gali džiaugtis.

Raminta Pemkutė

DAR TIKTAI DAR
Laikraštėlis iš Brazilijos

1978 m. vasarą Sao Paulo ateitininkiškas jaunimas stovyklavo. Stovyklos metu paruošė laikraštėlį „Dar Tiktai Dar". Redakcijos žodyje sakoma: „Didžiuojamės, nes šitas laikraštėlis yra pirmasis šios Brazilijos lietuvių jaunimo kartos lietuviškai parašytas laikraštėlis, kurį parašė, iliustravo ir spaudai paruošė pats jaunimas. Turim prisipažinti, kad mums padėjo mūsų svečias iš Amerikos, Linas (Kojelis — Red.). Tačiau galim sakyti, kad pagrindinį darbą atliko ir rašinėlių didelę daugumą parašė pats jaunimas, Brazilijos moksleiviai ir studentai ateitininkai".

Redagavo Sandra Saldytė ir Linas Kojelis. Redakcinis kolektyvas: N. Guzikauskaitė, D. Saldys, R. Saldys, K. Valavičiūtė ir S. Žutautaitė. Iliustravo J. Nikitin. Spausdino Tėv. Saleziečių spaustuvė Sao Paulo. Turinyje: Stovyklos įvykių aprašymai, stovyklautojų pasisakymai, dainos, padėkos (Brazilijos ateitininkai tikrai atkreipia dėmesį į kitų įnašą ir sugeba gražiai padėkoti). Laikraštėlis iliustruotas piešiniais ir nuotraukom.

Brazilijos ateitininkų stovykla

Liepos 17-25 d. naujai įsigytoje Lituanikos stovyklavietėje 80 km nuo Sao Paulo, Brazilijos, ateitininkai praleido keletą dienų kartu. Pradžioj spausdiname stovyklos organizatoriaus kun. J. Šeškevičiaus įvadinį laišką. Po to — stovyklautojų pasisakymai (iš jų tik paskutinysis — Elianės Korsakovaitės — buvo išverstas į lietuvių kalbą; visi kiti buvo parašyti lietuvių kalba). Gale — kuopos pirm. Roberto Saldžio žodis atsisveikinant su Linu Kojeliu ir Rimu Petrausku, stovyklon atvykusiais iš Šiaurės Amerikos.

Organizatoriaus kun. J. Šeškevičiaus įvadas

Siunčiu „Ateičiai" stovyklautojų pasisakymus apie stovyklą. Kas turės kantrybės juos perskaityti, susidarys apytikrį stovyklos vaizdą ir pajus bent dalinai stovyklos nuotaiką.

Mūsų yra per mažai, kad galėtume rengti atskiras stovyklas. Stovyklavom visi: studentai, moksleiviai ir jaunučiai kartu. Tik pasikalbėjimus vyresnieji ir jaunesnieji turėjo atskirai.

Darbo ir pasirodymų būreliai buvo mišrūs, pradedant studentais ir vyresniaisiais moksleiviais ir baigiant jaunučiais. Nebuvo generacijų konflikto. Pirmoje vietoje nuopelnas priklauso būrelių vadovams studentams, kurie nesijautė viršininkais, bet vyresniais stovyklautojais, kas ypač patiko jauniesiems. Malonu buvo matyti, kaip galvą į viršų užvertęs jaunutis kalbasi su studentu, kaip su broliu ar draugu.

Mes žinome, kad stovykla negalėjo būti tuo, kuo buvo be mūsų svečių talkininkų. Dėkojame už talką Rimui Petrauskui ir ypač Linui Kojeliui, kurs buvo stovyklos širdis ir siela. Didelis, nuoširdus ateitininkiškas ačiū Federacijos Vadui ir Visai Valdybai, kurie jį atsiuntė. Pasiliekame su viltimi, kad ne paskutinį kartą sulaukėme talkos. Garbė Kristui!

Jūsų Dėdė Juozas

Stovyklautojų pasisakymai apie stovyklą

Ši ateitininkų stovykla įvyko Atibajoje, mūsų sodyboje „Lituanikoje". Kelias dienas lietus trukdė programą. Kartu stovyklavo ir stovyklos programą organizavo Linas Kojelis iš Los Angeles. Kelioms dienoms buvo atvykęs ir Rimas Petrauskas iš Kanados. Linas kiekvieną dieną pravedė pasikalbėjimus, ir mes išmokom daug dalykų. Pora kartų kalbėjo ir Rimas. Stovykla buvo labai linksma. Mes ir į namus sugrįžę ja džiaugiamės.

Douglas R. Saldys

Man labai patiko stovykla. Mes dirbom įvairius rankdarbius. Keletą rankdarbių aš parsivežiau namo. Sportas buvo įdomus ir gyvas, bet aš negalėjau sportuoti, nes man skaudėjo koją. Ačiū labai už viską.

Audra Remenčiūtė

Aš manau, kad visiems patiko mūsų sodyba „Lituanika". Mes keldavom 7 val. ir 30 min. ir guldavom 22 val. Man labai patiko sportas. Žaidėm ping-pong, tinklinį, kvadratą ir kt. Buvo pasirodymų būreliai: „Obuoliai", „Kriaušės, „Bananai" ir „Vynuogės". Obuoliai laimė-

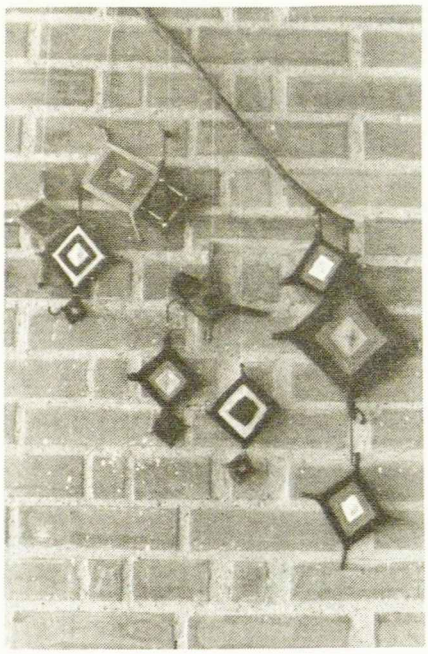

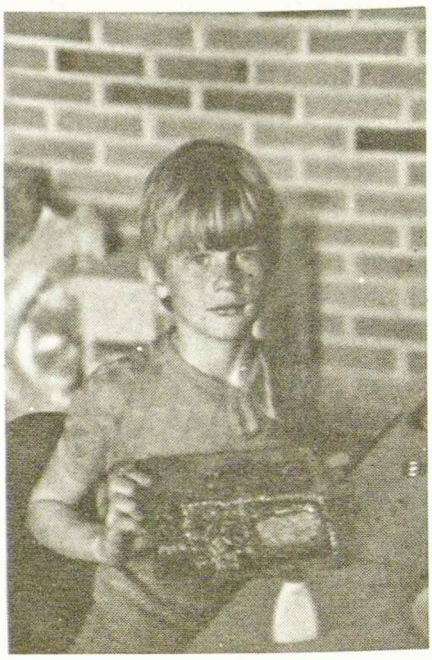

Kairėj, jauniai Beatriz Bendoraitytė ir Aleksas Remenčius stato koplytėles iš pagaliukų. **Centre,** stovyklautojų rankdarbiai puošia stovyklavietę. **Dešinėj,** Audrius Tatarūnas džiaugiasi savo rankdarbiu — iš grūdų padaryta mozaika.

---

jo rungtynes ir, kaip premiją, gavo šokoladinį tortą. Buvo labai skanus. Gaila, kad tris dienas lijo. Maistas buvo labai skanus. Virtuvėje dirbo mano teta Ivone, p. Emilija Bendoraitienė ir p. Z. Pilipavičienė. Joms mes labai dėkingi.

Kiekvienas mes sodyboje pasodinom po medį. Buvo labai daug dainų. Norėčiau, kad stovykla truktų ilgiau.

Nina Renata Remenčiūtė

Stovyklavau antrą kartą. Ši stovykla buvo man geresnė. Buvo daugiau žmonių ir geras stovyklos namas. Buvo gera programa, ir mes klausėmės. Man patiko varžybos tarp būrelių. Ypač linksmos buvo vakarinės programos. Giedojom, dainavom, žaidėm ir sportavom.

Stasys Žūtautas

Atostogos greit pasibaigs. Paskutines atostogų dienas praleidžiu čia, Atibajoje. Atvažiavom pirmadienį, liepos 17 dieną. Diena buvo graži, saulė mums draugiškai švietė. Pirmą dieną buvo didelis sumišimas iki viską susitvarkėm. Antradienį pradėjom stovyklos programą. Vėliavas kėlėm, giedodami Ateitininkų Himną. Tvarkymuisi buvom pasiskirstę į keturius būrelius. Vieni tvarkė salę, kiti kiemą, treti prausyklas, o ketvirti dirbo virtuvėje. Dešimtą valandą buvo rankdarbiai ir pasikalbėjimas. Kalbėjom apie ateitininkų pareigas, apie pasaulį ir kt. Pietūs; po jų laisvalaikis. 14 dainavimas, 15 sportas, 16 pavakariai, Dvyliktą medžių sodinimas. 17 skaitymas, 18 val. vakarienė 20 val., — vakarinė programa. 22 val. — tyla. Kiekvieną dieną turėjome Šventas Mišias.

Programa ne visas dienas gerai veikė, nes mūsų draugas šv. Petras kartais atsiųsdavo lietaus. Tada mes stovyklavom didžiulėje stovyklos namo verandoje.

Iš programos man labiausiai patiko partizanų vakaras. Kalbėjom apie partizanus, Nijolę Sadūnaitę ir Romą Kalantą. Dėdė Juozas laikė Šv. Mišias už visus partizanus.

Šeštadienį buvo sporto olimpiada. Vakare atskiros grupės pasirodė su himnais, maršais, šūkiais ir geometrinėmis figūromis. Dabar baigsiu, nes parašiau visą, ką atsiminiau.

Noriu padėkoti visiems. Ačiū, Linai, ačiū, Rimai, Ačiū, Dėde Juozai, ačiū šeimininkėms. Ačiū visiems už stovyklą. Ačiū saulei, ačiū šv. Petrui. Ačiū, ačiū, ačiū!

Maristela A. Žūtautaitė

Turėjom stovyklą. Stovykla jau baigiasi. Tai buvo pirmoji mano stovykla. Buvo pirmoji stovykla ir lietuviškai sodybai. Klausėm paskaitų, meldėmės, sportavom, vaidinom, giedojom ir dainavom. Buvo linksma. Dabar, kai stovykla pasibaigė, man gaila, kad pasibaigė.

Aleksas Remenčius

Buvau pirmą kartą stovykloje. Daug vaikščiojau po plačius laukus. Kėlėm vėliavas. Dalyvavom Mišiose. Tvarkėm aplinką. Dainavom, sportavom, leidom aitvarus. Buvo partizanų vakaras. Ačiū!

Audris Paulius Tatarūnas

Viršuj, Brazilijos ateitininkai stovyklautojai. Pirmasis kairėj sėdi kun. („Dėdė Juozas") Šeškevičius; pirmasis kairėj stovi PLJS atstovas Rimas Petrauskas, o toliausiai dešinėj stovi stovyklos vadovas Linas Kojelis. **Kairėj,** Jauniai ir jaunučiai dalyvauja pasikalbėjime: iš k., Stasiukas Žūtautas, Audrius Tatarūnas ir Douglas Saldys. **Žemiau,** P. Bendoraitienė jauniams ir jaunučiams rankdarbių metu pristato minčių apie katalikiškumą. **Žemiau,** naujoj stovykloj pritrūkus tinklo išrastas naujas būdas tinklinį žaisti.

Jau trys dienos aš čia stovykloje. Esu labai laiminga. Grupė draugų ir dienos pilnos darbo ir džiaugsmo. Nuo pat ryto iki nakties esame užimti. Turėjom įdomius pašnekesius. Mūsų tarpe turim du draugu iš toli. Stovyklos vadovas Linas Kojelis iš Amerikos ir Rimas Petrauskas iš Kanados. Kalbėjom apie ateitininkų veiklą ir apie jaunimo kongresą. Daug dalykų man paaiškėjo. Turėjom taip pat sporto valandas ir kas vakarą skirtingus pasirodymus. Penktadienį turėjom naktinę procesiją — partizanų vakarą. Prisiminėm šių žmonių vargus ir auką. Šeštadienį buvo puikus atskirų grupių pasirodymas. Ačiū visiems, kurie prie stovyklos prisidėjo ir mums suteikė tokias linksmas ir gražias dienas. Ačiū Dėdei Juozui, šeimininkėms, visiems draugams, ypatingai ačiū mūsų draugams iš toli: Linui ir Rimui; jie tiek daug mums padėjo.

Sofija Žūtautaitė

Aš buvau čia stovykloje penkias dienas ir dar būsiu dvi. Paskui, gaila, stovykla baigsis. Čia buvo mano pirmoji stovykla, ir man labai patiko. Gerai valgėm. Daug žaidimų. Įdomūs pasikalbėjimai. Išmokau keletą naujų rank-

darbių ir daug daug dainų. Praturtinau savo žinias apie Lietuvą. Man labai patiko stovyklos programa. Lietus truputį kenkė stovyklos programai, bet ne nuotaikai.

Milda Paulė Remenčiūtė

Nerašysiu, kas man patiko ar nepatiko, kas galėjo būti geriau, nes manau, kad ne tas svarbu. Svarbu, kad mūsų ateitininkų stovykla įvyko. Susirinko beveik 30 žmonių. Visi lietuviai! Kalbėjome lietuviškai, žaidėme, dainavome lietuviškai, turėjome pasikalbėjimus lietuviškai ir t.t. Lietuviškumas mus valdė ir vedė. Manau, kad to norėjo mūsų vadovai, organizuodami stovyklą. Mes padidinom savo lietuviškumą, kurį turėjom širdyse, kad jis, pažadintas, diena iš dienos augtų.

Kitas labai svarbus įvykis šioj stovykloje buvo dalyvavimas iš toli atvykusio mūsų draugo Lino Kojelio. Jis įdėjo visą širdį, kad stovykla būtų kuo geriausia.

Kristina Gabrielė Valavičiūtė

Stovykla Lituanikoje prasidėjo liepos 17 dieną. Dalyviai buvo nuo 9 iki 20 metų. Savaitės metu 20, savaitgalį — 30 stovyklautojų. Visi stovyklautojai buvo padalyti į keturis būrelius. Stovyklautojai kalbėjo ar bent suprato lietuviškai. Lietus ne kartą sutrukdė programą. Geriausi įspūdžiai pasiliko iš vakarinės programos. Turėjom laužą, literatūros ir talentų vakarus, teatrą, sporto šventę, žaidimus ir — iš visų svarbiausią — partizanų vakarą.

Turėjom ir labai gerą stovyklos vadovą Liną Kojelį. Jis mus išmokė daug dalykų, kuriuos mes stengsimės naudoti ir sekančiose stovyklose.

Išmokom stovyklos organizavimo, rankdarbių, dainų, žaidimų, pasirodymų ir daug tokių mažų dalykų, kurie stovyklai yra svarbūs. Broliškai pagyvenom vieną labai gerą savaitę ir užtai dėkojame Linui Kojeliui, kurs tiek daug pasidarbavo šios stovyklos pasisekimui. Dėkojame taip pat Ateitininkų Federacijai, kuri mums jį atsiuntė.

Sandra Saldytė

Stovykloje buvau aštuonias dienas. Man nepatiko anksti keltis. Patiko daryti rankdarbius, sportuoti, dainuoti ir daryti kitus dalykus. Aš išmokau daug naujų dalykų. Susipažinau su naujais draugais.

Vakarinėse programose buvo labai daug juokų ir man labai patiko. Taip aš praleidau stovyklą.

Ona Paulė Tatarūnaitė

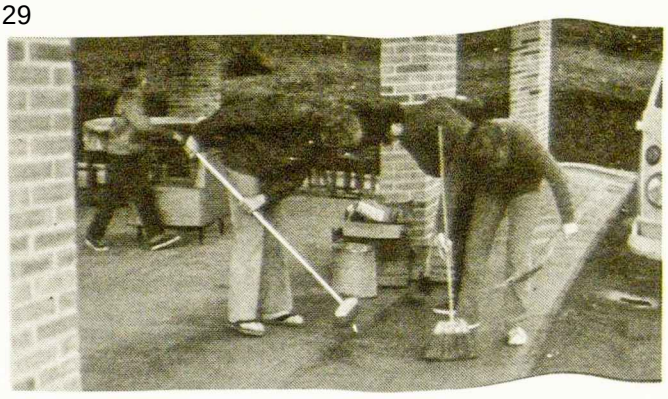

Viršuj, Per tvarkymąsi, mergaitės šluoja salę. **Žemiau,** Kristina Valavičiūtė dalina stovyklautojams maistą. **Žemiau,** „Išlaisvintos stovyklautojos", Regina Remenčiūtė ir Kristina Valavičiūtė, neša sunkią kėdę.

Su Linu Kojeliu iš JAV ir Rimu Petrausku iš Kanados turėjom daug pasikalbėjimų. Ir galiu pasakyti, kad buvo jie labai svarbūs. Naudingai praleidom dienas, nes programa buvo labai gera. Buvo laužas, talentų vakaras, partizanų vakaras ir daug sportavome.

Andrius Valavičius

Stovyklautojų būrelis nebuvo didelis, bet visi gražiai susigyveno per tas stovyklos dienas. Stovykloje dalyvavo Linas Kojelis, kuris tvarkė stovyklos programą, diskusijas, sportą ir t.t. Sužinojom daug naujų dalykų apie Lietuvą ir lietuvius. Tik gaila, kad lietus nelabai mums padėjo ir sutrukdė dalį mūsų planų. Gale savaitės atvažiavo dar kitas svečias Rimas Petrauskas. Jis daug papasakojo apie ateinantį jaunimo kongresą Vokietijoje.

Nilza Guzikauskaitė

Nuo liepos 17 iki 25 d. vyko ateitininkų stovykla Atibajoje, 80 kilometrų nuo Sao Paulo. Tai buvo pirmas kartas, kad stovyklavome Atibajoje, kur lietuviai pasistatė stovyklavietę. Mums buvo labai smagu, kad galėjome stovyklauti savo žemėje. Į stovyklą atvažiavo vienas Amerikos ateitininkas Linas Kojelis. Jis vadovavo stovyklai.

Mums labai patiko gražios vakarinės programos, pvz. partizanų vakaras, teatro vakaras ir kitos. Tik gaila, kad daug lijo ir lietus sugadino daug programos punktų.

Savaitgaliui atvažiavo dar vienas ateitininkas iš Šiaurės Amerikos — Rimas Petrauskas. Jis yra PLJS atstovas; atvažiavo į Braziliją tartis ketvirtojo jaunimo kongreso reikalais.

Robertas Saldys

Į šią stovyklą atvažiavo Rimas Petrauskas ir Linas Kojelis iš Šiaurės Amerikos. Jie vadovavo ir padėjo mums organizuoti Ateitininkus ir Brazilijos Lietuvių Jaunimo Sąjungą.

Čia dalyvavo 25 stovyklautojai tarp 8 ir 20 metų, suskirstyti į keturis būrelius.

Linas ir Rimas stovyklautojams, vyresniems, kurie turėjo daugiau, kaip keturiolika metų, vedė pasikalbėjimus. Kalbėjome apie Lietuvą ir lietuvybę, truputį apie pasaulio istoriją ir apie Pasaulio Lietuvių Bendruomenę.

Viskas išėjo maždaug gerai, tik lietus kartais sugadino programą. Buvo labai įdomi ir įvairi programa.

Rikardas Bendoraitis

Jau esu stovyklavusi daugelyje stovyklų. Bet pirmą kartą dalyvavau taip gerai suplanuotoje ir organizuotoje stovykloje. Buvo labai geras maistas. Man patiko nakties procesija ir partizanų vakaras. Visi buvo labai draugiški. Ten jautėsi lietuviška vienybė. Grįžusi, bėgdama per verandą, šaukiau mamai: „Mamyte, lietuviškai kalbėti dar neišmokau, bet moku daugiau, negu išvažiuodama.

Eliane Korsakovaitė

Nuo ko priklauso, kad stovykla būtų gera

Vieną dieną stovykloje pokalbio metu jaunesniųjų būrelyje p. Emilija Bendoraitienė davė tokį klausimą. Nuo ko priklauso, kad stovykla būtų gera?“ Ir surinko tokius atsakymus:

Dėdė Juozas daug dirbo, rūpinosi, kad būtų vieta stovyklai. Viską atvežė — lovas, čiužinius, maistą, šeimininkes, indus ir t.t. Sutvarkė visas vietas, parodė, kur viskas randasi. Padėjo programai ir laikė Mišias.

Linas ir kiti vyresnieji: Kristina, Sandra, Robertas, Mauricijus, tvarkė programas, mokė darbų ir rankdarbių bei dainų.

Šeimininkės: Tetos Zosė, Ivonė ir Emilija gamino skanų maistą.

Mes patys: mes plovėm indus, palaikėm švarą, rengėm programas, meldėmės, dainavom, žaidėm, sportavom, kalbėjom ir juokėmės. *Be mūsų negalėtų būti stovyklos.*

Labai daug stovyklautojų savo pasisakymuose dėkojo kun. J. Šeškevičiui, Linui, Rimui ir šeimininkėms. Trumpinant, tos padėkos buvo išleistos. — Red.

Atsisveikinant su svečiais iš Šiaurės

Brangūs Linai ir Rimai,

Sao Paulo ateitininkų vardu noriu tarti Jums kelis padėkos žodžius: Dėkoju Jums, Linai ir Rimai, kurie palikote savo namus ir kraštus ir važiavote tiek daug kilometrų mums į talką. Jūsų pagalba labai vertinga mums, kaip orientacija tolimesniam mūsų darbui ir atnaujino mus idėjiškai. Ypatingai dėkoju Linui, nes be jo mūsų stovykla nebūtų taip gerai pavykusi. Jisai yra atsakingas už mūsų pasisekimus. Taip pat negalime užmiršti mielo Rimo, kurs atvyko į Braziliją Jaunimo Sąjungos reikalais, bet nepamiršdamas, kad yra ateitininkas, mums talkino, pravesdamas labai vertingus pokalbius. Prašome Jūsų, kad perduotumėte mūsų nuoširdžią padėką Ateitininkų Federacijai; ir tikimės, kad Jūs nebūsite paskutinieji ateitininkai, atvykę mums padėti stovyklauti ir veikti. Bet už vis labiausiai norėčiau, kad Jūs išsivežtumėte mūsų draugystę ir simpatiją. Garbė Kristui.

Robertas Saldys
Kuopos pirmininkas

Moksleivių stovykla Neringoj

Danutė Norvilaitė

Šiais metais Neringoje beveik neįvyko moksleivių ateitininkų stovykla. Bijau pagalvoti, kas būtų pasidarę su ateitininkų veikla rytuose, jei taip būtų atsitikę. Jau pora metų ateitininkų veikla rytuose silpsta. Studentų ir jaunučių aktyvios veiklos nebėra, o moksleiviai šiaip taip kai kuriuose miestuose laikosi. Tad, nors mažai buvo stovyklautojų iš rytų, tie, kurie atvyko, susirūpino ir nutarė ką nors apie tai padaryti. Daug reiškė, kad stovykla vyko dvi, o ne vieną savaitę.

Nors pagrindinis šios stovyklos ruošimo tikslas buvo sustiprinti veiklą rytuose, teko susidurti ir su kitų vietovių problemom, nes buvo daug stovyklautojų iš kitų vietovių. Stovyklautojai skundėsi, kad kitose stovyklose nėra vyresniems moksleiviams programos, paskaitų ar diskusijų. Turiu su tuo sutikti, nes pati vadovavau praėjusias dvi vasaras ir Dainavos ir Wasagos ateitininkų stovyklose. Jaunesniems moksleiviams šios stovyklos labai tinka ir patinka, ir jų daug susirenka. Bet moksleivis, pasiekęs šešiolika metų, nebenori ten vykti. Jam pasidaro svarbu darbas, mokslas ar įvairesni užsiėmimai. Tokiu būdu nemažai jaunimo atkrenta nuo ateitininkų, nes tame jų gyvenimo laikotarpy ateitininkai jų neužima. Jie jaučiasi per seni stovyklauti, o dar per jauni vadovauti. Kas daryti?

Neringos stovyklautojų amžiaus pasiskirstymas buvo toks: 13 — du, 14 — trys, 15 — vienas, 16 — dvylika, 17 — keturi, 18 — du. Neringa užpildė trūkumą ne tik rytų pakraščio moksleiviams, bet ir kitų vietovių vyresniems moksleiviams. Ateityje norėtume šitokią stovyklą vėl suruošti: pagrindiniai vyresniems moksleiviams — nuo 15 iki 18 metų, iš visų kuopų, ne tik rytinio pakraščio. Šių metų stovykla buvo gera tuo, kad vėl užmezgė ryšius tarp kuopų narių, kur jau kuopos buvo pradėjusios silpnėti.

Kadangi man teko būti stovyklos koordinatore, stovyklos vertinimą perleisiu stovyklautojams, iš stovyklos laikraštėlio. (Žiūr. 321 psl. — Red.)

Vadovybė

Vadovybę sudarė vyriausias vadovas Jonas Juozevičius iš Chicagos, stovyklos koordinatorė Danutė Norvilaitė iš New Yorko, literatūros vadovė Aušra Kananavičiūtė iš Philadelphijos, meno vadovė Daina Žemliauskaitė iš Hartfordo, sporto vadovas Saulius Čyvas iš Clevelando ir vandens sargas Romas Kazlauskas iš Bostono.

Pamokos

Menas. Kadangi turėjome mažai pinigų ir nebuvo atvežta medžiagos iš kitų stovyklų, reikėjo daug naudotis gamtos priemonėm. Stovyklautojai gavo progą dažyti, kurti kolažus

„Pelytė“ Rūta Girdauskaitė su drauge.

iš gamtos radinių, daryti iš gipso figūras.

Literatūra. Stovyklautojai skaitė ir nagrinėjo šiuos veikalus: ištrauką iš J. A. Herbačiausko *Dievo Šypsenos,* „Keistas Savižudys“, eilėraščius: Marcelijaus Martinaičio „Baladė apie infarktą“ ir F. Garcijos Lorcos „Gitara“ (A. Churgino vert.) ir Alfred Jarry vaidinimą, „Karalius Ubas“ (T. Venclovos vert.).

Sportas. Mokėmės teisingai — ne bet kaip — tinklinį žaisti, laidėm „frisbee“, ir žaidėm krepšinį ir amerikietišką futbolą — mėgiamiausias stovyklos žaidimas.

Pirmoji pagalba. Čia išmokome pagrindinius pirmosios pagalbos punktus. Prie ežerėlio turėjome pratybas, su suvaidintais skendimais. Stovyklautojai turėjo „skęstančiuosius“ ištraukti iš atgaivinti.

Šioje stovykloje nebuvo tautinių šokių ar užsiėmimų, nes pamokos buvo įdomios; nereikėjo programos įvairinimų. Tokių užsiėmimų buvo ir kitose stovyklose ir lituanistinėse mokyklose. Stovyklautojams norėjome duoti lietuviškame kontekste, ko jie kitur pas lietuvius negauna. Kiekviena pamoka vyko kokius penkis kartus per dvi savaites. Dainavimas ir rašymas taip pat vyko pora kartų į savaitę.

Paskaitos

Paskaitų šioj stovykloj buvo palygint nemažai. Jos buvo tarp vienos ir trijų valandų ilgumo. Po paskaitos visuomet vyko diskusijos, kurias vadovai pravesdavo. Visi prelegentai buvo iš rytinio pakraščio ir visi skirtingai ir įvairiai pristatė savo temas. Sekmadienį Algis Norvila iš New Yorko skaitė įvadinę paskaitą apie „pažiūrologiją“. Pirmadienį dr. Kęstutis Skrupskelis iš South Carolinos toliau tęsė „pažiūrologijos“ temą.

Trečiadienis buvo Tautos diena. Kun. Kazimieras Pugevičius iš New Yorko labai įdomiai pakalbėjo apie L.K.B. Kroniką, žmogaus teises ir lietuvių veiklos problemas. Ta proga p. Šulskienė, mūsų šeimininkė, papasakojo apie tą vasarą Brattleboro miestelyje vykusias demonstracijas už Viktorą Petkų, kurias suruošė tuo metu Neringoje vykstančios mergaičių stovyklos dalyvės. Ta paskaita ilgai užsitęsė, bet buvo įdomi. Po pietų buvo pašnekesys su trimis žmonėmis, kurie buvo apsilankę Lietuvoje — Paulius Gudelis, Danutė Norvilaitė ir Jonas Juozevičius. Kadangi stovyklautojai buvo paruošę klausimų ir dar daugiau sugalvojo, pašnekesys gan ilgai užsitęsė, bet buvo įdomus. Anketoje užklausti, kiek norėtų aplankyti Lietuvą, visi atsakė norintys.

Vakare buvo Tautos vakaras, kuris vyko keturiose stotyse. Pirmoji buvo pavilijone, kuriame buvo rodomos skaidrės iš Lietuvos su muzikine palyda. Antroji stotis buvo miške, prie degančio aukuro. Buvo skaitoma Nijolės Sadūnaitės kalba teisme po nubaudimo. Trečioji stotis buvo pievoje prie kryžiaus. Buvo leidžiama įkalbėta magnetofoninė juostelė, kurioje buvo pasakojama apie Lietuvos mokyklose vykstančias neteisybes. Ketvirtoji stotis buvo prie ežero, kuris lyg degė žvakių atspindžiais. Ten mes klausėmės eilėraščių ir dainavom.

* * *

Iki pirmadienio nebuvo numatyta jokių paskaitų, bet į stovyklą vis atvyko įdomių svečių. Ketvirtadienį dr. Petras Kisielius užsuko pakeliui iš Kennebunkporte vykstančios sendraugių stovyklos. Jis mums trumpai pakalbėjo ir vakare stebėjo mūsų įdomias aprangas kaukių baliui. Penktadienis buvo konkursų diena. Visi, įskaitant ir vadovus, buvo suskirstyti į komandas ir visą dieną žaidėm įvairius žaidimus. Šeštadienis praėjo gan ramiai.

Savaitės pradžioje buvo diskusijos ir balsavimas, ar nuvažiuoti į skautų VI Tautinę Stovyklą. Dauguma balsavo už. Tai anksti sekmadienio rytą iškeliavome. Ten nuvykę, išklausėm koncelebruotų Šv. Mišių, stebėjom papročių dienos programą ir įvairiose stovyklos vietovėse išstatytas parodas. Grįžom į Neringą pavargę. Prie židinio išsikepėm

vakarienę ir praleidom vakarą ramiai prie laužo bedainuodami.

* * *

Pirmadienį Jonas Juozevičius skaitė paskaitą tema, „Kodėl mes čia esame". Jis apibūdino lietuvių išeivijos istoriją — emigraciją, organizacijas ir šiandienines lietuvių politines bei visuomenines organizacijas ir jų problemas. Tą dieną netikėtas svečias buvo neseniai Amerikon grįžęs diplomatas, kuris sutiko mums pakalbėti apie diplomatijos pareigas bei darbą ir bendrai, ką reiškia diplomatija.

Trečiadienį turėjome net du paskaitininkus. Rytą kun. Yla kalbėjo apie lietuvių šventų žmonių beatifikacijos bylas, o po pietų Vaiva Vėbraitė pakalbėjo apie ekologinę santvarką.

Ketvirtadienį stovyklą aplankė dr. Elona Vaišnienė. Ji skaitė paskaitą apie kultūros išsivystymą žmonėse, arba kaip kultūra sukuria žmonių skirtumus.

Penktadienį vyko stovyklautojų simpoziumas moterų teisių klausimu. Moderatorius buvo Andrius Padleckas, o dalyviai — Gailė Bražytė, Virginija Kuraitė, Gintaras Grušas ir Darius Budrys. Šis simpoziumas buvo suorganizuotas išaiškinti per vienas diskusijas iškilusius neaiškumus. Visi karštai temą diskutavo, bet jokių išvadų nepriėjo. Simpoziumas prasidėjo labai nerimtai, bet paaiškėjo, kad tema yra rimta.

* * *

Vieną popietę nukeliavom aplankyti kapinių, kur palaidota Phelps šeima, išmirusi XVII amžiuje. Grįžtant į stovyklą užtikom pievą — didžiausią lauko plotą kalno viršūnėj, apsuptą miškų ir kalnų. Ją užtikus po miško tamsumo ir tankumo, staiga norėjosi po ją bėgioti, dainuoti ir šokti. Visi padūkom. Šokinėjom, žaidėm, stebėjomės kalnų grožiu... ir staiga pajutom, kad esame viena šeima. Taip pat, kadangi mūsų buvo maža grupė, net du sykius galėjome nuvykti į netoliese esamą teatrą pamatyti vaidinimų: „Queen and the Rebels", parašytą Ugo Bett, ir „A Streetcar Named Desire", parašytą Tennessee Williams.

Vieno vakaro programa visus mus paveikė. Tai buvo pratybinis uždavinys. Situacija tokia: 1988 metais Lietuva staiga tampa laisva ir reikia nustatyti užsienio bei vidaus Lietuvos politiką. Reikia nutarti, kokia bus valdžia, kariuomenė ir pan. Stovyklautojai labai energingai sprendė uždavinį, bet pasirodė, kad stovyklautojų tarpe buvo labai mažai demokratiškai ar socialistiškai nusiteikusių žmonių.

Neringos stovyklos balvonai.

Nežiūrint ketvirtadienio apsiniaukusio dangaus, vyko aitvarų statymo pamoka. Vakare buvo literatūros vakaras. Stovyklautojai suvaidino literatūros pamokoj skaitomą vaidinimą, „Karalius Ubas". Stovyklautojai taip pat skaitė savos kūrybos.

Penktadienį vėl buvo apsiniaukę, bet mums netrūko darbo. Po pietų, per iškilmingą posėdį, trys stovyklautojai, paruošti kun. Ylos ir egzaminuoti savo draugų, davė ateitininkų įžodį: Vida Budrytė, Rima Budrytė ir Rimas Puškorius. Vakare buvo iškilmingas banketas ir šokiai.

Kadangi stovykla buvo ant greitųjų suruošta, nepasisekė surasti dvasios vado, kuris galėtų pasilikti ištisai dviems savaitėm. Tai turėjom tris: Sekmadienį kun. Juozas Bacevičius iš Kennebunkporto laikė Mišias. Antradienį atvyko kun. Pugevičius ir pasiliko porą dienų, o antrą savaitę atvyko kun. Yla. Bet turėjom progų susikaupti ir neskaitant Šv. Mišių. Vieną dieną turėjom tylos valandėlę. Kiekvienas vadovas, pasiėmęs po penkis stovyklautojus, išėjo kur nors į gamtą ramiai pabūti be jokios kalbos. Beveik visiems ta valanda patiko. Būtinai noriu pridėti žodį apie stovyklos laikraštėlį „Neringos Derlius". Jis buvo trisdešimt puslapių ilgio, su labai daug teksto ir mažai iliustracijų. Vadovai nieko bendro su jo išleidimu neturėjo. Mes tik paruošėm kai kurias anketas ir pravedėm rašymo pamokas. Seniai esu mačiusi laikraštėlį, kuriame yra tiek daug rimtų pasisakymų.

Neringos stovyklos įvertinimai

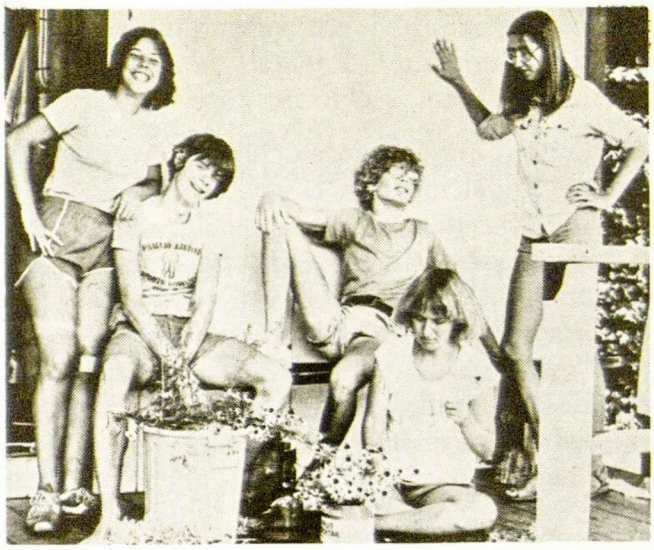

Neringos stovyklautojai Rima Budrytė, Andrius Padleckas, Paulius Palūnas, Aušra Kananavičiūtė, Daiva Puškoriūtė.

Kas Jums patiko Nepatiko? Ko trūko? Ko buvo perdaug?

Kaip palygintumėt MAS stovyklą Neringoj su kitom stovyklom? Kodėl?

Ši stovykla buvo labai įdomi ir dėl to ji man patiko. Atvažiavau nežinodama, ko tikėtis iš stovyklos vadovybės ir kitų stovyklautojų. Praleidus dvi savaites su šia maža grupe žmonių, daug ką išmokau. To nebūčiau galėjus padaryti Dainavoje ar Wasagoje, kadangi ten yra per daug žmonių ir kitokia atmosfera.

Stovyklos programa buvo gera ir man labai patiko išvykos į Tautinę stovyklą, į vaidinimus ir į McArthurs pasirodymą. Aš retai atvažiuoju į šį kraštą, tai šie įvykiai man padarė labai didelį įspūdį. Mano vienas skundas yra, kad išvyka į Tautinę stovyklą buvo per vėlai suorganizuota. Mes ten turėjom ilgiau pasilikti, kad būtų apsimokėję tokią kelionę daryti.

Aš raginčiau visus atvažiuoti iš vakarų, bet tuo pačiu metu daugiau turėtų atvykti iš rytų į Neringą. Čia yra jų dalis krašto, ir jie turėtų daugiau pasinaudoti šia proga, pabendrauti su kitais iš rytų.

Virginija Kuraitė

Man patiko ši stovykla nes buvo labai mažai žmonių. Mes galėjome būti kaip šeimyna. Visi sugyvenom dvi savaites, susidraugavom, susikalbėjom ir problemas diskutavom. Su mažu būreliu, mes galėjome lengviau organizuoti išvykas į Tautinę stovyklą ir į vaidinimus. Programa buvo gerai suplanuota: ne perdaug paskaitų ir ne per mažai. Pamokos buvo geros, ypatingai gera buvo Romo Kazlausko ir Jono Juozevičiaus pirmosios pagalbos pamoka. Literatūroj skaitėm modernius kūrinius, ne liaudies pasakas, kaip visados. Kitais metais, aš manau visiems patiktų turėti gamtos pamoką. Mano nuomone, tas būtų labai naudinga. Man patiko, kai per sportą Saulius Čyvas mus mokė tinklinį žaisti. Daina stengėsi padaryti mano pamoką kuo įdomesnę, nors jai nebuvo duota daug pinigų ar medžiagų.

Šios stovyklos laikas buvo geras. Mes gavom progą paskutiniam pasismaginimui prieš mokslui prasidedant.

Paskaitininkai ir diskusijos labai gerai praėjo. Man ypatingai patiko šios dienos paskaita, kurią skaitė daktarė Vaišnienė. Būtų įdomu pakeisti paskaitų aplinkybę (pvz. Dainavos kursų metu pusė paskaitų įvykdavo salėj, o kitos skaitykloje.).

Vakarinės programos buvo geros, ypatingai vaidinimai, — McArthurs pasirodymas ir vėliavėlių žaidimas. Vadovai — geri. Aš pažįstu berniukų vadovus ir, kai turėjau problemą, nebijojau su jais pasikalbėti. Mergaičių vadovės irgi buvo geros. Man labai patiko pasikalbėti su „pusiau kvalifikuota" psichologe (Aušra) ir pasitikrinti, ar aš tikrai protiniai pastovus.

Kapelionai buvo neblogi. Buvo labai įdomu pamatyti žmogų, kuris dirba su Kronikos leidimu (kun. Pugevičius). Kun. Yla yra kaip senas ąžuolas, kuris tvirtai stovi ateitininkų sąjungoje.

Ši stovykla yra labai graži ir gamta ragina žmogų galvoti. Buvo labai ilga kelionė, bet buvo verta atvažiuoti.

Šią stovyklą palyginti su Dainava yra neįmanoma. Palyginant su 120 vaikų, 30 yra didelis skirtumas. Ši stovykla yra šeima. Ten didelis būrys parodo stiprybę. Ten vis koks nau-

jas žmogus atkreipia tavo dėmesį. Čia visi yra geriausi draugai. Man patiko abi stovyklos. Iš viso, turėčiau sakyti, kad ši stovykla buvo labai gera.

Andrius Padleckas

Man šių metų moksleivių stovykla Neringoj labai patiko. Palyginus su kitom stovyklom, kurias aš lankiau šiais metais, mažas stovyklautojų skaičius sudarė geras sąlygas stovyklauti. Turėjome progą ugdyti artimą ryšį su kiekvienu asmeniu, ir tuo pasijutom, kaip viena stipri ateitininkiška stovykla. Šitoje stovykloje pajutai užpildytas tuštumas, kurias pajutau šią vasarą. Paskaitų, kurių trūko kitose stovyklose, buvo čia beveik kasdieną ir dauguma jų buvo įdomios ir informuojančios. Diskusijų irgi buvo pakankamai, kuriose mes diskutavom įdomias šių dienų problemas. Per tokias diskusijas, gavom iš vienas kitų atsakymų į svarbius klausimus, kuriuos grįžę iš stovyklos galėsime toliau pasvarstyti.

Šitai stovyklai nestigo ir problemų. Pinigų stoka, kuri atrodo vis daugiau erzinanti mūsų veiklą, ir čia buvo ryški. Šios stovyklos didžiausia problema buvo jos paruošimas, ar gal geriau būt pasakyti, stoka pasiruošimo. Net keturias dienas prieš stovyklą, kai kurie planai nebuvo žinomi. Man atrodo, kad čia ne tik MAS centro valdybos kaltė, bet ir kaltė tų rytų pakraščio ateitininkų — sendraugių, studentų ir moksleivių — kurie nesirūpino stovyklos išpildymu ir planavimu.

Bet iš viso esu labai dėkingas vadovas už visą jų darbą. Ši stovykla buvo man nepaprastai įspūdinga.

Gintaras Grušas

Šita stovykla buvo daug smagesnė, negu Dainavos stovykla. Čia mes galėjom miškuose pasivaikščioti ir turėti iškylas į Texaco, kurių negalėjom daryti Dainavoj. Buvo labai įdomūs paskaitininkai ir paskaitos. Čia nebuvo tiek daug žmonių, tai galėjom geriau susidraugauti su tais, kurių dar nepažinom. Aš maniau, kad būtų smagu, jei mes turėtumėm iškylą, kaip turėjom Dainavoj. Būtų geriau, jeigu šeimininkės duotų daugiau maisto. Aš maniau, kad buvo kvailystė važiuoti į Tautinę; nieko ten nebuvo gero, tik smagi kelionė.

Rimas Puškorius

Man čiai labai patiko šitoji stovykla. Iš jo esu labai daug ko pasisėmus. Gamta čia yra nuostabi, kas yra labai svarbu stovyklinei nuotaikai. Mūsų čia susirinko, palyginus su Dainavos stovykla, gan mažai stovyklautojų, bet kokia nuostabi grupė! Atsirado atstovų iš beveik visų kuopų Amerikoj. Stovyklautojai lyg rinktiniai buvo. Visi nuostabiai susigyvenom, kartu mokėmės ir dirbom, išdykavom.

Programa ir buvo įdomi — nepermažai, bet ir neperdaug paskaitų, diskusijų. Buvo progos kūrybiniai išsireikšti, rimtai pažiūrėti į dabartį ir ateitį, susitikti su Dievu ir laisvai pabendrauti.

Gal po šitokių žodžių, rodos, lyg ta stovykla buvo visai be jokių kliūčių. Netiesa. Buvo ir sunkumų (pvz. nebuvo akordeonisto), bet nusistatę, kad maži trūkumai mūsų stovyklai nepakenks, mes juos nugalėjom.

Man atrodo, kad didžiausia problema šioj stovykloj buvo finansinė. Jei stovykla būtų mažiau kainavus, būtų ir daugiau stovyklautojų privažiavę; ir jie būtų galėję visą tai patirti. Yra labai svarbu išlaikyti mūsų lietuvišką jaunimą, ir stovyklos yra vienas iš svarbiausių būdų!

Be parašo

Šiais metais, aš buvau ir Dainavos ir Neringos stovyklose. Abi stovyklos turėjo savo geras ir blogas puses, bet abi stovyklos man patiko.

Neringoj buvo nedaug žmonių dėl keletos priežasčių. Pirmiausia, daug kas važiavo į skautų stovyklą, kuri įvyko tuo pačiu laiku. Čia rytuose dauguma lietuvių yra skautai, o vakaruose yra daugiau ateitininkų, bet jiems yra gan toli čia atvažiuoti. Dėl šių priežasčių tik buvo apie 25 stovyklautojai Neringoj.

Neringoj, aš daugiau išmokau, nes buvo paskaitų ar diskusijų, ir kartais du kartus per dieną. Dainavoj iš viso buvo tik gal keturios paskaitos. Iš tos pusės, Neringoj mes visi daugiau išmokom apie Lietuvą ir ateitininkus.

Abi stovyklos turėjo panašias programas, bet Neringoj neturėjom užsiėmimo būrelių ar tautinių šokių, nes truko žmonių ir svarbių reikmenų.

Iš viso aš džiaugiuosi, nes aš šiais metais daviau savo ateitininkų įžodį.

Vida Budrytė

Didžiausia šios stovyklos problema yra ta, kad per mažai žmonių. Iš šios problemos plaukia įvairios kitos problemos: finansinės (klausimas — ar apsimoka?) ir organizacinės (ne visais atvejais problema). Šių problemų galima įvairiais būdais išvengti. Stovyklautojai turėtų raginti savo draugus atvažiuoti. (Pirmas kartas, kai aš net pagalvojau apie MAS stovyklą Neringoj, buvo, kai žmonės Dainavoj man papasakojo apie Neringą.) Taip pat reikėtų dau-

giau reklamuotis.

Taip pat santykiai tarp pačių vadovų ir tarp vadovų ir stovyklautojų nebuvo visad tobuli. Reikia daugiau supratlyvumo tarp jų. Santykiai tarp kai kurių vadovų ir stovyklautojų buvo šiek tiek per formalūs, bet tarp kitų buvo labai geri.

Neringa yra ypatingai graži vietovė. Visur gražūs miškai ir pievos. Mes gavom tik vieną progą eiti pasivaikščioti šioj gamtoj. Tai, man rodos, yra labai didelis nuostolis.

Povilas Palūnas

Mano nuomone, MAS stovykla Neringoj yra viena iš geriausių stovyklų. Dainavoj būna labai daug stovyklautojų (maždaug 130) ir yra beveik neįmanoma su visais artimai susipažinti. Čia Neringoje stovyklavau antrus metus ir atrodo, kad mažesnis skaičius yra tiesiog idealu. Gaila, kad rytuose gyvena tiek daug lietuvių, bet jų mažai matosi stovykloje, kur yra puiki proga iš arčiau susipažinti su bendramečiais iš tokių vietų, kur netenka progos matyti. Šiais metais atvyko maždaug pusė stovyklautojų iš vakarų: Clevelando, Cincinnati, Chicagos ir apylinkių ir Los Angeles. Kita pusė buvo iš Rochesterio, New Yorko, Montrealio, Toronto, Connecticut ir Philadelphijos.

Programos punktai, kurie man ypatingai patiko, buvo diskusijos, pamokos, maudymasis ir vakarinės programos. Diskusijų metu išgirdome kitų nuomones apie įvairias temas ir galėjome išreikšti savo nuomones.

Pamokos buvo įdomios ir kitokios negu paprastai. Literatūroje skaitėme vaidinimą, eilėraščių ir nagrinėjome vieną vaidinimą, kurį matėme („The Queen and the Rebels"). Per pirmosios pagalbos pamokas išmokom, ką daryti nelaimės atveju, ir net patys praktikavomės ant kitų. Per meno pamokas, mes piešėme ir dažėm, klijavom ir liejome iš gipso formas. Per kitą pamoką darėme aitvarus ir per kitas rašėme laisvą kūrybą ar atsakinėjom į anketų klausimus.

Per vakarines programas turėjome progos patys išreikšti savo kūrybą. Vaidinome pasakas, apsirengėm maskaradui, diskutavome, šokome ir dalyvavom literatūros vakaro programoj.

Neringos gamta yra labai raminanti ir gaivinanti. Yra smagu pasivaikščioti ir pasižiūrėti, ir net kartais užsimerkti, paklausyti ir pajusti supantį mišką. Čia buvo malonu susikaupti ir pasigrožėti žavinga rytinio pakraščio gamta.

Man atrodo, kad stovykla pasisekė ir buvo

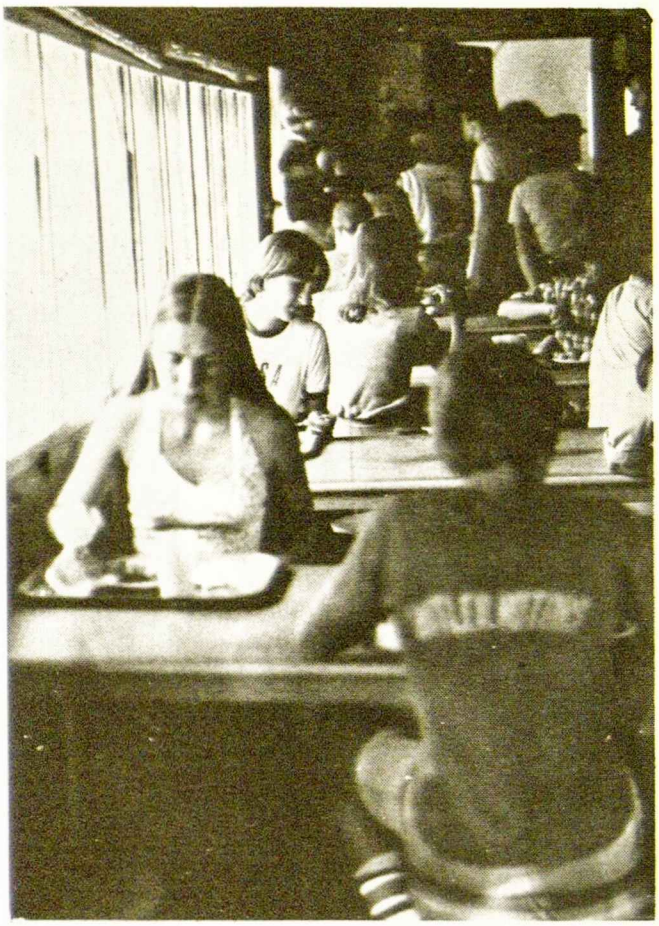

Valgykloje Neringos stovykloj.

verta atskristi iš Chicagos. Tikiuosi, kad sekančiais metais man vėl pasiseks čia stovyklauti su savo pažįstamais.

Dalia Musonytė

Neringos stovykla yra labai savotiška. Žinau, kiek buvo problemų su šios stovyklos ruoša ir kiek daug darbo įdėjo jos organizatoriai. Vadovai atliko nepaprastą darbą šioj stovykloj. Programa buvo įdomi ir gerai paruošta. Pamokų vadovai buvo gerai pasiruošę, buvo parinkę gerą medžiagą ir sugebėjo ją įdomiai perduoti. Vakarinės programos buvo įdomios; ypač gerai pasisekė literatūros vakaras.

Ši stovykla pasižymėjo ramia atmosfera, kuri skatino šiltas draugystes. Daug juokavome, bet ir rimtai pasikalbėjome. Kadangi buvo mažas skaičius, visi geriau susipažinom ir visi turėjom sugyventi ir būti vienas kitam mandagūs. Mažoje grupėje, kiekvienas žmogus pasidaro ypatingai svarbus, ir atsiranda daug daugiau progų pasireikšti visose srityse. Dainavoj to nesijaučia nes, jei dingsta trys ar keturi stovyklautojai iš 130, niekas nepastebi, o čia tuoj jaučiame, kad kurio nors trūksta... Taip pat, didelė grupė gali nustelbti tylesnius ir bailesnius vaikus. Dainavoj arčiau susipažįsti tik su tais, kurių būrelyje esi. Ten gali su žmonėm, kurių nemėgsti, nebendrauti, o

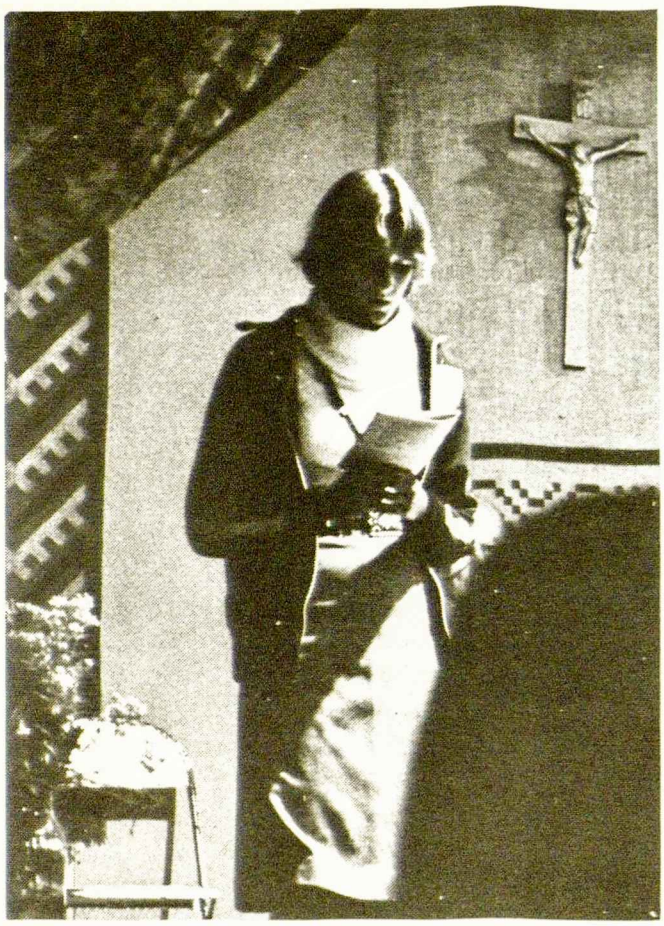

Raminta Pemkutė skaito protokolą per iškilmingą posėdį.

čia niekur nepabėgsi.

Tie, kurie į šią stovyklą atvažiavo, atvyko su tikslu ne tik pabėgti iš namų dviem savaitėm. Kitaip jie nebūtų atvažiavę, nes buvo nepaprastos kelionės išlaidos. Šiuo atveju kokybė pasireiškė daugiau negu kiekybė.

Buvo gerų paskaitų ir diskusijų, kurių skaudžiai trūko Dainavoj. Šiais metais pirmą kartą pasijaučiau, kad atvažiavau į *Ateitininkų* stovyklą, ne tik lietuvių. Ši stovykla pasireiškė kūrybingumu, lietuviškumu, inteligentiškom paskaitom ir diskusijom ir šeimynišku susigyvenimu. Ją verta išlaikyti. Tikiuosi, kad niekad netruks žmonių, norinčių paaukoti savo laiką ir nervus šios stovyklos organizavimui.

Vilija Dėdinaitė

Anketa

... iš Neringos moksleivių vasaros stovyklos laikraštėlio „Neringos Derlius"

1. Ar lankai - lankei lituanistinę mokyklą?

Taip — 24.Ne — 2.

2. Ar esi buvęs ateitininkų kuruose ar studijų dienose?

Taip — 12. Ne — 14.

3. Ar kalbi su savo tėvais lietuviškai?

Visada — 23. Niekada 1. Kartais — 2.

4. Ar kalbi su savo broliais ir seserim lietuviškai?

Visada — 4. Niekada — 4. Kartais — 8.

5. Ar mokytum savo vaikus lietuvių kalbos? Kodėl?

Mokyčiau — 26. Nemokyčiau — 0

6. Ar leistum savo vaikus į lituanistinę mokyklą? Kodėl?

Leisčiau — 21. Neleisčiau — 1. Nežinau — 4.

7. Ar leistum savo vaikus į lietuviškas stovyklas? Kodėl?

Taip — 26. Ne — 0

Bandyčiau auklėti vaikus lietuviškai, jei tai būt įmanoma su vyru padaryti. Reikia išlaikyti kalbą, nes lietuvių jau ir taip mažai. Leisčiau vaikus į stovyklas. Nežinau, ar leisčiau į mokyklą, kadangi atsimenu, kaip pati kentėjau. Aš manau, kad jiems būtų didesnė nauda, jei aš juos namie mokyčiau skaityti ir rašyti.

Ne, į mokyklą nesiųsčiau, nes jiems būtų per sunku. Aš siųsčiau juos į stovyklą, nes man nusibostų į juos žiūrėti.

Lietuviškoj mokykloj ir stovyklose vaikas gauna progą išmokti geriau kalbėti lietuviškai ir pabendrauti su kitais lietuviukais.

Leisčiau, nes aš gavau ką nors iš tos veiklos.

Leisčiau į stovyklas, nes manau, kad jos daug prisideda prie žmogaus brendimo.

Taip, kad mano vaikai jaustų reikalą vartoti kalbą.

Taip, nes noriu išlaikyti lietuviškumą.

Būtinai!! Lietuviškumas yra labai svarbi dalis mano gyvenimo. Lietuviškumas padarė jį pilnesnį ir noriu, kad ir mano vaikų gyvenimo pažiūros, akiratis būtų kuo platesnis ir pilnesnis.

8. Ar norėtum aplankyti Lietuvą? Kodėl?

Noriu — 26. Nenoriu — 0.

Labai svarbu turėti savo nuomonę apie Lietuvos padėtį, o ne kitų perduotą.

Aš norėčiau važiuot į Lietuvą pamatyti tą kraštą, kuriame mano tėvai ir jų tėvai gimė ir augo. Aš norėčiau pamatyti, kaip ten žmonės gyvena.

Noriu pamatyti pilis ir kitus senus pastatus.

Labai norėčiau nuvykti į Lietuvą pamatyti savo „tėviškę" ir tą žemę apie kurią vis girdžiu ir dėl kurios mėginu išlaikyti lietuviškumą.

Taip. Tai yra vienintelis būdas tikrai suprasti, kokia ten padėtis, ir giliau pajusti savo lietuvišką kilmę.

Noriu pamatyt tą kraštą, apie kurį mokiausi tiek metų.

Noriu pamatyti savo tėvų žemę ir susitikti su giminėm.

Moksleivių studijų dienos Wasagoje

Vasarai nuslinkus praeitin, pačioj mokslo metų pradžioj, rugsėjo 8-10 dienomis, įvyko Toronto Moksleivių kuopos suruoštos studijų dienos. Jau penktadienio popietę moksleiviai pradėjo rinktis iš Toronto, Hamiltono, Rochesterio ir Clevelando į Tėvų Pranciškonų. Stovyklavietę Wasagoje. Iki vakaro susirinko maždaug 25 kursantai, nepabijoję šalto vėjo ir tamsių debesų. Praleidom vakarą šiltoj virtuvėj, besikalbėdami ir bejuokaudami.

Šeštadienio rytas išaušo stebėtinai šiltas ir saulėtas. Pabudom apsupti pušynų ir smėlėtų kalnų, kurių nuo vasaros stovyklos buvom nematę. Iš ryto pasimankštinę, susirinkom salėje nagrinėti savaitgalio temą — Entuziazmą. Su tema mus supažindino Toronto Studentų draugovės valdybos narė. Rima Bumbulytė. Trumpoj, bet įdomioj kalboj, Rima perdavė mums keletą minčių, liečiančių entuziazmo reikšmę ir svarbą. Lygino entuziazmą su kietu, guminiu sviediniu — kuo smarkiau jis trenkiamas žemėn, tuo aukščiau jis iškyla. Rima taip pat aiškino, kad šitoks sviedinys panašus į žmogaus entuziazmą, nes jis susideda iš dviejų pusių. Žmogus irgi turi dvi puses — dvasinę ir fizinę — ir jo entuziazmas kyla iš abiejų pusių derinio. Paryškinimui, Rima davė mums pamėtyti kietos gumos sviedinuką. Baigdama įvadą, ji perskaitė pritaikytą eilėraštį, — Petro Babicko „Nusiminusiam jaunuoliui" — ir kvietė mus visus nupiešti plakatus, atvaizduojančius, išdėstančius mūsų įspūdžius ir mintis apie entuziazmą.

Po pietų atvažiavo paskaitininkė Rita Kolyčiūtė. Visi susirinkom ant kalno, po didele pušim, toliau svarstyti temą. Pradėjom pristatydami ir aiškindami savo nupieštus plakatus. Tada Rita kalbėjo apie entuziazmą, pabrėždama, kad žmogus yra entuziazmo šaltinis, ir kad jis savo entuziazmą turi pats iškelti. Rita kalbėjo nuoširdžiai ir įdomiai, pridėdama daug asmeniškų pergyvenimų.

Ritos pokalbį sekė diskusijos, kurias pravedė vadovai Rima Bumbulytė, Saulius Čyvas ir Andrius Razgaitis. Susiskirstėm į tris grupes, ir tose grupėse perėjom skirtingus diskusinius klausimus su kiekvienu vadovu. Diskusiniai klausimai buvo įvairūs, bet vikriausios diskusijos įvyko svarstant entuziazmą ateitininkų tarpe, jo trūkumą ir būdus jį pakelti. Su diskusijom baigėsi rimtieji dienos darbai.

Vakarinė programa įvyko prie didžiulio laužo. Dainavom, vaidinom ir linksminomės, kol liepsnos užgeso.

Sekantį rytą saulė tekėjo, o mes ritomės iš lovų ir mieguisti ir sušalę keliavom į smėlio kopas. Ten Tėv. Antanas Prakapas, mūsų sulaukęs, atnašavo įspūdingas aušrines Mišias. Nors diena buvo niūri, buvo malonu anksti atsikelti sutikti Kristų ir dienos šviesą.

Po Mišių, skubiai apsitvarkėm, ruošėmės išvažiuoti. Susirinkom salėj, kur laukė mūsų šilti pusryčiai, pagaminti Ramunės Stravinskaitės ir Vidos Juzukonytės, kurios visą savaitgalį mums virė ir rūpinosi, kad būtumėm stiprūs ir sotūs. Pavalgę pusryčius neišsiskirstėm, bet pasilikom prie stalų uždaryti Studijų Dienas. Pildėm anketas įvertindami savaitgalį, susumuodami temą.

Atsisveikinom su draugais ir Wasagos gamta, pasiryždami greit vėl susitikti. Iškeliavom į namus pilni įvairių įspūdžių, naujų minčių ir pirmą kartą paliestų klausimų, kuriuos tikimės toliau nagrinėti kuopų veikloj.

Rūta Girdauskaitė

Californijos moksleivių stovykla

Vasaros atostogų pačiam gale, rugsėjo 1 iki 8 d., vyko Californijos moksleivių ateitininkų stovykla. Times Training Center amerikiečių skautų stovyklavietėje, apie 30 mylių nuo paties Los Angeles, susirinko 45 stovyklautojai, du trečdaliai jų jaunučių ir jaunių amžiaus. Stovyklai vadovavo Vytas Bandžiulis iš Los Angeles ir Rita Neverauskaitė iš Detroito. Meno mokė Asta Grakauskaitė, Elytė Bandžiulytė ir Angelė Mičiulytė. Dainas ir giesmes pravedė Vidas Neverauskas, vakaro programas organizavo Vita Polikaitytė, šokti mokė Ramona Alseikaitė ir Vytui talkino Rimas Polikaitis.

Užsiėmimai buvo įvairūs, ir stovyklautojai

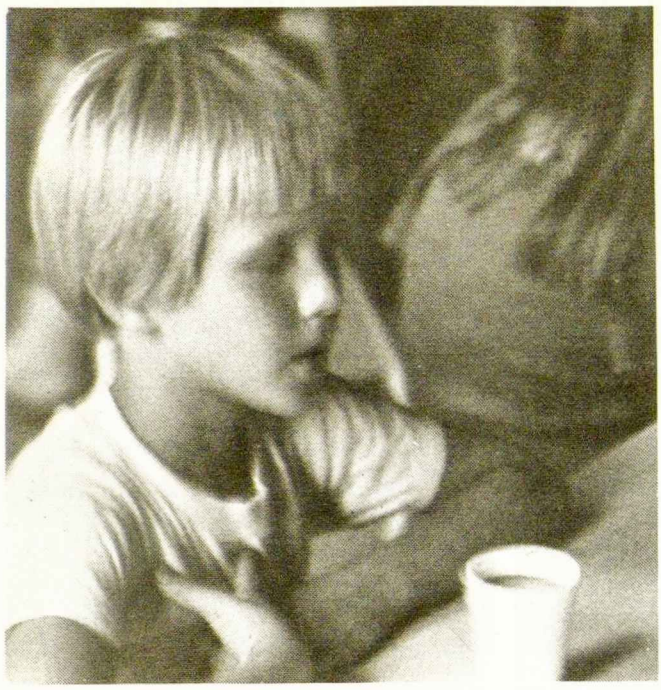

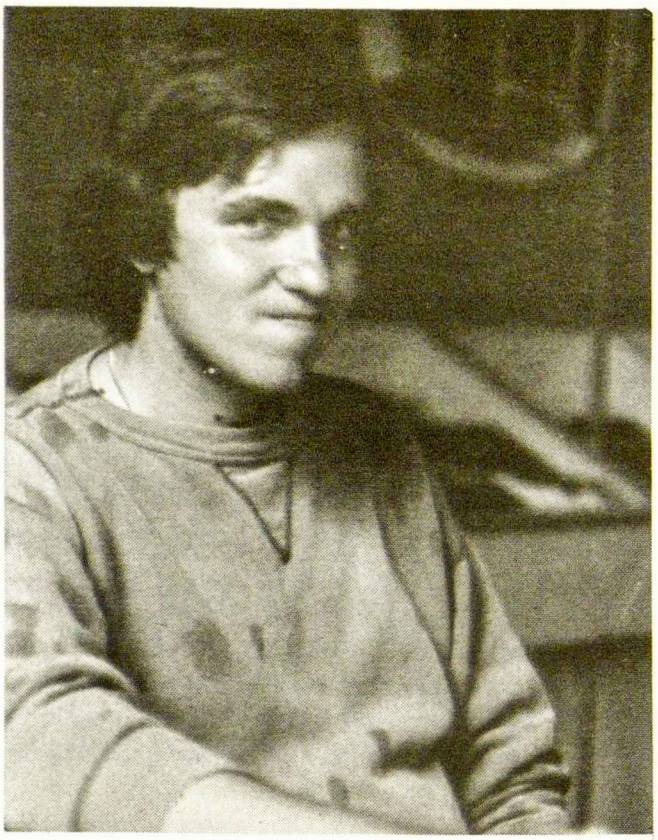

Viršuj, Californijos moksleivis sprendžia stovyklišką dilemą. **Dešinėj,** stovyklos komendantas studentas Vytas Bandžiulis.

pirmai dienos pusei buvo suskirstyti pagal amžių, o popietiniams užsiėmimams buvo būreliai pagal pamėgimą. Šių užsiėmimų rezultatus matėme paskutinį vakarą, kai per vakaro programą Vyto dramos būrelis suvadino B. Pūkelevičiūtės „Daržovių gegužinę", stovyklos vyrų „chorelis" padainavo humoristinių dainų, trys atskiros grupės pašoko tautinių šokių, ir meno būrelis suvaidino savo vaidinimėlius lėlių teatro forma. Laikraštėlio būrelis, kuriam vadovavo Ginta Palubinskaitė, ruošė stovyklos kūrybos laikraštėlį.

Svečių turėjome iš miesto. Kun. dr. A. Olšauskas stovyklautojams atnašavo sekmadienio šv. Mišias, Bern. Brazdžionis ir Alė Rūta dalinosi literatūriniais lobiais, Marytė Sandanavičiūtė — kultūriniais, Linas Kojelis — politiniais, Dalilė Polikaitienė — dvasiniais.

Vakaro programos buvo įvairios, linksmos ir įdomios. Stovyklautojai buvo suskirstyti į draugystės būrelius, t.y. kiekvienam būrely buvo narių nuo vyriausio iki jauniausio. Taip vieni kitiems padėjo įvairiems parengimams pasiruošti. Vienas iš įspūdingiausių vakarų — tai Lietuvos didvyrės Nijolės teismas, kuris užbaigė „priespaudos dienos" programą.

Stovyklos rengėjai yra labai dėkingi vadovams ir svečiams. O Californijos moksleiviai ateitininkai dėkoja nuolatiniam kursų ir stovyklų rengėjui p. J. Raulinaičiui už sudarytas gražias gamtos sąlygas dar vienos vasaros savaitę praleisti ateitininkiškoj, lietuviškoj ir katalikiškoj aplinkoj.

D.J.P.

Jaunučių stovykla Dainavoj

Šaltais ir vėjuotais rudens ir žiemos vakarais smagu prisiminti saulę, pietų vėjelį, ripuliuojančias ežero bangeles. Sugrįžta visi malonūs prabėgusios vasaros pergyvenimai, atostogų smagios dienos.

Miela mintimis sugrįžti ir į 1978 metų vasaros jaunučių ateitininkų stovyklą Dainavoje. Suskamba vėl ausyse jaunatviškas juokas, lietuviškų dainų aidai, pro akis prabėga visa stovyklos panorama. Ir pagalvoji: geros, naudingos buvo dvi savaitės. Daug pergyventa, daug išmokta, pabendrauta, pasidžiaugta draugе lietuviškoj aplinkoj, tikrai atitrūkta nuo didmiesčių dulkių ir civilizacijos triukšmo. Čia, gražioje Dievo gamtoje, Spyglio ežero gaivinami, didvyrių pėdomis vaikščiodami (stovyklos tema šiais metais buvo partizanų ir knygnešių Lietuva), lietuviukai kartu meldėsi, dainavo, sportavo, šoko, rašė, dirbo darbelius ir susipažino su gražiausiais Dievo kūriniais padangėse ir žemėje, nejučiomis į dviejų

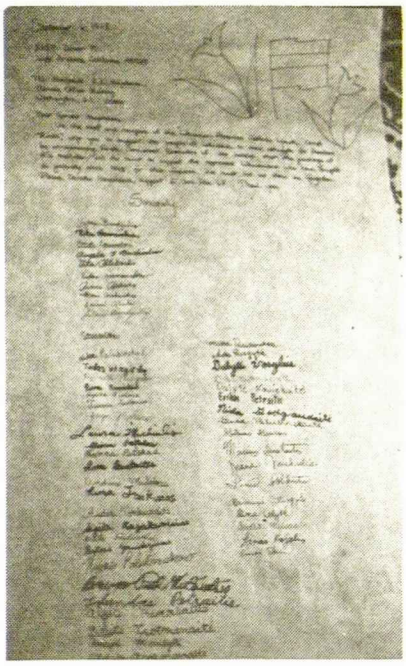

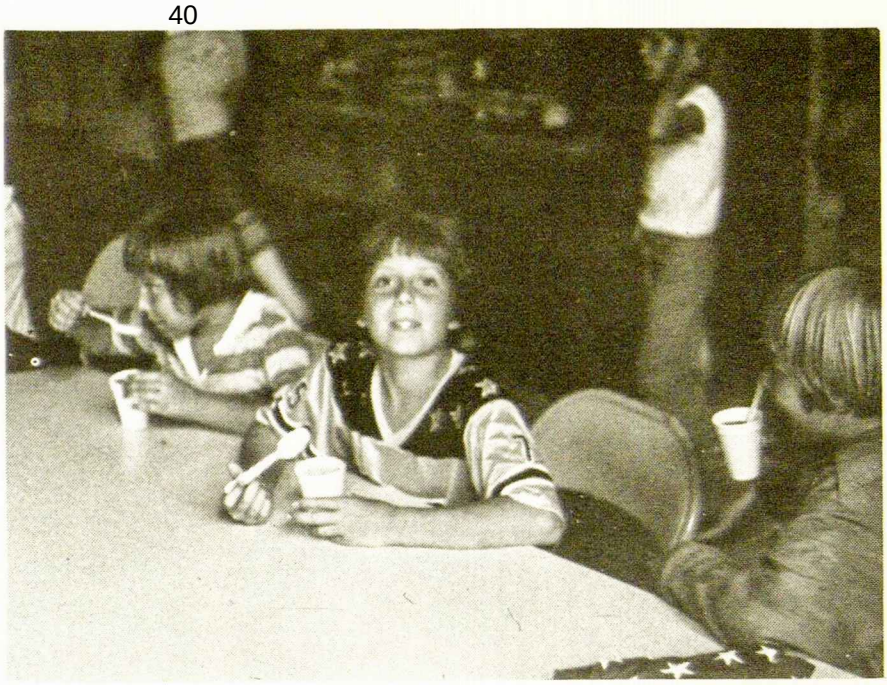

Kairėj, Stovyklautojų petcija senatoriui S. I. Hayakawa. **Dešinėj,** Jauniai pozuoja fotografui.

savaičių bendrą gyvenimą įjungdami visus penkis ateitininkų principus. Gerai suorganizuota stovykla — tai tikra gyvenimo mokykla, kurios tačiau vaikai ne tik nesibaido, bet su nekantrumu vėl laukia kitais metais...

Jau antri metai ruošiama jaunučiams stovykla, kurioje svarbiausias vaidmuo tenka jauniesiems būrelių vadovams. Ir šįmet didžiuma jų savo vaidmenį suprato ir pareigas stengėsi gerai atlikti. O jos buvo nelengvos: gyvenant ir visą programą einant kartu su savo būrelio vaikais, tenka būti ir globėju, ir tėvu bei mama, ypač mažesniesiems, ir — svarbiausia — tikru, nuoširdžiu draugu, kuris duoda vaikui patį geriausią pavyzdį. Atsakomybė didelė, nes visa stovyklos nuotaika ir pasisekimas daugiausia nuo jaunų vadovų nusiteikimo ir entuziazmo ir priklauso. Sprendžiant iš tėvų ir stovyklautojų postovyklinių atsiliepimų, dauguma vadovų egzaminus išlaikė, o tie, kuriems galima šį - tą prikišti, manau patys savo klaidas pamatė ir iš jų pasimokė. Jaunieji vadovai tačiau turėtų prisiminti, kad apsiimdami šias atsakingas pareigas (o jos labai išsamiai ir detaliai iš anksto stovyklos rengėjų išrašytos ir išsiuntinėtos), jie į jaunučių stovyklą atvyksta ne „geriems laikams" (tas ateina savaime, pareigas gerai atlikus), o nelengvam, bet labai svarbiam darbui.

Keturiolikai būrelių, pavadintų Lietuvos upių ar miestų vardais, vadovavo šie jaunuoliai: Rita Kazlauskaitė (Minijos), Rūta Končiūtė (Ventos), Alma Lelytė (Šešupės), Raminta Pemkutė (Širvintos), Živilė Idzelytė (Dubysos), Rūta Musonytė (Anukštos), Rasa Kamantaitė (Neries), Vitas Laniauskas (Kauno), Edvardas Šulaitis (Rokiškio), Linas Palubinskas (Anykščių), Andrius Padleckas (Vilniaus), Arūnas Sodonis (Varnių), Arnoldas Kungys (Raseinių), Gintaras Grušas (Biržų).

Stovyklos registraciją sumaniai ir tvarkingai pravedė Gražina Kriaučiūnienė. Stovyklautojų netrūko. Pritrūko vietų ir keletai teko atsakyti.

Dainų ir muzikos mokė Vidas Neverauskas, tautinių šokių — Sigutė Lenkauskaitė, su gamta labai įdomiai supažindino Laima Šalčiuvienė, laikraštėlį (kuriam rašė ar piešė visi stovyklautojai be išimties) tvarkė Dalia Staniškienė, keramikai ir rankdarbiam — abu labai mėgiami stovyklautojų užsiėmimai — vadovavo Marytė Gaižutienė ir Valentina Černiauskienė, sportui kasdien vadovavo (ir labai sėkmingai pravedė dvi sporto šventės dienas) Saulė Palubinskienė. Ji taip pat pravedė vaikams keletą pokalbių ateitininkų ideologijos temomis. Vakarinėms programoms (du laužai, pasakų, ypatingai stovyklautojams patikęs sėklių vakaras, žodinių žaidimų vakaras, kaukių balius, talentų vakaras ir šokiai ir t.t.) vadovavo Mirga Girniuvienė.

Nelengvas ir atsakingas mergaičių vadovės pareigas šiais metais nešė Regina Šilgalienė, gi berniukų vadovas — Šarūnas Lišauskas, kuris taip pat padėjo pravesti sportą, ypač lauko tenisą. Sekretoriavo Danutė Lukavičiūtė, vandeny visus prižiūrėjo bei plaukimo varžybas tvarkingai pravedė Romas Kazlauskas (jam

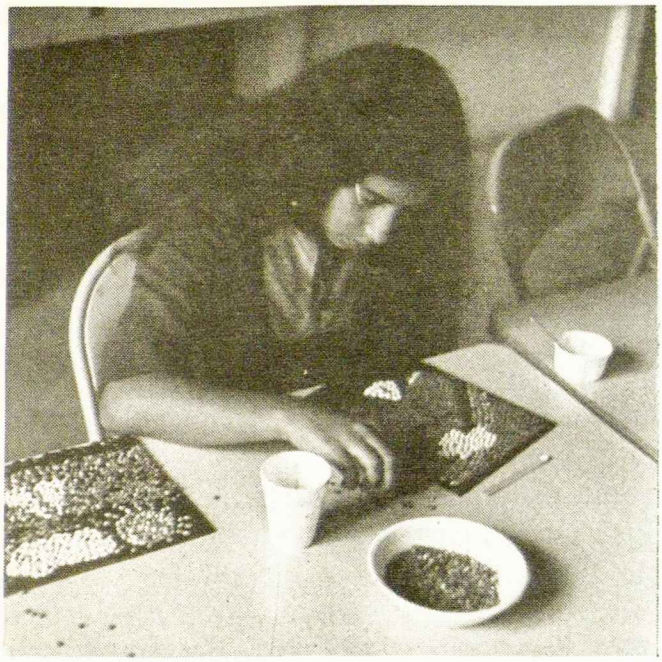

Californijos stovyklautoja, Sigita Kazakevičiūtė lipdo moziką iš grūdų.

talkino Darius Skiotys). Sergančius (o jų buvo gerokas būrys) labai rūpestingai gydė slaugė Vida Damušienė. Kad sklandžiai vystytųsi dienos eiga, prižiūrėjo su tėvišku autoritetu komendantas Rimas Gražulis.

Šioj stovykloj ypatingai stipri buvo religinė programa: kapeliono religiniai pokalbiai bei šv. Mišios kasdien kitoj vietoj atskiriem mažiem būreliam (pagal amžių), pilnai įjungiant pačius vaikus į pasiruošimą ir liturgiją, darė labai gilų įspūdį. Pagarba stovyklos kapelionui kun. Ant. Saulaičiui, S.J., sugebėjusiam stovyklautojus taip pilnai įtraukti į šį dvasinį stovyklos gyvenimą! Šioj vietoj taip pat dera prisiminti tuos jaunus vadovus, kurie nuoširdžiai ir sąžiningai pravedė numatytus vakarinius pokalbius su savo būreliais (temos ir metodai taip pat buvo detaliai išrašyti ir iš anksto vadovams išsiuntinėti).

Tačiau didžiausia našta krito ant programos koordinatorės Janinos Udrienės pečių, kuriai du metus iš eilės teko būti vyriausia jaunučių ateitininkų stovyklos organizatore ir be kurios nuoširdaus pasišventimo šių metų stovykla išvis gal nebūtų įvykus... Ačiū Dievui, kad dar turime žmonių, kurie mato prasmę ir reikalą darbui su mūsų lietuvišku, katalikišku jaunimu ir nepagaili jam savo brangaus laiko, energijos ir širdies...

Ir jaunimas, ir mes — tėvai bei mokytojai — laukiam ateinančios vasaros stovyklos ir linkime tiems, kurie jau pradėjo rūpintis jos organizavimu geriausios sėkmės ir nuoširdžios visų talkos.

Dalia Staniškienė

veikla

JAUNŲJŲ ATEITININKŲ SAMBŪRIS

Praėjusiame Ateitininkų Kongrese Cleveland, Ohio, buvo principiniai pasisakyta už Jaunųjų Ateitininkų Sambūrio steigimą Ateitininkų Federacijos rėmuose. Kadangi pačiame Kongrese dėl laiko stokos tuo klausimu formaliai nebuvo balsuota, tą atlikti korespondenciniu būdu Kongresas pavedė AF Valdybai.

AF Valdyba išsiuntė 141 balsavimo lapelį visiems Kongreso atstovams. Du grįžo, neradę adresato. Balsavimo lapelius grąžino 83 atstovai, iš kurių trys nebuvo užskaityti, nes grąžinti be pavardės.

Už Jaunųjų Ateitininkų Sambūrio veikimą tiesioginėje Ateitininkų Federacijos Valdybos globoje pasisakė 65, prieš 11. Kad Jaunųjų Ateitininkų Sambūrio vadovybę sudarytų ir jos sudėtį bei kadenciją nustatytų Ateitininkų Federacijos Valdyba, už balsavo 70, prieš 8. Už tai, kad Jaunųjų Ateitininkų Sambūrio vadovybė nusistato savo darbo taisykles, kurias tvirtina Ateitininkų Federacijos Valdyba, pasisakė 73, prieš 5.

Tokiu būdu į Ateitininkų Federacijos struktūrą yra formaliai įjungiamas Jaunųjų Ateitininkų Sambūris (JAS), veikiąs tiesioginėje Ateitininkų Federacijos Valdybos globoje. Visiems Kongreso atstovams, dalyvavusiems balsavimuose, AF Valdyba nuoširdžiai dėkoja.

Ateitininkų Federacijos Valdyba

TORONTO MOKSLEIVIŲ KUOPA

Antrasis veiklos pusmetis

Kovo 4 d. pas Sungailas įvyko Toronto moksleivių šių metų veiklos dvyliktasis susirinkimas. Mūsų pirmininkė Rūta Girdauskaitė mums pristatė kalbėtoją Raimundą Sungailą, kuris aiškino apie griežtųjų mokslų ypatybes ir stengėsi įrodyti, kad šių mokslų vertybės yra pagrindinės žmoniškos vertybės. Raimundas buvo paruošęs labai įdomius punktus diskusijoms. Susirinkimui pasibaigus, visi išalkę važiavome „pizzos“ valgyti.

Už poros savaičių, kovo 12 d., anksti sekmadienio rytą įvyko mūsų „cross-country“ slidi-

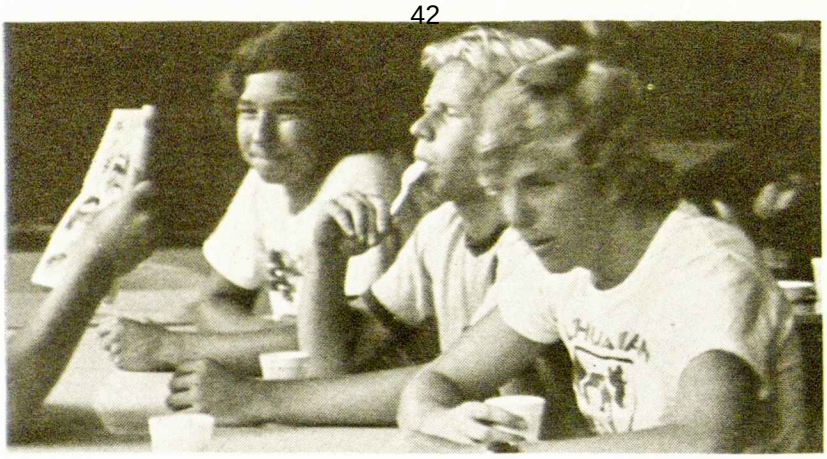

Kairėj, Californijos stovyklos vakarinių programų vedėja, Vita Polikaitytė, pristato pasirodymus. **Vidury,** Vyresnieji moksleiviai Linas Palubinskas, Gintaras Grušas ir draugas pietų metu. **Dešinėj,** Vyr. mergaičių vadovė Asta Grakauskaitė, žydi kaip japoniška ramunė per kaukių balių.

nėjimo iškyla į Senecos laukus, kur visi smagiai praleidome dieną.

Į Clevelando Studijų Dienas, kovo 17-19 dienomis, iš mūsų kuopos nuvyko trys nariai pasidalinti ir pasisemti naujų idėjų ir įspūdžių.

Didįjį Penktadienį mes moksleiviai vėl susirinkome Prisikėlimo Parapijos šventovėje, kur dalį vakaro budėjome prie Kristaus karsto.

Balandžio 8 d. kuopos nariai buvo susiskirstę į dvi dalis; dauguma dalyvavo susirinkime Toronte, per kurį rašėme rašinėlius laikraštėliui, o keli kuopos atstovai buvo išvykę į Rochesterio šventę.

Paskutinis veiklos metų susirinkimas įvyko balandžio 23 d. Rinkome ir tvarkėme nuotraukas Šventės parodai ir dirbome toliau, ruošdami kuopos laikraštėlį.

Mūsų kuopos ir visų Toronto ateitininkų didžiausias įvykis buvo metinė Šeimos Šventė, kuri įvyko gegužės 5-7 dienomis.

Šventė turėjo prasidėti penktadienio vakarą su laužu High Park, bet dėl blogo oro numatytas laužas neįvyko, o mes moksleiviai susirinkome ateitininkų kambary linksmavakariui.

Šeštadienio rytą seselių namuose vyko registracija, po kurios tuoj pat sekė susirinkimas. Buvome suskirstyti į tris grupes ir per duotą laiką perėjome per tris būrelius. Pirmame seselė Ignė kalbėjo apie džiaugsmą savo gyvenime, kaip jis jai yra suteiktas ir kaip mes gal galėtume atrasti daugiau džiaugsmo savo gyvenime.

Toliau einant, Andrius Razgaitis aiškino apie MAS CV, kodėl jis darbuojasi toje valdyboje ir ką tas jam suteikia.

Trečioje grupėje Danguolė Kuolienė ir Marytė Saulaitytė-Stankuvienė dalinosi, kokį džiaugsmą jų gyvenimui suteikė jų kūrybiniai gabumai. Abi įdomiai laikė mūsų dėmesį su savo kūrybos pavyzdžiais — Danguolė rodė savo darbų skaidres, o Marytė skaitė ir aiškino savo ir kitų poeziją. Šių temų tikslas buvo pratęsti mūsų metinę temą, „džiaukimės gyvenimu".

Skaniai pasivaišinę Ramunės Stravinskaitės ir kitų paruoštais gardumynais, dalyvavome simpoziume, „Kas esame? Kiek atėjome? Kur einame?" P. Ignaičiui žvelgiant į laikotarpį prieš Nepriklausomybę, p. Bumbuliui į Nepriklausomos Lietuvos laikotarpį, o seselei Paulei ir p. Aušrotui pasakojant apie laikotarpį Vokietijoje, buvo apsvarstytas klausimas, „Kiek atėjome?" Į klausimą, „Kas esame?" pažvelgė moksleivė Rūta Girdauskaitė, studentas Petras Kisielius, ir sendraugiai Almis Kuolas ir Eugenijus Girdauskas. „Kur einame?" — ateitininkų ateities viziją — perdavė visų trijų sąjungų atstovai. Simpoziumą moderavo p. Ona Gustainienė ir p. Vincas Kolyčius. Jei kas norėjo, po simpoziumo buvo galima peržiūrėti veiklos nuotraukų rinkinį.

Šeštadienio vakaras buvo pramoginis, susilaukęs labai daug dalyvių — jaunimo ir senimo. Programą gražiai išpildė Clevelando mergaičių dainos vienetas, „Nerija".

Kitą rytą uniformuoti ir su vėliavomis visi organizuotai vykome į šventyklą, įžodžio apeigoms ir Mišioms. Įžodį davė visa eilė jaunučių bei moksleivių. Pamokslą pasakė kun. dr. J. Gutauskas, atvykęs iš Delhi, Ontario. Po pamaldų įvyko bendra agapė seselių namuose su sveikinimais ir šventės uždarymu. Šventės proga buvo išleistas kuopos laikraštėlis, „Pirmyn Jaunime", kurį redagavo Rita Rudaitytė.

Mūsų šeimos šventė davė progą ateitininkų organizacijai daugiau pasireikšti visuomenėje ir atrasti daugiau entuziazmo toliau tęsti jos ideologiją, tradicijas ir papročius.

Metų veiklą baigėme bendra visų iškyla į Marineland, Niagara Falls, kurią surengė mūsų Tėvų komitetas.

Korespondentė

VYT. MAČERNIO KUOPOS METINĖ APŽVALGA

Los Angeles

Pirmasis susirinkimas. Vytauto Mačernio kuopos pirmasis susirinkimas įvyko spalio 9 d., 1977 m. Raulinaičių namuose. Maldą sukalbėjo Gintaras Grušas. Angelė Mičiulytė kuopos pirmininkė, paskaitė visą sąrašą įvykių ir pranešimų. Svarbiausia susirinkimo dalis buvo Gintaro Grušo, kuopos vicepirmininko, įspūdžiai iš IX Ateitininkų Kongreso, kuris įvyko rugsėjo pradžioje Clevelande.

Gegužinė. Šiuos 1977-1978 veiklos metus pradėjome linksma gegužine, kuri įvyko Freemont parke. Daug ateitininkų atvažiavo pasilinksminti. Sendraugiai kalbėjosi; kai kurie žaidė tinklinį, o moksleiviai ir jauniai žaidė futbolą, tinklinį ir „soccer". Jaunučiai linksminosi parke: suposi ant supynių, lipo ant karstynių, žaidė smėlyje.

Į gegužinę visi atsivežė mėgiamiausius valgius ir dalinosi su kitais.

Visi buvo gegužine patenkinti. Man atrodo, kad gegužinė yra puikus būdas pradėti naujus veiklos metus.

Ginta Palubinskaitė

Moksleivių įsijungimas į demonstracijas. Šių veiklos metų pradžioje į Los Angeles atvyko Sovietų Sąjungos paroda. Los Angeles lietuvių kolonija pamatė progą iškelti Lietuvos padėtį ir pradėjo ruošti demonstracijas. Lietuviams į pagalbą atėjo Congressman Dornan iš Sant Monicos ir Young Americans for Freedom (YAF). JAV LJS paruošė plakatus, kuriuos nešiojome priešais parodos pastatą. *Lietuvių Dienų* leidėjas, Antanas Skirius atspausdino atsišaukimo lapelius, kuriuos dalinome parodos lankytojams. Demonstracijose dalyvavo daugelis jaunimo, jų tarpe ir moksleiviai ateitininkai. Spaudos korespondentai labai susidomėjo demonstracijomis, ypatingai kai buvo sudeginta rusiška komunistinė vėliava. Spaudoje demonstracija buvo plačiai aprašyta. Kaip matome, dėl šios kolonijos entuziazmo, o ypačiai jaunimo tarpe, ši demonstracija labai pasisekė.

Gintaras Grušas

Šie aprašymai paimti iš Los Angeles moksleivių laikraštėlio „Nauja Banga". — Red.

Antrasis susirinkimas. Antrasis susirinkimas įvyko 1977 m. gruodžio 12 d., pas Polikaičius. Maldą sukalbėjo Milda Tomkutė. Sekė Angelės Mičiulytės pranešimai apie atviručių spausdinimą, nukeltus žiemos kursus, Jaunimo Mišias ir apie moksleivių „Kūčias". Dr. Grigas Valančius mums pašnekėjo apie arkivyskupą Jurgį Matulaitį, ir jo kanonizacijos bylą.

Jaunimo Mišios ir „Kūčios". 1977 m. gruodžio 18 d., per Sumą, įvyko „Jaunimo Mičios". Svarbūs šiame ruošime buvo moksleiviai ateitininkai. Taip pat reikia padėkoti ponui Pažiūrai, kurio įtaka su klebonu tikrai padėjo įgyvendinti „Jaunimo Mišių" mintį.

Po Mišių moksleiviai susirinko į Brinkienės namus atšvęsti savotiškų „Kūčių". Susėdę salone, diskutavome įvairias temas, žaidėm žaidimus, tarpe jų „Šaradas". Keli dalyviai pasirodė labai talentingi šioje srityje. Sekė užkandžiai ir dovanų apsikeitimas. Dovanos buvo saldainiai, žvakės, augalai ir pliušiniai gyvuliukai. Pasidarė turgaus atmosfera. Likusį laiką praleidom kalbėdami ir valgydami visų suvežtą maištą, kol buvo laikas atsiskirti.

Linas Palubinskas

Kalėdinės atvirutės. Šiais metais Los Angeles Vytauto Mačernio kuopa nutarė padaryti ką nors ypatingo šv. Kalėdų ir Naujų Metų proga. Taip iškilo idėja kalėdinių atviručių spausdinimui ir pardavimui.

Kortelės buvo spausdinamos iš mūsų padarytų linolėjimo raižinių, juodu tušu ant balto popieriaus. Keturios jaunos kuopos menininkės: Angelė ir Diana Mičiulytės ir Audrė ir Renata Nelsaitės, išdrožė linoleumo plokšteles. Paveikslai buvo „Nakties Madona su Vaiku", „Balandėliai", „Žvaigždė" ir „Žvakė".

Iš viso atspausdinom apie 700 kortelių, kurias pardavėm su vokais Ateitininkų šeimoms ir jų draugams.

Kalėdinės kortelės net pateko spaudon. „Draugas" savo 1977 m. gruodžio 24 numeryje išspausdino Angelės Mičiulytės „Nakties Madona su Vaiku" ir jos laišką Mačernio kuopos vardu sveikinant Draugo redakciją su šventėmis. O „Ateitis" kovo numeryje išspausdino pavyzdžius visų keturių menininkių atviručių. Korteles spausdinome ir paruošėme Mičiulių, Polikaičių, Grušų ir Nelsų namuose.

Kalėdinių kortelių spausdinimo ir paruošimo didelis „ačiū“ priklauso Angelei ir Dianai Mičiulytėms, Audrei ir Renatai Nelsaitėms, Vitai ir Linui Polikaičiams, Gintarui Grušui, Ritai Bureikaitei, Danai Žmuidzinaitei, Daivai Kazakevičiūtei ir visiems nariams, kurie platino korteles. Ypatingas „ačiū“ poniai Irenai Mičiulienei, kuri labai daug prisidėjo prie darbo, kuopos globėjai, Marytei Sandanavičiūtei, kuri paaukojo kortelių vokus ir prižiūrėjo darbą ir poniai Ritai Bureikienei, kuri davė meninį patarimą.

Mačernio kuopa širdingiausiai dėkoja visiems, kurie paruošė korteles ir kurie jas pirko!

Angelė Mičiulytė

Trečiasis susirinkimas. Trečiasis susirinkimas įvyko 1978 m. vasario 22 d., Polikaičių namuose. Maldą pravedė Daiva Kazakevičiūtė. Sekė įvairūs pranešimai ir pasišnekėjimas apie pavasario šokius. Marytė Sandanavičiūtė mus supažindino su pagrindinėmis pasaulio religijomis ir jų skirtumais.

Gavėnios suėjimas. Ypatingas moksleivių ir studentų suėjimas įvyko Gavėnios metu. Kovo 5 d. susirinkome p. Brinkienės namuose diskutuoti ir išmokti daugiau apie visų svarstomą temą — mirtį. Pirmiausia, Marytė Sandanavičiūtė papasakojo, kaip įvairios kitos tautų religijos reaguoja į mirtį ir kaip jie pasiruošia mirčiai. Tada man buvo leidžiama pasidalinti įvairiais faktais ir mintimis apie mirtį, kuriuos aš išmokau savo tikybos klasėje gimnazijoje. Įvedžiau įvairias mintis apie mirtį ir sekė smarkios diskusijos. Diskutavome šiuos klausimus: Ar norėtum ką ypatingo išpildyti savo paskutiniuose gyvenimo metuose? Ar tiki, kad yra gyvenimas po mirties? Kaip įsivaizduoji tą gyvenimą? Pasiklausęs mūsų diskusijų, svečias, prelatas Petras Celiešius, pridėjo dar savo minčių apie mūsų temą. Suėjimą baigėme malda ir išsiskirstėm dar vis diskutuodami apie mirtį.

Vita Polikaitytė

Ketvirtasis susirinkimas. Ketvirtasis 1978 metų susirinkimas įvyko balandžio 2 d., Raulinaičių rezidencijoje. Susirinkimas buvo pradėtas ir užbaigtas malda, o pravestas pirmininkės, Angelės Mičiulytės. Diskutavome pavasario šokius. Visi užsirašė, ką tam vakarui atneš; — ar plokštelę, ar gėrimą, ar valgį. Vėliau rašėme stovyklos prisiminimus laikraštėliui. Po sukalbėtos maldos išsiskirstėm į namus.

Daiva Čekanauskaitė

Pavasario šokiai. Šiais metais, moksleivių ateitininkų Pavasario šokiai įvyko pas ponus Kungius balandžio 8 d. Gaila, kad oras buvo vėsus ir negalėjome šokti lauke, bet radome užtenkamai vietos viduj. Laimingai, atvyko didelis skaičius moksleivių ir studentų. Kol atėjo noras šokt, didelis būrys šnekučiavosi virtuvėje, užvalgydami įvairiausių skanumynų ir su visais bendraudami. Linas Polikaitis ir Gintaras Grušas net pademonstravo, kaip įvairiai galima čiulpti „Pop Rocks“ — naujausius parduodamus saldainius. Pagaliau puiki šokių muzika suskambėjo, ir visi susirinko į saloną šokti ir šokti ir prakaituoti. Vėliau vakare buvo įneštas pyragas Vitos Polikaitytės gimtadienio proga.

Šokome iki pat dvyliktos, arba kai kurie, kol kojos suskaudėjo. Išsiskirstėm, laimingi, kad smagiai praleidom vakarą, šokdami ir bendraudami su gerais draugais.

Arnoldas Kungys

Šeimos šventė. Nors saulė buvo pasislėpusi už debesų, Šeimos šventė praėjo labai geroj nuotaikoj. Svečias dr. Petras Kisielius iš Chicagos, padarė mūsų šventę dar iškilmingesnę.

Po Mišių nariai davė įžodžius. Iš jaunučių į jaunius buvo pakelti Laura ir Bronius Mičiuliai, Daiva Tomkutė, Ingutė Nelsaitė ir Rymantė Vizgirdaitė. Iš jaunių į moksleivius perėjo Ginta Palubinskaitė, Renata ir Arnoldas Kungiai ir Milda Tomkutė. O Ramona Alseikaitė ir Jūratė Raulinaitytė davė studentų priesaiką.

Salėje, prie gėlėmis papuoštų stalų užpildytų svečiais, šventės programą pravedė prof. F. Palubinskas.

Generalinis Garbės Konsulas V. Čekanauskas savo sveikinime, atpasakodamas apie lėktuvo keleivius, mus pamokė visuomet būti pasiruošusiais.

Federacijos vadas dr. Kisielius pakalbėjo apie ateitininkų principus.

Prieš pradedant meninę dalį, Milda Tomkutė ir Arnas Kungys paskaitė savo kandidatų temas. Ir prie tiek daug liudininkų, Arnas, lietuviškumo principui įrodyti, pasižadėjo vesti tik lietuvaitę. Ginta Palubinskaitė padėkojo kandidatų vardu.

Kadangi prof. Palubinskas nežinojo, kas yra paruošta meninei daliai, tai pakvietė Gintarą Grušą pravesti. Angelė Mičiulytė pristatė savo kūrybos eilėraštį „Kūrėjas“.

Mes turime daug talentingų muzikų. Labai gražiai pasirodė duetas, Jūratė Raulinaitytė violončele ir Vita Polikaitytė pianinu. Linas ir

Rimas Polikaičiai akordeonais grojo „boogie“ ir „dizzy fingers“.

Jaunučiams labiausiai patiko šokėja Ramona Alseikaitė, kuri šoko ispanišką šokį. Jai akompanavo Rimas Polikaitis.

Mūsų menininkės, Audrė Nelsaitė ir Angelė Mičiulytė, turėjo savo darbų parodą. Svečiams jų kūriniai labai patiko.

Mes dėkojam vadovams ir šeimininkėms, kurie daug dirbo, kad Šeimos šventė būtų sėkminga.

Milda Tomkutė

Paskutinis susirinkimas. Paskutinis šių metų susirinkimas įvyko 1978 m. birželio 4 d., Kazakevičienės namuose. Susirinkę apžvelgėm metus ir pašnekėjom apie įvairius praėjusius įvykius. Privalgę skanios užsakytos „pizzos“ ir išgėrę „minkštų“ gėrimų, susėdom išrinkti naują valdybą. Rezultatai tokie: Gintaras Grušas — pirmininkas; Audrė Nelsaitė — vicepirmininkė; Rita Bureikaitė — sekretorė; Arnoldas Kungys — iždininkas; Ginta Palubinskaitė — korespondentė; Linas Polikaitis — laikraštėlio redaktorius.

Užbaigėm susirinkimą malda ir išsiskirstėm iki kitų mokslo metų.

TRUMPAI

Brazilijos ateitininkiškas jaunimas (20 iš viso) liepos 17-24 dd. stovyklavo Atibajos miestelyje, naujos lietuvių stovyklavietės Lituanikos sodyboje. Stovyklai vadovavo kun. Juozas Šeškevičius ir Linas Kojelis, talkininkaujant vietiniams studentams: Mauryčiui Bendoraičiui, Robertui Saldžiui, Sandrai Saldytei ir Kristinai Valavičiūtei. Programoje buvo pasikalbėjimai, rankdarbių pamokos, sportas, dainavimas, medžių sodinimas, skaitymas ir vakarinė programa. Stovyklos laikraštėlis užvardintas „Dar tiktai dar“.

Adelaidės Australijos ateitininkai rugsėjo 9 d. suruošė literatūros vakarą.

Toronto ateitininkai rugsėjo 17 d. Prisikėlimo šventovėje organizuotai dalyvavo šv. Mišiose, kurios buvo specialiai suruoštos pradedant naujus veiklos metus.

Los Angeles ateitininkai spalio 1 d. suruošė gegužinę Fremont Parke. Vyko įvairios sporto rungtynės.

Ateitininkų Federacijos valdybos posėdis įvyko spalio 10 d. Posėdyje dalyvavo iš Australijos atvykęs Vytautas Juška, kuris pranešė apie Australijos ateitininkų veiklą. Los Angeles sendraugių pirm. A. Polikaitis pranešė, kad jau sudaryta naujajai AF valdybai išrinkti vyriausia rinkimų komisija.

JAUNUČIAI

Jaunųjų ateitininkų sambūris (JAS) korespondenciniu keliu pravestu balsavimu buvo įjungtas į Ateitininkų Federacijos struktūrą ir tuomi lieka Federacijos tiesioginėje globoje.

Chicagos Pr. Dielininkaičio kuopos mergaitės susirinko rugsėjo 23 d. pas Lidiją Dudėnaitę pirmam metų susirinkimui.

Chicagos jaunučiai ateitininkai rugsėjo 23 d. susirinko pas Ireną Pranckevičiūtę pirmam paatostoginiam susirinkimui. Jų globėjos yra Lionė Bradūnaitė ir Irena Pranckevičiūtė.

MOKSLEIVIAI

Rochesterio Miško brolių kuopos moksleiviai savo rugsėjo 6 d. susirinkime išsirinko naują valdybą. Ją sudaro: dr. Juozas Stankaitis (globėjas), Paulius Klimas (pirm.), Gailė Tamošiūnaitė (ižd.), Lina Klimaitė (sekr.) ir Vilija Dėdinaitė (koresp.)

Cicero, (Ill.) vysk. M. Valančiaus ateitininkų kuopos globėjai Vita Musonytė, Roma Olšauskaitė, Aldona Prapuolenytė, kun. dr. Kęstutis Trimakas ir kuopos pirmininkė Vida Kuprytė rugsėjo 7 d. posėdžiavo p. Aldonos Prapuolenytės namuose. Buvo diskutuojama susirinkimų darbotvarkė, įvairių kuopos švenčių reikalai ir moksleiviams darbeliai. Kuopos metinė tema — „Liudykime Kristų ir savąją tautą!“

Toronto St. Šalkauskio kuopos moksleiviai suruošė studijų savaitgalį Wasagos stovyklavietėje rugsėjo 8-10 d. — tema „Entuziazmas“.

Cicero vysk. M. Valančiaus kuopos vyresnieji moksleiviai susirinko rugsėjo 24 d. pas Viktorą Radvilą. Po trumpo susikaupimo, Vida Kuprytė padarė pranešimą apie disidentą Viktorą Petkų.

Los Angeles Vyt. Mačernio kuopos moksleiviai rugsėjo 24 d. susirinko pas Polikaičius ir diskutavo įvairias stovyklų problemas. Buvo diskutuojama sekantys klausimai: (1) kokio dydžio turėtų stovyklos būti?, (2) ką jūs galvo-

Chicagos studentų ateitininkų draugovė sveikina savo buvusią narę **Vidą Naujalytę,** sukūrusią naują šeimą su Alvydu Tuminu. Apgailestaujam ją praradę Californijos pakrantei, bet vis dėlto linkime jauniesiems Tuminams džiaugsmo bei laimės.

ate apie naktinėjimą ir kaip galim jį sustabdyti?, ir (3) jei stovykla nepasiseka, tai buvo kaltė — vadovų ar stovyklautojų?

Chicagos kun. A. Lipniūno kuopos moksleiviai susirinko Jaunimo centre spalio 1 d. Prieš susirinkimą, kuopos nariai išklausė šv. Mišių, kurias atnašavo kun. Antanas Saulaitis, S.J., ir kurių metu Juozas Kižys ir Arūnas ir Darius Polikaičiai davė įžodį.

Cicero vysk. M. Valančiaus kuopos vyresnieji moksleiviai spalio 1 d. rašė laiškus Sibire esantiems lietuviams politiniams kaliniams.

Cicero vysk. M. Valančiaus kuopos jaunesnieji moksleiviai spalio 15 d. kartu išklausė šv. Mišių ir susirinko pas Rūtą Tamošiūnaitę. Susirinkimo metu nariai skaitė ištraukas iš *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos,* aiškinosi penkis Ateitininkų principus ir diskutavo šių metų susirinkimų planą.

Chicagos kun. A. Lipniūno moksleivių kuopos valdybai priklauso sekantys asmenys: dvasios vadas kun. Antanas Saulaitis, S.J., kuopos globėjai Ofelija Barškėtytė ir Jonas Nakas, pirm. Edmundas Saliklis, vicepirm. Arūnas Sodonis, sekr. Dalia Musonytė, ižd. Raminta Pemkutė ir koresp. Laura Linaitė. Kuopos metinė tema — „Lietuvis dabartyje".

STUDENTAI

Studentai ateitininkai, kurie stovyklavo Dainavoje, rugpiūčio 31 d., Lansing, Michigane, suruošė demonstracijas, kurių tikslas buvo atkreipti dėmesį į lietuvius disidentus (ypač Balį Gajauską ir Viktorą Petkų) ir bendrai pavergtos Lietuvos reikalus. Demonstracijų proga Michigano valstijos gub. William Milliken paskelbė šiuo reikalu proklamaciją. Taip pat studentų delegacija buvo nuvykusi į Lansingo diecezijų įteikti vyskupo pavaduotojui kun. James Murray laišką, kuriame buvo apeliuojama į popiežių Joną Paulių I apie religinį persekiojimą Lietuvoje.

Studentų Ateitininkų Sąjungos metinį suvažiavimą suruošė Clevelando studentų draugovė rugsėjo 29-30 d. Clevelande. Dalyvavo apie 30 atstovų. Suvažiavimo dienotvarkėje buvo draugovių veiklos metiniai pranešimai, naujosios centro valdybos rinkimai, linksmavakaris ir literatūros vakaras su poetu Henriku Nagiu. Naująją centro valdybą sudaro „chicagiškiai" Tadas Klimas, Algis Lieponis ir Pranas Pranckevičius.

Clevelando studentai ir moksleiviai suruošė aštuntąjį literatūros vakarą rugsėjo 30 d. Lietuvių namuose. Dalyvavo iš Montrealio atvykęs poetas Henrikas Nagys, kuris skaitė savo poeziją, ir iš Rochesterio atvykusi artistė-deklamatorė Izabelė Žmuidzinienė, kuri deklamavo V. Mykolaičio-Putino kūrybą.

Chicagos studentai ateitininkai rugsėjo 24 d. susirinko Marijonų koplyčioje išklausyti šv. Mišių. Po šv. Mišių įvyko draugovės susirinkimas, kuriame buvo diskutuojami einamieji reikalai. Naująją draugovės valdybą sudaro Ramunė Kubiliūtė (pirm.), Jonas Kuprys (vicepirm.), Danutė Saliklytė (sekr.), Vitas Underys (ižd.) ir Andrius Alšėnas, Lionė Bradūnaitė ir Irena Pranckevičiūtė (nariai).

SENDRAUGIAI

Ateitininkų sendraugių centro valdybos nariai rugsėjo 21 d. posėdžiavo ponų Abromaičių namuose. Dr. Algis Norvilas pateikė duomenis iš sendraugių užpildytų anketų, liečiant Dainavoje suruoštą sendraugių stovyklą. Pirm. Vytautas Šoliūnas padarė pranešimą apie sendraugių stovyklą Kennebunkporte, Me.

SVEIKINIMAI

Ateities redakcija sveikina naujavedžius: Romualdą ir Karolę (Veselkaitę) Paulėnus, susituokusius rugsėjo 9 d. Dievo Apvaizdos šventovėje, Southfield, Michigane; Alvydą ir Vidą (Naujalytę) Tuminus, susituokusius rugsėjo 16 d., šv. Antano bažnyčioje, Ciceroje; ir Rimvydą ir Indrę (Damušytę) Čepulius, susituokusius spalio 21 d. šv. Jurgio parapijos bažnyčioje, Clevelande.

Redakcija taip pat sveikina **dr. Kęstutį Kliorį,** kuris įsigijo daktaro laipsnį iš matematikos Kento valstybiniame universitete. Nuo rugsėjo 1 d. dr. Kliorys pradėjo dirbti Pennsylvania State Universitete, matematikos asistentu profesorium.

U.S. POSTAL SERVICE

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION

(Required by 39 U.S.C. 3685)

1. TITLE OF PUBLICATION	A. PUBLICATION NO.	2. DATE OF FILING
ATEITIS		October 30, 1978

3. FREQUENCY OF ISSUE	A. NO. OF ISSUES PUBLISHED ANNUALLY	B. ANNUAL SUBSCRIPTION PRICE
Monthly, Except July and August	10	$ 9.00

4. LOCATION OF KNOWN OFFICE OF PUBLICATION *(Street, City, County, State and ZIP Code) (Not printers)*

7235 S. Sacramento Ave. Chicago, Illinois 60629

5. LOCATION OF THE HEADQUARTERS OR GENERAL BUSINESS OFFICES OF THE PUBLISHERS *(Not printers)*

7235 S. Sacramento Ave. Chicago, Illinois 60629

6. NAMES AND COMPLETE ADDRESSES OF PUBLISHER, EDITOR, AND MANAGING EDITOR

PUBLISHER *(Name and Address)*

AMERICAN LITH. R.C. FEDERATION "ATEITIS" , 10000 S. Bell St. Chicago, Illinois 60643

EDITOR *(Name and Address)*

Rev. K. Trimakas 850 DesPlaines Ave. Apt. 409, Forest Park, Illinois 60130

MANAGING EDITOR *(Name and Address)*

Juozas Polikaitis 7235 S. Sacramento Ave. Chicago, Illinois 60629

7. OWNER *(If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given.)*

NAME	ADDRESS
AMERICAN LITH. R.C. FEDERATION ATEITIS	10000 S. Bell St. Chicago, Illinois 60643

8. KNOWN BONDHOLDERS, MORTGAGEES, AND OTHER SECURITY HOLDERS OWNING OR HOLDING 1 PERCENT OR MORE OF TOTAL AMOUNT OF BONDS, MORTGAGES OR OTHER SECURITIES *(If there are none, so state)*

NAME	ADDRESS
NONE	

9. FOR COMPLETION BY NONPROFIT ORGANIZATIONS AUTHORIZED TO MAIL AT SPECIAL RATES *(Section 132.122, PSM)*

The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purposes *(Check one)*

[XX] HAVE NOT CHANGED DURING PRECEDING 12 MONTHS [ ] HAVE CHANGED DURING PRECEDING 12 MONTHS *(If changed, publisher must submit explanation of change with this statement.)*

10. EXTENT AND NATURE OF CIRCULATION	AVERAGE NO. COPIES EACH ISSUE DURING PRECEDING 12 MONTHS	ACTUAL NO. COPIES OF SINGLE ISSUE PUBLISHED NEAREST TO FILING DATE
A. TOTAL NO. COPIES PRINTED *(Net Press Run)*	1200	1200
B. PAID CIRCULATION 1. SALES THROUGH DEALERS AND CARRIERS, STREET VENDORS AND COUNTER SALES	0	0
2. MAIL SUBSCRIPTIONS	1002	1010
C. TOTAL PAID CIRCULATION *(Sum of 10B1 and 10B2)*	1002	1010
D. FREE DISTRIBUTION BY MAIL, CARRIER OR OTHER MEANS SAMPLES, COMPLIMENTARY, AND OTHER FREE COPIES	74	84
E. TOTAL DISTRIBUTION *(Sum of C and D)*	1076	1094
F. COPIES NOT DISTRIBUTED 1. OFFICE USE, LEFT OVER, UNACCOUNTED, SPOILED AFTER PRINTING	124	106
2. RETURNS FROM NEWS AGENTS	0	0
G. TOTAL *(Sum of E, F1 and 2—should equal net press run shown in A)*	1200	1200

11. I certify that the statements made by me above are correct and complete.

SIGNATURE AND TITLE OF EDITOR, PUBLISHER, BUSINESS MANAGER, OR OWNER

Juozas Polikaitis

12. FOR COMPLETION BY PUBLISHERS MAILING AT THE REGULAR RATES *(Section 132.121, Postal Service Manual)*

39 U. S. C. 3626 provides in pertinent part: "No person who would have been entitled to mail matter under former section 4359 of this title shall mail such matter at the rates provided under this subsection unless he files annually with the Postal Service a written request for permission to mail matter at such rates."

In accordance with the provisions of this statute, I hereby request permission to mail the publication named in Item 1 at the phased postage rates presently authorized by 39 U. S. C. 3626.

SIGNATURE AND TITLE OF EDITOR, PUBLISHER, BUSINESS MANAGER, OR OWNER

PS Form 3526 Mar. 1977 *(Page 1)*

(See instructions on reverse)

ALp(LKA)1786
1978, Nr.9

„Ateities“ padėka

Puikų „Ateities“ vakarą Chicagoje surengusiems — inž. Mečiui Šilkaičiui su Chicagos ateitininkų sendraugių valdyba, jų talkininkams bei visiems iškilmėse atsilankiusiems ir tuo „Ateitiės“ žurnalo leidimą parėmusiems nuoširdžiai dėkojame. Tai pat dėkojame įvertinusiems jaunimo kūrybines pastangas finansinėm premijom — inž. Pranui Baltakiui, Ateitininkų Sendraugių Sąjungos centro valdybai, Gajos korporacijai, dr. Petrui ir Stefai Kisieliams, dr. Antanui ir Elenai Razmams, Chicagos studentų ateitininkų draugovei, kun. Stasiui Ylai, dr. Juozui ir Agnei Kižiams ir Vytautui Šoliūnui su žmona. Padėka ir loterijos dovanas aukojusiems: Sofijai Butkienei, Marytei Gaižutienei, Reginai Jautokaitei, prof. Mečiui Mackevičiui, Jonui Paštukui, Mečiui Šilkaičiui, Algei Šležienei, Veronikai Švabienei ir Danutei Žilevičienei. Dėkojame visiems.

„Ateities“ redakcija, administracija ir leidėjai

Atsiųsta paminėti

Stasys Ylа. LIETUVIŲ ŠEIMOS TRADICIJOS. Šeimos kūrimo vyksmai. Portfolio — iliustracijos Zitos Sodeikienės ir Irenos Mitkutės. Meninis apipavidalinimas Petro Aleksos. Išleido Amerikos Lietuvių Bibliotekos Leidykla. Autorius sukaupė medžiagą iš tautotyros šaltinių, o tradicijas parodė kaip gelminį tautos pasireiškimą ir savotišką raktą į tautos jauseną bei galvoseną. Knyga didelio formato, atspausdinta ant labai gero popieriaus, 180 psl.

Bronis J. Kaslas. THE BALTIC NATIONS — The Quest For Regional Integration and Political Liberty: Estonia, Latvia, Lithuania, Finland, Poland. The book describes their history, political structure, search for security through regional integration, and the impact of the Second World War. Euramerica Press, Pittston, Penn., 1976. 319. 12 dol.

GAUDEAMUS. 1978. Studentų Ateitininkų Sąjungos žurnalas, kuris išeina, kai redakcija gali surinkti pakankamai medžiagos. Vyr. red. Grasilda Reinytė. Redaktoriai: J. Kuprys ir S. A. Girnius. Turinyje: Gaudeamus sidabrinis jubiliejus (S. A. Girnius), „Idealai ir gyvenimo tikrovė“ (Vyt. Juška), „Dar neskelbkit mūsų vestuvių“ (Alg. Norvila), „Tautos tragedijos akivaizdoje“ (A. Žygas), Besiruošiant rekolekcijoms (N. Lenkauskaitė), V. Jagaudžio, D. Krokytės, K. Šeštoko ir K. Veselkaitės eilėraščiai; juokų „Rimtoji dalis“ ir kt.

Albinas Baranauskas. RUDENYS IR PAVASARIAI. III dalis. Išleido Lietuviškos Knygos Klubas. Chicago, 1978 m. 389 psl. Kaina 8 dol.

Pasaulio Lietuvių Katalikų ŽINYNAS. (World Lithuanian Roman Catholic Directory). Red. kun. K. Pugevičius, Lietuvių vienuolynų, katalikiškų įstaigų, organizacijų, kunigų ir vienuolių sąrašai, adresai ir kt. 76 psl. 1979.

CHRONICLE of the Catholic Church in Lithuania. Nos. 17, 18, 19, 20, 21. (LRKB Kronikos vertimas anglų kalba). Publ. by the Lithuanian Roman Catholic Priests' League of America.

DAR TIKTAI DAR. Brazilijos ateitininkų stovyklos laikraštėlis. 1978.VIII.6. Red. Sandra Saldytė ir L. Kojelis. Spausdino Tėv. Saleziečių spaustuvė, Sao Paulo.

80.725.395